Lucia Verona

MOARTEA ZBOARĂ cu LOW COST

virtual-project.eu

Autoarea romanului CRIMA DE LA JUBILEU

Lucia Verona
MOARTEA ZBOARA cu LOW COST

Lucia Verona
Moartea zboară cu low cost

Lucia Verona – 2012
TRITONIC 2012 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERONA, LUCIA
Moartea zboară cu low cost / Lucia Verona
Tritonic, 2012
ISBN: 978-606-8320-93-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: DAN MUȘA
Comanda nr. 45 / noiembrie 2012
Bun de tipar: noiembrie 2012
Tipărit în România

Lucia Verona

MOARTEA ZBOARĂ CU LOW COST

Misterul de la Casa Scriitorilor

Marea era caldă și lină, fără valuri, excelentă pentru înot. În golfulețul din dreapta stabilopozilor aveai însă impresia că dă în clocot – zeci de copii se jucau în apă, stropeau totul în jur, săreau, se scufundau, supravegheați de părinți sau bunici, atenți ca odraslele să nu se avânte dincolo de linia geamandurilor vopsite în roșu-portocaliu care pluteau la vreo cincisprezece metri de țărm, mult prea aproape pentru a fi pe gustul adevăraților înotători. Dincolo de geamanduri, o ambarcațiune galbenă, numită „banană", îi purta cu viteză pe amatorii de senzații tari, prevăzuți cu veste de salvare. Din când în când, „banana" vira sau se oprea brusc, răsturnându-i în mare pe cei din interior, întotdeauna luați prin surprindere, deși tocmai asta așteptau. Omul e o ființă paradoxală. Ceva mai încolo, jetskiurile despicau cu putere apa, amenințând pe oricine ar fi avut inconștiența de a le tăia calea. La mare distanță, aproape de linia orizontului, se zărea o navă alb-roșie a pazei de coastă. Cam la o treime din distanță, dar mai spre sud, o barcă pescărească stătea ancorată în așteptarea guvizilor. Cornel Ionescu era un bun înotător. Se avântă în larg, având ca țintă barca pescărească. Înota cu capul sub apă, cu mișcări ample, iar dacă nu înainta prea repede asta nu era din vina lui, ci a curenților care încercau să-l împingă spre mal. În timp ce înota, se gândea la cartea pe care tocmai o terminase. Era mulțumit, fusese o muncă infernală, de ani de zile, dar reușise. Era o carte cum nu s-a mai scris, cel puțin nu în acest secol și nu la noi. Se gândea amuzat la observațiile pe care i le făcuse un prieten, singurul care citise manuscrisul, de fapt textul scris la calculator, i-l trimisese prin e-mail. Era clar că nu pricepuse nimic. Avea obiecții la stil, la construcție… Nu-i dăduse nici o explicație. Ce să-i explice? Dacă un critic de talia lui… Poate ar trebui să mai lucreze pe text, să-l facă mai accesibil… Dar de ce? „Am scris cartea vieții mele", își spuse el în timp ce tăia apa cu brațele. „Nu are rost s-o modific, dacă schimb ceva, iese altă carte". Scoase capul din apă să inspire și ridică privirea. Era departe, în larg, oamenii de pe plajă păreau niște furnici, sute de furnici colorate… Ar fi cazul să se întoarcă, trebuie să fie aproape ora prânzului, până

ajunge la vilă, până face duș și se îmbracă pentru masă… „Azi trebuie să vină și Cornel cu nevastă-sa. Să fiu atent să nu scap vreo vorbă față de ea, că în două ore află toată Uniunea Scriitorilor și presa. Să-i spun și lui Camil…” Se întoarse, acum marea îl ajuta, curentul îl împingea spre țărm, trebuia doar să fie atent să nu-l ducă prea departe de locul unde își lăsase hainele. Înota mult mai relaxat acum, își luase ca punct de reper vila, și înainta aparent fără efort spre țărm. Mai avea cam o sută de metri până acolo. Se auzea vâjâitul jetskiurilor care brăzdau marea. Brusc, se simți obosit și schimbă stilul de înot, trecu la un bras lent, odihnitor. Gândurile îi zburau departe, așa că nu auzi, nu văzu pericolul, simți doar o lovitură în tâmplă, apoi nimic.

La Casa Scriitorilor, absența lui Cornel Ionescu fu remarcată la prânz, dar nu i se dădu importanță. „O fi plecat la Mangalia”. „O fi uitat că venim azi”. După-amiaza pluti o oarecare îngrijorare, mai ales că nu răspundea la telefon. Spre seară, cineva găsi pe plajă hainele lui, ochelarii de vedere și cartea pe care o citea.

L-au găsit abia după o săptămână, aproape de digul de la vila lui Ceaușescu.

— Moarte prin înec, se pronunță medicul legist. Aproape sigur era inconștient, în urma unei lovituri la cap. Probabil lovit de un jet ski. Astea ar trebui interzise, mai adăugă înainte de a pleca. Era duminică și se grăbea, era invitat la masă la socri și nu se făcea să întârzie.

Stella Marian-Harrington[1] privea marea de pe balcon. Era devreme, nici șase, soarele încă nu răsărise, dar cerul se împurpurase la orizont. Era liniște în vilă, în grădină nici țipenie de om, doar un cățel își făcea rondul de dimineață printre tufișuri. Lângă Stella, Pichi pufni, semn că se pregătea să latre. Diva ridică un deget:

— Sst!

Disciplinat, Pichi, un Yorkshire terrier de vârstă mijlocie, renunță să-l salute pe cățelul matinal din curte și se întoarse pe perna lui, de unde se auziră curând sforăituri, la concurență cu sforăitul lui Peter, din camera alăturată și cu un sforăit străin, venit dintr-un apartament vecin. Stella zâmbi. De mult nu se mai simțise atât de liniștită, atât de în acord cu ceea ce o înconjura. Se așeză în șezlong, dar după cinci minute se ridică. Era totuși cam

răcoare. Se întoarse în cameră și-și puse peste costumul de baie un halat amplu, pufos, de culoarea vinului roșu. Auzi patul din camera alăturată scârțâind și capul ciufulit al lui Peter apăru în ușă:

— *G'morning, dearest. Going for a swim?*

— *Good morning, my dear. Go by yourself, I feel awfully lazy today.*

Câteva minute mai târziu, Peter traversa grădina vilei și cobora treptele spre mare. Stella căscă, apoi ieși din nou pe balcon. Soarele răsărise și bătea direct spre ea. Se așeză pe șezlong, cu ochii închiși, absorbind căldura blândă a dimineții.

Era bine la Casa Scriitorilor. Din prima clipă când sosise, avusese senzația că intră într-o oază de normalitate. Un loc unde nu avea nevoie să vorbească cu vocea impostată, nu trebuia să joace rolul Divei. Era între egali, nu între parveniți, cum fusese la hotelul Dava[2]. Probabil că existau și aici, ca peste tot, mici invidii și mari rivalități, ba chiar și frustrări de diferite dimensiuni, dar asta i se părea firesc, era la fel ca în lumea operei. Se simțea ca acasă.

Totul începuse cu o săptămână în urmă, în București. Încă oarecum șocată după experiența de la hotelul Dava – este, totuși, neplăcut să mergi ca invitat de onoare la o petrecere și să te pomenești că investighezi uciderea amfitrionului –, Stella se întreba unde să-și petreacă vacanța. Voia liniște, voia să zacă fără s-o întrebe nimeni nimic, fără interviuri, fără spectacole, fără crime. Soțul ei, lordul Peter Harrington, o anunțase la telefon că pleacă din Londra la Istanbul, pentru niște fotografii, iar de acolo în România, pentru ca apoi să meargă amândoi undeva în vacanță.

— *Some quiet place, not too jazzy.*

Exact ce-și dorea și ea. Dar unde să meargă? La mare, da, ar fi fost bine, dar se temea de aglomerația și gălăgia stațiunilor. Soluția veni pe neașteptate. Alex Ștefănescu, criticul literar pe care-l cunoscuse în timpul agitatului weekend de la hotelul Dava, o sună și o invită la masă. Se întâlniră în centru, se pupară pe obraji ca niște vechi prieteni și criticul o conduse spre un restaurant foarte plăcut, nu de fițe, dar cu bucătărie bună și serviciu impecabil. Foarte înalt, corpolent, Alex era un mare amator de mâncare bună și avea talentul de a descoperi

cele mai bune restaurante. Nu era, firește, singurul lui talent.

Între aperitivul casei și ficățeii la tigaie, discutară planuri de vacanță. Alex îi spuse că pleacă la mare, la Casa Scriitorilor din Neptun. Îi descrise vila, îi povesti câteva întâmplări cu haz din anii precedenți, apoi exclamă:

— Stella, dar de ce n-ai veni și tu acolo?[3].

— Un motiv ar fi acela că nu sunt scriitoare. Și în vara asta nici nu am timp să devin, glumi Stella.

— Au acces și ne-scriitorii. La un preț mai mare, firește.

Prețul nu conta, dar era oare posibil să găsească un apartament acum, în plin sezon? Alex nu zise nici da, nici nu, ci puse mâna pe telefon și vorbi cu un anume domn Vasile. După încheierea convorbirii o privi victorios pe Stella:

— Doamnă, îmi va face o imensă plăcere să mergem împreună la mare!

Stella aplaudă, încântată:

— Bravissimo, ești un vrăjitor! Cum ai reușit?

Alex îi explică. Nu fusese complicat. Domnul Vasile, administratorul vilei, tocmai aflase că un scriitor care trebuia să ocupe, împreună cu numeroasa lui familie, un apartament din vilă în perioada următoare, a renunțat la repartiție. Era, întâmplător, chiar cel mai confortabil apartament din vilă.

— Norocul meu, exclamă Stella.

Sosit a doua zi în București, soțul ei se declară mulțumit de idee și, în ziua stabilită, plecară spre Neptun cu o mașină împrumutată de la GS. El nu putea să plece în vacanță, trebuia să stea în București pentru un contract important.

— Poate vin să vă fac o vizită în weekend, le promise.

Stella privea cu încântare grădina, plaja, linia de stabilopozi care păzeau nisipul de invazia valurilor. Acolo începea marea. Avea, la acea oră, o culoare albastră cu irizări aurii și era calmă, fără nici un val.

— *It's perfect! Almost too warm, you should try it*, strigă Peter, revenit după aproape o oră de înot.

Coborâră la micul dejun, pe terasa însorită. Se așezară lângă Alex, care mânca niște crenvurști și bea lapte bătut. Marius, chelnerul pe care-l cunoscuseră în

seara sosirii, apăru ca din senin lângă ei cu două farfurii și-i întrebă:

— Ceai? Cafea? Poate lapte bătut?

Diva și lordul voiau cafea. Alex mai ceru o cană cu lapte bătut.

— E bun, zise el cu convingere. Și Bujor a spus că e bun, îl citez exact.

Bujor, un cunoscut romancier, zâmbi. Se ridică de la masă și plecă, murmurând ceva despre „proceduri”. În fiecare dimineață se ducea la policlinica balneară.

Doi bărbați trecură pe lângă masa lor, în drum spre plajă. Urechea fină a Stellei prinse un crâmpei de conversație:

— *Mon cher*, evident că nu. Dar va trebui să spui…

— Camil, exagerezi…

— Tati, de ce nu m-ai lăsat să mă joc cu vârcolacul? se smiorcăia un băiețel de vreo șase-șapte ani. Văzând privirile întrebătoare ale celor din jur, tatăl, Grigore Vîlceanov, traducător și autor de dicționare, povesti că plecase, însoțit de fiul său, amândoi înarmați cu forfecuțe, să culeagă sovârv.

— Sunt mare amator de plante medicinale și le culeg pe unde le găsesc. Eram cu ăsta mic în pădurea dinspre Olimp, și odată-l aud: „Tati, uite un vârcolac”. M-am apropiat de desiș și am văzut o viperă încolăcită, gata să sară…

— Vipere, aici?

— Numai în pădure, nu vin ele unde e multă lume.

Un cățel, probabil cel care lătrase de dimineață, se apropie dând din coadă. De lângă piciorul mesei, Pichi hămăi a simpatie. Cățelul străin, foarte tânăr, ezita.

— Hai, cățel, să-ți dau un crenvurșt, i se adresă o tânără brunetă de la masa vecină. De la o altă masă, se auzi o chemare asemănătoare.

— Văd că nu riscă să flămânzească, râse Diva.

— A, nu, aici toată lumea hrănește cățeii, răspunse o doamnă cam plinuță, cu o claie de păr castaniu cu șuvițe blonde, care ședea la masă cu tânăra brunetă de adineaori. E paradisul cățeilor!

Stella spuse, ca pentru ea:

— Cred că e paradisul, pur și simplu.

— Foarte adevărat, așa simt și eu, de douăzeci și cinci de ani de când vin aici. E autentic. E acasă. Nu ca

paradisurile artificiale de cinci stele *all inclusive*.

— Peter le spune „middle class paradise”.

— Cam așa este. Am fost o dată în Antalya. Foarte confortabil, dar îmi place mult mai mult aici. Sigur, n-aș obiecta dacă am avea și aer condiționat. Azi iar va fi îngrozitor de cald.

Două uniforme albastre apărură dinspre capătul terasei aflat mai aproape de ieșirea spre Cireșica[4].

— Ia uite, zise Alex, a venit poliția.

— Ce s-o fi întâmplat?

— Să-l întrebăm pe Marius.

Marius ezită:

— Mai bine întrebați-l pe nea’ Vasile.

— Dar ce, tu nu știi?

— Ba știu, cum să nu, dar mi-a zis să nu suflu o vorbă.

— Hai, că noi suntem discreți, poți să ne spui. Nu vom dezvălui secretul decât în fața Adunării Generale a Uniunii Scriitorilor.

Marius, cu o bună cunoaștere a clienților, nu degeaba servea la Casa Scriitorilor de peste douăzeci de ani, le spuse conspirativ:

— A murit domnu’ dă la șaptișpe. Domnu’ Ispas.

— Marian Ispas, zise Alex. Critic literar. Și istoric.

Și îl întrebă pe Marius:

— Inima?

— Nu, șopti Marius. Are capul spart. S-a îmbătat aseară cu domnu’ Sterian și domnu’ Diaconescu, da’ rău. Nu i-ați auzit cum cântau?

— Ba da, zise Stella. Până după ora unu au lălăit. Cam fals, dar repertoriul era plăcut.

— Cică l-au lăsat la masă, mai avea un deget de votcă și o sticlă de bere. Domnu’ Ispas asta bea întotdeauna, bere cu votcă. O fi căzut pe scări, că l-am găsit jos în grădină, pe cărare, eu și cu Lucian, bucătarul. Avea capul spart și era țeapăn…

— Dumnezeu să-l odihnească, zise criticul. Stella murmură și ea ceva potrivit împrejurării.

— Ce accident îngrozitor! zise Alex. Probabil s-a dezechilibrat și a căzut cu capul pe bordura terasei.

— Iar eu n-am auzit nimic, zise cu dezamăgire în voce Stella.

— *What is it all about, dearest*? întrebă lordul Harrington.

— *Nothing, an accident. A man was drunk, fell on the terrace and bashed his head in*, rezumă Stella situația.

— *That's too bad*, se arătă afectat lordul. *Anyone we know*?

— *No, dear.*

Alex se ridică, umbrind terasa cu statura lui impunătoare.

— Să văd ce zice Vasile.

Se întoarse dezamăgit, nici domnul Vasile nu știa nimic, poliția venise, privise și plecase cu cadavrul.

— Mă duc s-o iau pe Domnița la plajă.

— Ne vedem la prânz.

Stella și Peter se întoarseră în apartament. Peter își luă aparatul de fotografiat și porni în căutare de subiecte. Stella n-avea poftă să se miște. Se instală pe terasă, cu o carte în mână. Poate se va duce puțin la piscină. O oră de înot n-ar strica. Dar îi era lene… avea, în sfârșit, timp să-i fie lene.

Luă cartea, un roman polițist englezesc, de o autoare dintr-o generație mai nouă. Închise cartea după câteva pagini (ghicise deja cine era criminalul, era aproape prea evident) și se ridică din șezlong. Era într-adevăr foarte cald. Se retrase în umbra camerei.

Era liniște în vilă, toți plecaseră la plajă sau la plimbare, dacă nu la policlinica balneară, la misterioasele „proceduri", adică tratamente cu nămol, dușuri acvatice și alte remedii pentru reumatism. Stella se decise să profite de moment și să inspecteze vila. Să fie pregătită, să cunoască terenul, în caz de… Nu că ar fi presimțit ceva. Moartea acelui scriitor de care nu auzise niciodată fusese un accident. Nimeni nu susținea altceva. Dumnezeu să-l odihnească! Dar îi stăruia în minte o frază spusă de cineva la masă: „Anul și mortul". Fusese și în urmă cu un an un accident. Un înec. Coincidență, nimic altceva.

Își puse o pereche de balerini în locul sandalelor cu tocuri de 15 cm care țăcăneau pe marmură. Voia discreție. Cu pași ușori, trecu prin toate spațiile publice ale vilei, văzu sala de consiliu, clubul, urcă și coborî toate scările și se convinse că oricine poate intra sau ieși fără grijă, dar nu neapărat și fără a fi văzut, chiar când vila părea goală, tot apărea câte cineva la un balcon. Apoi urcă la primul etaj din aripa nouă a vilei și bătu la o ușă.

★★★

— Anul și mortul, comentă la prânz o doamnă de la o altă masă. Iar expresia asta! Prilej de comentarii despre nefericitul accident din vara precedentă. Se înecase un scriitor, Cornel Ionescu, critic literar, conferențiar la Litere. În ultimii ani se auzise că scria un roman, dar nimeni nu știa despre ce era vorba. Îl găsiseră într-o dimineață, adus de curenți pe plajă, în dreptul digului de la vila prezidențială.

— Ce înseamnă soarta…

— Era un foarte bun înotător. Poate cam imprudent, îi plăcea să meargă în larg, mult dincolo de geamandură.

— *Audaces fortuna juvat*, zise cineva de la altă masă.

— Pe el nu l-a ajutat. Deși e ciudat, înota foarte bine. E drept că l-au găsit cu o lovitură în cap, de la un ski-jet, probabil. Soarta…

— Fix la vila lui Ceaușescu l-a dus curentul.

— Ca și pe bietul Deșliu, acum douăzeci de ani…

— Dar nu e asta cea mai mare ciudățenie. Toată lumea aștepta romanul lui, lucra la el de cincisprezece ani, dar uite că a murit și nici urmă de roman.

— Da, ciudat! Anunțase romanul și n-a mai apărut? Oare de ce? N-a găsit editor? se arătă curioasă Stella.

— Nici vorbă. Editor găsea oricând. Dar când a murit, nu s-a găsit nici un roman în calculatorul lui.

— Hm! S-au uitat bine? Chiar dacă l-a șters, trebuia să rămână pe hard, zise Diva, pe un ton de persoană competentă. De fapt, chiar era, i se ștersese o dată hardul și aflase pe propria-i piele ce înseamnă. De atunci păstra după toate documentele un back-up pe CD sau pe un memory stick.

— S-au uitat. Eu știu cât de bine? Prietenii lui, Camil Munteanu și Cornel Ionescu.

— Cornel Ionescu? N-ați spus că așa îl chema pe regretat?

— Îi chema la fel, cel rămas în viață semnează Cornel I. Ionescu.

— Tot romancier?

— Nu, tot critic. Dar aveți dreptate, scrie și el proză, am auzit că i-a apărut un roman, dar încă nu l-am văzut.

— Vorba lui Călinescu, vrea să se rateze și în genul ăsta, spuse cineva.

Se auziră râsete, apoi vocea lui Alex:

— Se pare că în genul romanului nu s-a ratat prea tare, tocmai mi-a povestit înainte de masă că i-a apărut romanul întâi la New York, în engleză și abia săptămâna viitoare versiunea originală, la București.

— Aha, prieten cu ICR? insinuă cineva.

— Nu știu, am înțeles că a fost concurs…

— Și l-a câștigat cine trebuia…

Diva, cu un zâmbet ușor, asculta toate bârfele fără să intervină prea mult. Nu-i dădea pace o frază auzită mai devreme. „Anul și mortul”. Interesant…

Când însă, în a treia zi, Camil Munteanu se prăbuși cu capul în friptura cu cartofi prăjiți de la cină, „interesant” nu mai părea cuvântul adecvat. Mai degrabă sinistru. Chiar așa, „anul și mortul” era o bizarerie, „un mort la două zile” începea să semene a statistică.

După ce doctorul Ciocoiu, neurolog la un spital bucureștean și, în timpul liber, romancier, se declară neputincios, domnul Vasile chemă o ambulanță și poliția. Cei de la poliție veniră primii:

— Iar a dat colțul cineva? Ce faceți aici, vă omorâți între voi?

Nu era o întrebare gratuită. Prea multe cazuri, prea mulți morți pentru o singură vilă. Medicul legist nu dădu un verdict categoric.

— La prima vedere, infarct miocardic masiv. Dar nu mă pot pronunța cu precizie până nu-l deschid. Avea probleme cu inima?

— Avea, mi-a spus ceva de curând, zise Cornel I. Ionescu.

— Ba era perfect sănătos, țipă Simona, tânăra soție (a doua) a decedatului, înainte de a izbucni în hohote de plâns.

Atmosfera senină din primele zile se volatilizase, acum se simțea o presiune, râsetele erau forțate, privirile bănuitoare.

Iar o zi mai târziu, Smaranda Nițescu nu apăru la micul dejun și la plajă.

— Ce-o fi cu doamna Sanda?

— O fi dormind și ea mai mult, că aseară a stat până târziu la bere pe terasă, zise cineva.

— La vârsta ei…

— Câți ani o fi având?

— Nu se știe.

— Între 100 și 150.

Desigur, asta era o răutate. Nu avea mai mult de 80. Poate nici atât. Începuse, ca mulți alții, cu poezie. Fusese colegă la Școala de literatură cu Labiș, cu Fănuș. Renunțase foarte repede să scrie versuri, își dădea seama că scria banal, că metafora îi era departe. Nu renunțase însă la literatură. Urmase Literele, adică Filologia, cum se spunea pe-atunci și încă din timpul studiilor începuse să colaboreze la revistele literare cu recenzii și mici eseuri. Măritată succesiv cu un medic, un activist de partid și un redactor de la Radio, lucrase toată viața în sistemul editorial. Avea și o rubrică permanentă într-una din revistele literare, dar tonul sarcastic și absența *tabu*-urilor nu o făceau prea populară. Acum, la bătrânețe, voia să-și publice *opus magnum,* „Dicționar de literatură universală. Cărți proaste de ieri și de azi”.

— Vrei să-mi faci concurență, Sanda? glumise Alex, autor al unor cărți și emisiuni de televiziune dedicate cărților proaste.

— Iubitule, eu scriam deja despre cărți proaste când tu chiuleai de la orele de fizică din liceu, răspunse ea. Dar, spre deosebire de Alex, ea nu se referea la cărțile veleitarilor, ci la cărți care i se păreau ei proaste, indiferent cine le-ar fi scris. Între acestea includea cu larghețe toate istoriile literaturii române scrise în ultimii 50 de ani.

La 20 de ani, la 30 chiar, fusese o frumusețe. Păstra încă vagi urme pe sub stratul gros de fond de ten. Nici la plajă nu mergea nemachiată.

Pe la ora 11, camerista intră în cameră și scoase un țipăt. Din postul ei de observație de pe terasă, Stella Marian-Harrington recunoscu țipătul. Acel țipăt, cunoscut din filmele americane, când o femeie – de obicei tânără și frumoasă – descoperă un cadavru. Bătrâna „criticească” adormise pentru totdeauna.

Nu mai putea fi coincidență. Patru morți, toți critici literari.

— Parcă e o molimă!

— Mai degrabă un ucigaș în serie, spuse cineva.

— Hai că asta e prea de tot!

Dar inspectorul de poliție care veni să ancheteze vorbi și el de un ucigaș în serie. Unul foarte ciudat, care

omora numai critici literari. În cazul lui Camil Munteanu încă nu exista un diagnostic clar, dar părea să fi fost otrăvit.

— Vă rog să mă ajutați, spuneți-mi dacă vreunul dintre răposați avea dușmani.

— Nu, ce dușmani? Scriitorii nu se dușmănesc, încercară unii să apere breasla.

— E drept că sunt vreo doi l-ar fi putut urî pe Munteanu, pentru ce a scris despre ei.

— Dar ce, pe doamna Smaranda aveau prea mulți motive s-o iubească?

— Deci, aveau dușmani, se bucură polițistul că dă de un capăt de fir. Știți pe cineva care îi dușmănea pe toți patru?

— Domnule, nu înțelegi. Era normal să aibă dușmani. Care critic nu are? Câte amenințări am primit eu…

— Atunci e clar, profilul se desenează de la sine. Criminalul este o persoană care îi urăște pe criticii literari, deci e cineva, un scriitor ratat, un poet sau romancier care a fost desființat de un critic și acum i s-a pus pata pe toți, spuse polițistul, încercând să pară sigur de el.

— Dar sunteți convins, domnule inspector, că e vorba de patru crime? Înțelesesem că primele două au fost accidente, interveni în discuție Stella. Și nici moartea doamnei Nițescu nu pare crimă. Vorbise pe tonul ei de divă, cu vocea impostată și toți o priviră mirați. De trei zile, de când sosise în acest paradis perturbat de crime, Stella vorbise normal. Acum părea altă persoană. Inspectorul o întrebă:

— Dumneavoastră ce scrieți?

— Autografe, de obicei, răspunse Stella și emise unul din celebrele ei hohote de râs. Ahahahaha!

Omul legii, cam descumpănit, mormăi ceva și plecă. Se întoarse după câteva ore, dar nu singur, ci împreună cu șeful lui, amator de operă, foarte încântat s-o cunoască pe Stella Marian-Harrington. Auzise și despre rolul ei în dezlegarea crimelor de la hotelul Dava.

— Comisarul Zorniceanu nu mai știa cum să vă laude.

Era un microcosmos special, polițiștilor li se părea ciudat, dar Stella îl cunoștea. Semăna foarte bine cu

lumea ei, lumea operei. Nu chiar identic. Oare și scriitorii se reclamă unii pe alții? Oare ar fi în stare să se omoare unii pe alții pentru un premiu, pentru ceea ce înseamnă în general succes? Sunt la fel de grijulii cu persoana lor? Discuțiile de pe terasă, uneori cu iz de bârfă, erau, pentru Stella, un bun prilej de a afla câte ceva despre acest microcosmos.

Alex era un izvor nesecat de povești cu scriitori, povești reale, susținea el. Personajul principal al acestor anecdote era, bineînțeles, el însuși. Povestea cu umor și autoironie. Multe dintre aceste povești aveau și un personaj feminin, de obicei o tânără îndrăgostită de literatură și, firește, de Alex. Domnița, soția lui Alex, o doamnă distinsă care își păstrase frumusețea din tinerețe, zâmbea îngăduitor.

Din când în când, Alex striga câte unei poete sau prozatoare care tocmai trecea pe terasă: „Știi că te iubesc!”, la care scriitoarea respectivă îl asigura, zâmbind, că sentimentul e reciproc. Sau sărea s-o sărute, de bun venit, pe câte o doamnă, exprimându-și ulterior falsa spaimă că soțul ei ar putea afla. Era un joc, desigur. Nimeni nu-l lua în serios pe Alex cu iubirile lui, se știa, toată lumea știa, că singura femeie pe care o iubește este soția lui. Dar toți se amuzau. O doamnă, excelent editor de carte, cam din generația lui Alex și a Domniței, de câte ori trecea pe lângă masa lor, întreba:

— Ce mai face demagogul erotic?

Stella era hotărâtă să investigheze morțile atât de misterioase. Dar nu mai putea, ca la hotelul Dava, să anunțe că își asumă investigația și toată lumea să fie de acord. Acum asta era exclus. Chiar dacă avea același atu: era din afară, nu cunoscuse victimele, deci putea fi obiectivă. Dar aici nu erau izolați de lume, poliția preluase deja cazul și, la urma urmei, ce rost avea? Cum să-și justifice dorința de a cerceta aceste crime în serie altfel decât prin curiozitatea ei fără limite? E drept că polițiștii n-ar fi zis nu dacă s-ar fi oferit să-i ajute… chiar îi făcuseră o aluzie… Dar nu asta o interesa pe ea. Voia să afle, să dezlege misterul, ca un exercițiu intelectual.

Înainte de toate, avea nevoie de informații. Dar cui să le ceară? În afară de Alex nu cunoștea pe nimeni, chiar dacă se saluta și-și zâmbea cu mulți dintre scriitori. Dar

dacă e un ucigaș în serie printre ei, de unde să știe că nu-i cere tocmai lui sau ei informații!? Greeeeu!

Îi telefonă lui George Șerban[5].

— Nu cunosc prea mulți scriitori, spuse acesta. Dar spune-mi niște nume, poate îmi vine vreo idee.

Stella înșiră câteva nume. După o serie de „nu”, când pomeni de Agata, autoarea de la masa vecină, auzi un „Daaaa!” entuziast.

— Suntem prieteni, poți să ai toată încrederea în ea.

— Știu, zise diva, cu un zâmbet. Am și vorbit cu ea. De fapt, am vorbit înainte de ultima crimă… dacă o fi fost crimă. Speram că mai cunoști și alți scriitori.

— Mai cunosc, dar nu din gașca asta.

— Care gașcă? Aici sunt multe găști.

— Gașca scriitorilor care merg vara la Casa Scriitorilor. Sunt și scriitori care nu merg. Există, teoretic, și gașca scriitorilor care merg vara la Saint Tropez, dar cred că e o gașcă foarte restrânsă.

— Și gașca scriitorilor care merg la Cavalù, pufni în râs Diva. Cavalù era insula pe care-și petrecea GS vacanțele. Îi spunea „bolovanul” pentru că era doar o bucățică de pământ arid și pietros în mijlocul Mării Tireniene. Un sejur de trei zile pe insulă costa mai mult decât o săptămână la Monte Carlo.

— Haha, nu cred că merge vreun scriitor român acolo. OK, mă mai interesez, cred totuși că la fața locului sunt mai multe șanse.

— Îți dai seama, dacă e într-adevăr un criminal în serie, poate fi practic oricine.

— Oricine e cam vag.

Oricine dintre cei prezenți… ba nu, oricine dintre cei prezenți care a fost și anul trecut, când s-a înecat (sau a fost înecat) Cornel Ionescu. Asta, dacă se verifică teoria criminalului în serie.

Dar acest raționament n-o ajuta foarte mult. Seriile erau oarecum fixe, cam aceiași oameni veneau an de an în aceeași perioadă. Seria asta, de la 1 august, era, dintotdeauna, „seria președintelui”, indiferent cine era președintele Uniunii și chiar dacă uneori acesta nu venea. Acum era așteptat dintr-o zi în alta, apartamentul pregătit, la fel și masa din grădină, aproape de gardul spre faleză. În perioada asta veneau scriitori cu funcții în conducerea Uniunii, era seria cea mai solicitată. Deci, mulți dintre cei de anul trecut erau prezenți și acum, gata să fie

bănuiți/bănuite de uciderea confraților lor. Și a unei consurori, se amuză Stella să fie *politically correct,* deși cuvântul îi zgâria urechea. În plus, nimeni și nimic nu-i împiedica pe alți scriitori, aflați pe litoral la odihnă sau pentru treburi (lansări, târgul de carte de la Mangalia, festivalul de teatru de la Costinești), nimeni nu-i împiedica să vină în vizită, să stea la masă cu colegii și prietenii lor. Și, eventual, să-i omoare.

Cu ajutorul lui Alex, Stella obținu o listă cu cei care fuseseră la vilă în anul precedent. Era ceva mai mult decât nimic.

— My dear, I don't like it. We came here to have a quiet holiday, far away from worries or any excitement, but people die here every other day. It's not a peaceful place, it's not safe.

— Don't worry, darling, I am sure I can handle these murders.

— That's what worries me most.

Lordul își luă undițele și ieși, îndreptându-se spre digul de stabilopozi. Descoperise a doua zi după sosire că se poate pescui, făcuse rost de undițe și mergea să dea la pește în fiecare zi. Se scula pe la 5 dimineața, stătea pe dig până-l răzbea răcoarea dimineții, apoi se întorcea în pat pentru vreo oră. Abia după aceea se ducea să înoate. Seara mai făcea o tură pe dig. În timpul zilei se plimba, uneori cu Pichi în lesă, descoperea litoralul, juca șah cu cine se nimerea și în restul timpului dormea. Desigur, nu uitase de afaceri. Avea un iPhone și era în contact permanent cu editura și cu alți parteneri de afaceri. Totul era perfect. Aproape perfect. Totuși, crimele stricau un pic perfecțiunea.

Pentru Stella, dimpotrivă. Crimele făceau vacanța mai interesantă. Sigur, dorise liniște, lipsă de griji, evident, declarase că nu mai vrea crime, dar, de fapt, cele patru cazuri misterioase aduceau un pic de picanterie. O vacanță prea liniștită ar fi fost monotonă… Spre deosebire de Peter, care mișuna tot timpul, ea mergea doar până la piscina din vecinătate, înota câteva bazine, în rest, stătea mai mult în vilă. Ori pe balcon, ori pe terasa de jos, gata oricând să facă conversație cu oricine se nimerea. Așa învățase ea de la Agatha Christie, că informațiile cele mai bune se obțin prin conversație. Când stai la taclale, nu se poate să nu scapi ceva.

Într-o dimineață, când, după obiceiul ei, întâmpina răsăritul soarelui pe balcon, zări în grădină ceva ciudat: un om întins pe o bancă, aproape de gard, cu capul pe o boccea. Doi câini, unul al vilei, celălalt, un cocker, probabil al unui scriitor, stăteau lângă bancă, așteptând parcă trezirea individului. Stella simți o neliniște. Prea multe morți nefirești în acest loc liniștit. Dacă și cel de pe bancă… Parcă anume pentru a o contrazice, acesta se răsuci în somn, gata să cadă de pe bancă, și se trezi. Se ridică, își puse pălăria pe cap și se îndreptă spre terasă, urmat de cei doi câini. Stella respiră ușurată.

„Am ajuns să văd morți peste tot”.

— A, e un poet, Alin Dinculescu, chiar foarte talentat, dar cam dus, săracul… îi spuse cineva la micul dejun. Vine, doarme pe unde poate, în grădină, în hol, domnul Vasile îi dă de mâncare…

— Am intrat și eu în rândul criticilor, spuse la prânz Alex, râzând, dar, vorba clasicului, nu era râsul lui. M-a atacat ucigașul de critici!

Povesti că în timp ce înota în mare, se pomenise înșfăcat de picioare și tras în jos. Noroc că se zbătuse cu forță și scăpase de agresor.

— Era acolo, în mare, printre noi. L-a atacat și pe Cornel, arătă Alex spre Cornel Ionescu, care trecea pe lângă ei.

— Da, zise acesta, a fost horror! M-a prins de picioare și m-a tras, e clar că voia să mă înece.

— Cine dintre cunoscuți mai era pe aproape? întrebă Stella pe un ton nepăsător.

— Toți. Era plină marea de scriitori, răspunse Alex.

Peter, care fusese și el în mare în momentul cu pricina, îi relată totul din altă perspectivă.

— Nu am văzut chiar tot, zise el ca și cum s-ar fi scuzat. Și, cum nu știu românește destul de bine (era un eufemism, lordul nu știa în limba română decât „bună ziua”, „la revedere” și „sarmale cu mamaligutza”) n-am înțeles ce povesteau oamenii.

— Nu contează, spune-mi ce ai văzut tu.

— Eram în mare, la vreo zece metri mai spre larg decât Alex. De fapt, eu veneam dinspre larg, l-am văzut când a întrat în apă, a înotat un pic paralel cu țărmul, apoi

a venit spre larg. Eu, cum îți spuneam, înotam spre țărm, în direcția lui. Când a ajuns la vreo zece metri de mine, a intrat brusc sub apă, n-am știut de ce, a apărut, a inspirat puternic, apoi a strigat ceva.

— O fi strigat după ajutor, presupuse Stella.

— Mai degrabă a înjurat, zise Peter. Apoi a căutat-o din priviri pe Domnitza, care era aproape de mal, și s-a îndreptat spre ea. Când a ieșit din apă, am văzut că avea pe glezne urme de degete.

— Le mai avea și la prânz, spuse gânditoare Stella. Agresorul trebuie să fie foarte puternic.

— Mai puternic decât Alex, ceea ce e greu.

— Mai precis, cu mâini foarte puternice.

— Ionescu avea pantaloni lungi la prânz, n-am avut cum să văd ce urme avea, zise diva.

— Nici eu n-am văzut. Era în apă, undeva la jumătatea distanței dintre Alex și Domnitza, dar nu a ieșit cât am stat eu acolo.

— Și nu l-ai văzut în timp ce era agresat?

— Nu, pe el numai după, zise cu regret Peter, căruia începuse să-i placă acest roman polițist „live”.

— Asta e, nu poți fi peste tot.

Mai aveau doar două zile de stat la Neptun, dar Stella era la fel de departe de dezlegarea misterului ca în prima zi. Polițiștii mai treceau din când în când pe la vilă, discutau cu domnul Vasile, cu bucătarii, cu cameristele, uneori și cu câte un scriitor, dar nu păreau nici ei să avanseze cu ancheta. Analizaseră toate produsele din bucătăria și cămara vilei, dar nu găsiseră otrava care-l ucisese pe Camil Munteanu. Ceea ce avea, de fapt, mai puțină importanță, pentru că fiecare caz era unic, fiecare dintre cei patru murise – sau fusese ucis – altfel.

Președintele Uniunii Scriitorilor sosi la data anunțată, pe la zece dimineața, dar imediat cum află despre ucigașul de critici, adică după nici zece minute, își luă bagajele și plecă la Mamaia. Era el președinte, dar în primul rând era critic, și nu unul blând; știa că are dușmani.

Pe terasă, crimele și autorul lor încă neidentificat erau principalul subiect de conversație, dar nu singurul.

Agata, autoare de romane, dar și de piese de teatru, îi tot întreba pe Alex și pe Stella despre crimele de la hotelul Dava, voia să scrie un roman polițist pe tema asta. Deocamdată începuse o povestire chiar despre „Ucigașul de critici” și mai mulți scriitori, ba chiar și câțiva tineri de la o altă masă, copii de scriitori, voiau să fie printre personaje. „Dar să nu fiu criminalul”. Nimeni nu voia să fie criminalul, în afară de Georgică.

— Măcar așa să intru în literatură!

Georgică trăia la Paris, dar își petrecea toate vacanțele la Neptun; fusese singurul de pe terasă care la sosirea Stellei o întâmpinase cu:

— V-am văzut acum zece ani la Opera Bastille, în „Boema”.

— Ahahaha, ce plăcere! Da, a fost un spectacol reușit, ador rolul Musettei…

— Mirela Băcăuanu vrea să fie victimă, spuse Agata.

— Poate așa să creadă cineva că e critic, comentă malițios Alex.

— Ești rău, e istoric literar.

Alex, ca de obicei, povestea ceva din experiența lui:

— M-a amenințat unul despre a cărui carte am scris că e proastă. M-a amenințat că mă omoară.

— Și te-ai speriat?

— I-am răspuns că sunt foarte liniștit, pentru că așa cum nu are talent la scris, cred că nu are nici la crime.

— Hm, nu e același lucru.

— E prea tâmpit.

— Asta nu înseamnă decât că ar fi prins ușor… după crimă, firește.

Trecând pe lângă masa lor. Cornel I. Ionescu se opri, ca în fiecare zi, să-i facă un compliment Stellei.

— Cornele, degeaba încerci, e măritată.

— Foarte măritată, spuse și Stella.

— Adică, vrei să spui, Alex, că tu nu-i faci curte? replică, pe un ton ușor ofensat, Cornel I. Ionescu.

— Cum să nu, mai mult, i-am cerut voie Domniței. Tu i-ai cerut voie doamnei tale?

Stella se prăpădea de râs.

— În viața mea n-am să mai mănânc nimic! declară Alex la micul dejun. Avea în față pe o farfurie câteva felii de șuncă și cașcaval, două ouă fierte pe care tocmai le curăța de coajă, roșii și ardei. Pe altă farfurie era un morman de pine prăjită. Alături, o cană mare de lapte bătut.

Cum auzise fraza asta de trei ori în tot atâtea zile, diva râse și trecu la subiectul care o interesa. Ca să-și dea seama care dintre locatarii vremelnici ai vilei era criminalul, trebuia să-i cunoască. Este adevărat, încă din primele două zile făcuse cunoștință cu cei mai mulți și se saluta cu ei în fiecare zi. Unii, care cunoșteau faima ei de cântăreață, se opreau la masa ei și-i ofereau câte ceva din operele lor, cu autografe care de care mai flatante, așa că Stella adunase în cameră o colecție măricică de proză și poezie contemporană, ba chiar și câteva volume de critică. Bine că avea laptopul la ea, în vilă exista wireless, așa că, la nevoie, putea să mai afle câte ceva și de pe Internet.

Seara, după cină, Stella și Peter făcură o plimbare pe faleză, împreună cu Pichi. La întoarcere, văzură lume pe terasă, dar nimeni cunoscut; la o masă, câțiva adolescenți stăteau aplecați deasupra laptopurilor; într-un fotoliu ședea un tânăr și fuma narghilea. Mirosea a tutun aromat cu coajă de măr. La altă masă, doi scriitori jucau table.

A doua zi, la micul dejun, Stella întrebă de domnul cu narghileaua. Nu, nu i se păruse nimic suspect, doar ceva ieșit din comun.

— Nu e scriitor, e fiul unui scriitor, vine aici de când era copil. Anul trecut însă a scrântit-o rău de tot, mă și mir că l-au lăsat să mai vină. S-a îmbătat și s-a luat la ceartă cu președintele, care ieșea de la Cireșica, presupun că nu foarte treaz, deși apoi se jura că n-a băut decât apă minerală.

— Președintele Uniunii Scriitorilor?

— Nu, al țării.

— Ahahahaha!

— S-au îmbrâncit, s-au bătut, nu se știe exact, nimeni de la noi nu a fost de față. Doar că au venit sepepiștii să întrebe de el. Iar întâmplarea a ținut prima pagină a ziarelor vreo trei zile.

★★★

Stella era în impas. Ce să facă pentru ca să avanseze cu această anchetă neoficială? Își aminti că detectivii din romane făceau liste. Liste de suspecți, de indicii, de întrebări fără răspuns. Făcuse și ea o listă la hotelul Dava, o listă cu tot ce știa despre fiecare dintre cei prezenți. Poate ar ajuta-o și acum o listă. Lista victimelor.

— ***Marian Ispas***. Mort noaptea târziu, cu capul spart, după un chef prelungit. Era beat… Sau poate că nu. Sigur, sub influența alcoolului, dar nici măcar autopsia nu putea spune cât de puternică era influența respectivă. „Era mangă”, declarase cineva. „Era cam vesel”, spuse altul. Marius, care îl cunoștea de ani de zile, susținea însă că domnu’ Ispas, pe care îl cunoștea de ani de zile, avea o mare rezistență la alcool și o imensă capacitate de înmagazinare. Nu-l văzuse niciodată treaz, e drept, „dar nici atât de beat încât să nu se țină pe picioare, ca alții”.

— ***Camil Munteanu***, mort la masă, otrăvit. Asta era clar, se găsise la autopsie. Neclar era cum, cu ce substanță, dar mai ales motivul, mobilul crimei. Nu era unul dintre criticii „răi”, nu avea funcții de conducere, nu supăra pe nimeni.

— ***Smaranda Nițescu***, 80 de ani, de fapt, aflase Stella de la polițiști, 82, bolnavă de inimă, se zicea. Asta n-o împiedica să meargă la plajă, să bea votcă și să fumeze. Se știa că ia somnifere. O fi luat prea multe, din greșeală. Sau poate nu din greșeală. Dar cei cu care băuse în seara dinaintea morții nu figurau în istoria ei de cărți proaste.

— ***Alex Ștefănescu*** și ***Cornel I. Ionescu***, atacați în mare, fără succes. Stella îi măsură din priviri pe bărbații din vilă. Niciunul nu era atât de solid încât să-și imagineze măcar că l-ar putea îneca pe Alex. Deși, poate, nu era nevoie de forță ci, mai degrabă, de îndemânare. Poate.

— ***Domnița Ștefănescu***, soția lui Alex, fusese lovită în umăr de o piatră aruncată cu forță, de nu se știe unde, pe drumul pe care-și făcea plimbarea de seară. Nu era nimeni în apropiere.

— Un poet și critic, redactor șef al unei reviste din provincie, ***Iuliu Măndiceanu***, care pescuia la stabilopozi, fusese gata să calce pe unul din acei pești veninoși care speriaseră lumea în anul acela. Peter, care pescuia și el acolo, văzuse peștele și-i strigase să se ferească. Putea fi o întâmplare, dar peștele era într-o mică băltoacă de pe dig, unde n-ar fi ajuns de unul singur.

— În fine, dar, de fapt, în ordine cronologică primul, ***Cornel Ionescu***, înecat în anul precedent, în urma unei lovituri la cap cauzate, probabil, de un jet-ski.

Stella reciti lista. Era corectă, nu omisese pe nimeni. Ei, și? Tot nu-și dădea seama care ar fi elementul comun. În afară de faptul că toți erau critici sau istorici literari. Sigur, pentru un maniac, acest lucru ar putea fi suficient.

Cu lista în mână, după masa de prânz, le mai ceru lui Alex și Agatei câteva informații despre cei de pe listă. O interesa ce scriau – sau ce scriseseră.

— Ispas nu era critic, scria eseuri și are vreo două sau trei monografii – Vlahuță, Macedonski, așa ceva. Nimic deosebit. Eseurile însă, scrise în tinerețe, nu erau rele. Camil Munteanu era profesor universitar și un critic foarte bine văzut; scria mai mult despre proză, de altfel a și publicat un roman. Bun, mi-a plăcut. Serios, profund…

— Pe mine nu m-a entuziasmat, interveni Agata Cristea de la masa vecină, unde stătea cu Anda, cu câte o cafea în față. Serios, profund, ok, dar cam sec, cam fără chichirez. Dar sigur, de mortuis…

— Smaranda Nițescu? trecu Stella la următorul nume de pe listă.

— Sanda? Când avea rubrică, scria cronică de întâmpinare, toată lumea îi știa de frică. Era nemiloasă, dar corectă, spuse Alex. Iar Istoria ei cu cărți proaste este adorabilă, trebuie neapărat s-o citești. Începe cu „Doi tineri din Verona”!

— Ahahaha!

— Îți dai seama că, în aceste condiții, mă onorează faptul că a scris și despre Istoria mea!

— Desigur. Ar mai fi… se uită Stella pe listă, cei rămași în viață după ce au fost atacați și Cornel Ionescu, cel care a murit anul trecut.

— Cornel era universitar, ca și Camil, dar la franceză. Era citat în lucrările științifice, ca exeget al lui Proust. Ce nu știa el despre „À la recherche du temps perdu” nu merită să fie știut. Se pare că lucra, în mare secret, la un roman, dar nu l-a publicat, nici după moartea lui nu s-a găsit.

— Asta știam, se vorbea pe aici. Hai să trecem la cei vii.

— Pe Alex îl știi, pe Domnița o știi, pe Mândiceanu nu-l știu nici eu, zise Agata.

— Mândiceanu e un poet de oarecare ținută. În critică e foarte diplomat, scrie întortocheat, prețios, parcă dinadins să nu se înțeleagă părerea lui reală, spuse Alex. Dar îl înțeleg, e director de revistă și are nevoie de sprijin financiar, trebuie să mai facă și concesii.

— Înțeleg. Și Cornel I. Ionescu, cvasi-omonimul celui care a murit?

— Erau prieteni foarte buni. Cei doi Corneli și Camil. Foști colegi de an, toți trei universitari, toți trei apreciați. Cornel I. Ionescu scrie despre poezie, are câteva cărți remarcabile despre poeții anilor ’80 și ’90, a publicat și vreo trei antologii, dintre care una de poezie americană, cu un studiu introductiv excepțional. Dar ce-o fi cu el, că nu l-am mai văzut de aseară?

— Să-l întrebăm pe Marius.

Marius, venit cu încă un rând de cafele, spuse că domnul Ionescu primise un telefon, după care a fugit de la masă direct la mașină și a plecat undeva.

În primele zile de după decesele atât de ciudate, poliția nu lăsase pe nimeni dintre locatarii vilei să plece din Neptun, dar interdicția fusese ridicată de vreo două zile. Totuși, orice dispariție era îngrijorătoare. Erau cu toții stresați.

★★★

Câteva ore mai târziu, Cornel I. Ionescu reapăru. Fusese la București și revenise triumfal cu trei exemplare din romanul lui apărut în engleză, dar și cu unul, unul singur, în românește. Exemplarul de semnal.

— Ei, acum vom vedea ce prozator zace în tine, Cornele. Când îmi dai un exemplar?

— Dacă vrei să-l citești repede aici, ți-l împrumut. Poate vorbești la lansare.

— Sigur, cu plăcere.

— Exemplarul cu autograf pentru tine și Domnița am să ți-l dau la București. Iar doamnei Stella și soțului dumneaei îmi face plăcere să le ofer chiar acum un exemplar în engleză. Vă asigur că traducerea este excelentă.

Repetă ultimele fraze în engleză, pe care o vorbea foarte bine, dar cam americănește. Lordul îi mulțumi ceremonios și îl asigură că va citi.

Dar Stella confiscă romanul, anunțând că ea îl va citi prima.

— *Certainly, my dear.*

În aceeași zi, Stella se puse pe citit.

A doua zi, la micul dejun, schimba impresii cu Alex, care citise aproape jumătate din varianta românească.

— Excelent romanul, deși are o construcție stranie, complicată, cu multe repetiții. Are un stil foarte personal. Postmodern, desigur, dar cu totul special. Bravo lui, nu-l credeam în stare de așa ceva.

— Ori traducerea e foarte proastă, ori citim romane diferite, glumi Stella. Construcția mi se pare interesantă; are simțul monumentalului, aș zice. Repetiții? da, dar am impresia că repetițiile au un sens. Stilul însă mi se pare fad, sărac. Poate ar trebui să citesc întâi originalul.

— Dacă vrei, ți-l împrumut până diseară, trebuie să plec până la Constanța, la un simpozion.

Era din nou o zi deosebit de caldă, dar pe la prânz soarele părăsea balconul și aerul devenea mai respirabil. Stella se instală în șezlong, cu romanul lui Cornel Ionescu în mână. Nu începu să citească imediat, în grădină era gălăgie, copii și nepoți de scriitori alergau, se cățărau în pomi, cădeau, se băteau, țipau, râdeau. Lângă balustrada balconului, un vișin mai păstra câteva fructe răscoapte.

Încet, zgomotul scăzu. Probabil că părinții reușiseră să-și adune odraslele de prin grădină și de pe hol. Vila își făcea siesta.

Stella deschise cartea.

Lordul Peter Harrington plecase după prânz la Histria, să facă fotografii. La întoarcere, când intră în apartament, o auzi pe soția lui cântând. Nu era o arie de operă, nu erau nici vocalize, ci scurte fragmente

melodice, întrerupte de râsul ei sonor. Murmura câte o frază muzicală, bătea măsura, dansa, râdea… Lordul cunoștea această stare a Stellei, o apuca de obicei când studia un rol.

Doar că acum, în locul partiturii, avea romanul lui Cornel I. Ionescu.

Voi să spună ceva, dar ea se opri din cântat:

— *Not now, my dear, please. Two minutes!*

Lordul se retrase în dormitor și se întinse în pat, cu varianta în engleză a aceluiași roman, din care încercă zadarnic să citească măcar un capitol. Nu că n-ar fi fost interesant, dar prea stufos, prea complicat, iar traducerea nu-i făcea nici un serviciu.

Nu după două minute, ci peste un sfert de oră, Stella veni la el, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Cartea e genială, fantastică! Și, cu ocazia asta, am aflat și cine este „ucigașul de critici”.

Și-i povesti, pe nerăsuflate, totul despre roman, așa cum fusese el scris, în românește, îi arătă câteva fragmente pe care i le explică în detaliu.

— Admițând că ai dreptate, și cred că ai, ce-ai să faci?

Stella oftă, brusc descurajată:

— Dacă am fi într-un roman englezesc din secolul trecut, l-aș invita pe criminal în bibliotecă, i-aș prezenta dovezile, l-aș obliga să mărturisească totul în scris, apoi l-aș lăsa acolo, cu un pistol încărcat la îndemână.

— Mi se pare o soluție corectă.

— Dar, nu suntem într-un roman englezesc, ci în viața reală și în România, așa că nu știu ce să fac…

I se întâmpla foarte rar Stellei să nu știe ce să facă.

Lordul își luă prosopul și se duse să mai facă o baie în mare înainte de cină.

Alex și Domnița nu apărură la masă în seara aceea, probabil manifestarea de la Constanța se prelungise, așa că Stella amână dezvăluirile pentru a doua zi. Rămase la masă până târziu, stând de vorbă cu Agata și Anda. Georgică se interesă, ca de obicei, dacă Agata „l-a făcut criminal”, la care scriitoarea răspunse printr-un râs care nu spunea nici da, nici nu. Cornel I. Ionescu se așeză la o masă vecină:

— Profit de absența lui Alex, v-a acaparat, nu lasă pe nimeni să se apropie. Știți, distinsă doamnă, că noi doi avem ceva în comun?

— Noi doi? întrebă diva cu vocea ei impostată. Ahahaha! Cântați?

— A, nu, sunt afon, îmi pare rău, nici la școală nu m-au primit în cor.

— Atunci… înțeleg, vă place opera…

— Drept să spun, nu prea.

— Muzica simfonică?

— Nici atât. Nu, la muzică nu mă pricep deloc. Dar am aflat că sunteți o mare amatoare de romane polițiste. Eu le ador, dar să nu afle studenții mei!

— Ce bine, domnule Ionescu! Mă bucur să aud asta, intră în vorbă Agata. Am să vă ofer romanul polițist la care lucrez.

— A, sigur, abia aștept. Despre ce e vorba?

— Despre „ucigașul de critici”, evident. Voi include și personaje reale, la cerere. Stella este unul dintre ele, Alex, mai mulți de aici, desigur și lordul Harrington. Dumneavoastră nu doriți?

— A, aș fi onorat.

— Criminal, victimă, suspect, martor inocent? Puteți alege, zâmbi Agata.

— Nu uita de Georgică, i-ai promis, o atenționă Anda.

— Pot fi mai mulți criminali, care-i problema?

— Aș prefera, dacă se poate, un rol mai mic, spuse Cornel I. Ionescu. Știți, ca universitar, poate nu dă bine…

— Cum doriți, nu încerc să vă influențez.

După plecarea lui, Agata spuse aproape în șoaptă:

— Dar parcă l-aș vedea în rolul ucigașului, ce ziceți?

Diva izbucni în râs:

— Ahahaha!

Înainte de culcare, gata demachiată și dată cu cremă, Stella își revăzu notițele. Nu subliniase în carte, trebuia s-o restituie, de aceea copiase ce i se părea mai relevant. Era mulțumită. Citise o carte minunată și rezolvase un caz complicat. Căscă. Peter dormea deja. Se culcă și ea și dormi fără vise.

La micul dejun, Alex se plânse din nou că i-a fost rău:

— Jur că nu mai mănânc nimic!

Dar Stella se obișnuise cu aceste declarații și trecu la ce o interesa pe ea.

— Trebuie să-ți dau romanul lui Cornel Ionescu.

— Cornel I. Ionescu, o corectă el. Cornel Ionescu era cel…

— Da, știu.

— L-ai citit? Cum ți se pare?

— Fabulos!

— Ai văzut?! se bucură el.

— Aș vrea să discutăm ceva. Dar nu pe terasă. Un loc mai discret.

— Cu tine merg oriunde, declară criticul. Domnița îmi dă voie.

— Nu prea știu locurile. Agata, vino și tu, să te documentezi pentru roman.

— Am putea să mergem la „Lemne”.

— Ce lemne?

— E o terasă ceva mai încolo, cum mergi către gară. E toată din lemn și are muzică franțuzească.

Stella ezită.

— Nu, mai bine în apartamentul meu. Peste o jumătate de oră, dacă vă convine. Toată lumea va fi la plajă, deci vom putea discuta în liniște.

— De când visam să vin în camera ta! spuse Alex pe un ton visător. Femeile râseră. O jumătate de oră mai târziu, Alex bătea la ușa apartamentului Stellei. Agata se afla deja acolo. Cu o ceașcă de cafea în mână, fuma pe balcon.

— Lasă țigara și vino înăuntru, aș vrea să închidem ferestrele, îi spuse Stella.

— Pare să fie ceva serios, zise Alex.

— Foarte.

Și, cu notițele în față, începu, arătând spre cartea de pe masă:

— Ce-i asta? Ca gen, vreau să spun.

— Un roman. Saga postmodernă.

— Eroare! Este o simfonie. Clasică.

— Stella, ce vrei să spui?

— Spun, susțin și demonstrez. Teoretic, este roman, adică așa scrie sub titlu, dar e simfonie toată ziua. Are patru părți, ca o simfonie. Prima parte este scrisă în formă de sonată, de aceea are atâtea repetiții. Este în do major, cu o modulație în sol major, uite-aici. Citește, Alex!

— „Cam fad. E ziua solstițiului…” Ce vrei să spui?

— Fa diez-sol. Asta e septima de dominantă.

— Dacă spui tu…

— Apoi revine în do major. Partea a doua este, ca în Simfonia Fantastică de Berlioz, un vals. Ia uitați-vă: un, doi, trei, un doi trei…

— E în dactili, recunoscu Alex.

— Mai mult, autorul se distrează, începe cu „Barca pe valuri plutește ușor…”

— Formidabil!

— Partea a treia este un rondo, adică o temă principală, A, urmată de o altă temă, B, din nou A, apoi C, din nou A. Și aici avem modulații – revine în B „Cam fad. E ziua solstițiului…” iar în C trece în Fa major. Ia vedeți!

— „Și bem. Ole!” Deci, si bemol, da?

— Exact! Iar ultima parte e mai ciudată, de fapt e o temă cu variațiuni, dar unele sunt polifonice de-a dreptul, iar în Coda s-a distrat foarte tare. Uite!

Alex, care urmărea uluit demonstrația, luă cartea și citi ultimele rânduri:

— „Ce e?

— Fâs! Gata!

— Ce?

— E ce e.

— De ce?

— Gata! Fals! Aha!

— Aha, haha!

— Ce? Ce? Ce?

— Ce dur! Ce dur! Ce dur!”

Ăsta-i finalul? Pare dadaist, sau teatrul absurdului.

— Așa pare! A trecut aici la notația germană. C e do, D e re, și așa mai departe. Iar *dur* e cuvântul nemțesc pentru *major*. Undeva în partea a doua apare și notația cu Ut în loc de do. Sunt zeci de asemenea exemple, dar finalul e adorabil!

— Dar ce-i cu fâsul acela?

— De fapt, nu e „fâs”, ci „fis”, adică fa diez, chicoti diva.

— Extraordinar!

— Și numele, am notat toate numele personajelor, fiecare corespunde unei note muzicale. Ia vedeți: Doina, Relu, Mirela, Mimi, Fane, Solveig, Lache și Sile. Toată gama! N-am mai citit așa ceva, nici nu știu dacă mai există. Autorul este, în mod sigur, un om cu suficiente

cunoștințe muzicale ca să poată înțelege cum e cu modulația și forma de sonată. Și îi place să se joace. În schimb, traducătorul nu a înțeles cât de important e fiecare cuvânt, nici nu i-a atras nimeni atenția, așa că o frază ca „este domeniul miracolelor solubile doar în alcool”, adică mi-do-mi-sol-do a devenit „the field of miracles only soluble in alcohol” fără nici o legătură.

— Sonata de Vinteuil! exclamă Agata. Proust. S-a zis că partea a doua din „Du côté de chez Swann” ar fi fost scrisă în formă de sonată.

— Exact. Și cine era cunoscut ca exeget al lui Proust și meloman?

— Stella! Nu se poate! Vrei să spui că…

— Ai impresia că domnul Cornel I. Ionescu putea să scrie capodopera asta? Ahahaha! Imposibil! Chiar el mi-a mărturisit că e afon.

— Și crezi că el e „ucigașul de critici”?

— Nu știu, zise Stella. Poate că nu și-a ucis omonimul, dar i-a furat cu siguranță romanul, și-a dat seama că e excelent, chiar dacă nu a înțeles de ce, și-a aranjat și traducerea…

— Iar anul ăsta moartea accidentală a lui Ispas i-a dat ideea cu criminalul în serie. L-a ucis pe Camil Munteanu… poate și pe doamna Sanda și a atacat, spectaculos dar nu letal, alți câțiva critici, continuă raționamentul Agata.

— Fantastic! Și dacă nu venea o muziciană să descifreze cartea, chiar reușea, zise Alex, care încă avea o expresie de uluire pe față.

— Întrebarea este: ce facem? Pentru noi este foarte clar ce s-a întâmplat, dar alții vor înțelege mai greu. Îi spuneam lui Peter că dacă am fi într-un roman englezesc din secolul trecut, l-aș invita pe criminal în bibliotecă, i-aș prezenta dovezile, l-aș obliga să mărturisească totul în scris, apoi l-aș lăsa acolo, cu un pistol încărcat la îndemână. Dar nu suntem într-un roman englezesc și, oricum, nu avem pistol. Pardon, Alex are, a luat și premiu la tir!

— Și Domnița a luat un premiu la tir!

— Aș putea să vorbesc cu el, să-l fac să admită… Sigur, avem la Uniune și un Juriu de onoare… încercă Alex să găsească o soluție.

— Atât, să recunoască furtul și impostura. Nu avem nici o dovadă că ar fi ucis pe cineva. Deși s-ar putea ca

poliția să dea de o urmă… A planificat totul foarte bine, a fost foarte atent la detalii… Totuși… Bine, Alex, vorbește cu el, dar ar fi bine să nu mergi singur. E un criminal foarte periculos, foarte îndrăzneț, nu trebuie subestimat.

Câteva zile mai târziu, aflată deja la Londra, Stella primi prin e-mail un link spre blogul scriitorilor din București. Așa află despre „dispariția dramatică a criticului Cornel I. Ionescu, a cărui moarte este, pentru viața literară românească, o grea și dureroasă pierdere”.

Îi spuse lui Peter, care comentă:

— E interesant cum viața – în acest caz moartea – imită arta. Avea dreptate Wilde. Dar aș fi mai liniștit dacă nu te-ai mai amesteca în asemenea treburi periculoase. N-ai putea să te limitezi la cititul romanelor polițiste?

— Ahahaha!

Moartea zboară cu low-cost

— Stai cuminte și nu mai da din picioruşe, deranjezi oamenii! *Mare prostie că am luat copilul în Italia. La vârsta lui, tot nu pricepe nimic. Mai bine-l lăsam cu Gicu sau la mama, puteam și eu să mă distrez, să mai văd una-alta, că am vizitat decât parcuri și magazine de jucării. Mai intram într-un bar, un restaurant, ceva, mai cunoșteam lume… Nici magazinele n-am apucat să le fac ca lumea din cauza lui, de muzee nu spun, că oricum nu mergeam.* Să-ți dea mama o ciocolățică?

★★★

— Ce plictiseală, parcă am fi șoferi de autobus. Terminăm o cursă și începem alta.

— Ei, lasă, șefu', că nu-i chiar așa. Mai prindem câte un „overnight", ne mai distrăm cu fetele…

★★★

Dă, Doamne, să fie totul bine, Doamne, Dumnezeule, nu mă lăsa, fă să ajung cu bine…

★★★

— Mama lor de macaronari, al dracului să fiu dacă mai calc vreodată pe la ei. Stat polițienesc! Păi, România e parfum pe lângă ăștia, în Italia nu poți mișca nimic.

— Dar Mafia?

— Da, mă rog, sigur, Mafia există, dar vorbeam de noi, ăștia micii, care vrem să mai scoatem un ban…

★★★

Așa nu se mai poate, ajung de râsul lumii! *Mă înșală, mai rău, nici nu se mai ascunde. Și cu cine*? *O bănuiam eu de mult pe curvișina aia, toată numa' silicoane și fițe*! *Dar cu mine nu-i merge*!

★★★

— Doriți ceva de băut? Un suc, apă minerală, apă plată? *Ultima cursă… Ajung la București, apoi nu mai zbor decât ca pasageră. Și numai împreună cu el…*

★★★

— Ce ghinion că la casa Julietei era închis. Era o nuntă acolo, ce romantic!

— Da, foarte romantic, ce să zic. E ultimul loc pe care l-aș alege pentru nuntă.

— De ce, dragule? E așa frumos… e adevărat că nu am văzut restaurantul…

— Lasă restaurantul! Tu nu te gândești? Lui Romeo și Julietei nu le-a adus prea mult noroc, nu?

★★★

Ăsta-i nebun? *Ce l-o fi apucat să se așeze lângă mine*? *Trebuie să-l flituiesc urgent… dar fără scandal… nu trebuie să atrag atenția… sau poate ar trebui*? *Mai bine nu… la ce am eu de făcut azi… Și o voi face*!

★★★

Stella Marian-Harrington[6] citea un roman polițist; era lectura ei preferată în timpul călătoriilor cu avionul. Cumpărase romanul din aeroport, înainte de îmbarcare. Cartea, a cărei acțiune se desfășura la Veneția, era bine scrisă, cu splendide descrieri ale Serenissimei și avea printre personaje o cântăreață de operă, o soprană, o divă ca ea, doar că în carte era mai degrabă figurantă – nici victimă, nici criminală, nici detectiv, doar o suspectă printre alți suspecți. Stella închise cartea. Ghicise criminalul, nici nu era nevoie să verifice, căutând la sfârșit.

Cu totul altfel se petreceau lucrurile în cartea despre ea însăși în rolul detectivului; autoarea reușise să păstreze suspansul până la ultima pagină, combinând cele auzite de la Stella și de la Alex Ștefănescu[7], martor al dramei de la hotelul Dava, cu personaje și întâmplări imaginare. De la istoria cu pricina trecuse un an și Stella își petrecea din nou concediul în România. Încerca, în fiecare an, să stea măcar o lună-două în țară, să-și vadă prietenii și puținele

rude rămase. În fiecare an își dorea o vacanță liniștită, odihnitoare. Dar vacanțele ei aveau, ca toată viața ei, ceva haotic, un soi de vocație a neprevăzutului, ceea ce, de fapt, nu-i displăcea deloc. Plecase de la Londra, hotărâtă să stea peste vară într-un loc liniștit, izolat, de modă veche, dar, bineînțeles, confortabil și conectat la internet. Alesese Râșnovul, unde găsise, cu ajutorul prietenilor, o pensiune pe gustul ei. Peter[8] urma să i se alăture la sfârșitul lunii iulie, când revenea din Finlanda, unde făcea fotografii la un curs de supraviețuire în condiții extreme. Stella nu dorise să-l însoțească:

— Prefer să studiez arta supraviețuirii la cinci stele. Ahahaha!

Dar dorința ei de a petrece o vacanță *de farniente* nu se îndeplinise întocmai. Dovadă, se întorcea de la Verona, unde dăduse o fugă pentru a înlocui o altă soprană, care se îmbolnăvise, Melita Carrère.

Evident, drumul începuse cu scandal, încă de la primul telefon al impresarului.

— *Per dio*! Sunt în vacanță, *capisci*? Ce se întâmplă, s-au terminat sopranele?

Era vorba de rolul Gildei din „Rigoletto”, un rol pe care Stella Marian-Harrington îl cânta întotdeauna cu plăcere și bucurie – ca de altfel orice rol din operele lui Verdi și Mozart, compozitorii ei preferați. Cu atât mai mult la Arena di Verona. De altfel, numele ei figura în programul festivalului de operă al Arenei aproape în fiecare an, de obicei în ultima parte a lunii august. Îi plăcea acustica bătrânului amfiteatru, îi plăcea publicul numeros – 20000 de spectatori –, exigent, dar și darnic la aplauze. Mai exista și un alt avantaj al Arenei, acum, când Stella, deși își păstrase toată strălucirea și agilitatea vocii, nu mai avea o siluetă de fetișcană (chiar dacă n-ar fi recunoscut niciodată, nici la douăzeci și doi de ani, când debutase, nu fusese chiar o silfidă). Dar, și aici era avantajul, acest lucru era mai puțin vizibil de la distanță. Într-un teatru, cu spectatorii aproape de scenă, nu s-ar fi simțit la fel de bine în rolul Gildei sau, să zicem, al Margueritei din „Faust” de Gounod. Dar era un considerent minor. În Italia conta, în primul rând și mai mult ca orice, vocea.

Impresarul o mai anunțase că urma să plece la Verona cu un avion al unei companii low-cost. Stella

Marian-Harrington se strâmbase nemulțumită și țipase în receptor:

— *Ma tu sei pazzo? Io a low-cost? IO? Figlio di putana!*

— *Si, carissima.*

Îi explică, evidențiind aspectele pozitive – avionul pleca de la Băneasa[9], adică mai puțin de mers prin aglomerația din București și ajungea direct la Verona, fără transbordare la Milano sau la Roma, deci era mai bine decât cu un avion de linie, în mai puțin de două ore ajungea acolo.

— Au clasa I? Sau măcar business class?

Evident că așa ceva nu exista, așa că diva scoase o nouă tiradă de țipete melodioase, înjurături poliglote și scurte vocalize.

Dar nu avea ce face, acceptase să-și întrerupă vacanța pentru trei zile, să dea o raită la Verona pentru un spectacol cu „Rigoletto” la Arena. Chiar se bucurase în sinea ei, viața tihnită de la Râșnov începuse s-o plictisească. Bine, bine, ei îi convenea, nici măcar zborul la low-cost nu o deranja prea mult, la urma urmei e o experiență, numai că impresarul nu trebuia să afle asta, de aceea Stella considera că avea, nu dreptul, ci obligația să facă o scenă.

Ca s-o împace, impresarul cumpărase trei bilete, așa că Stella avea trei locuri numai pentru ea. Autoritățile aeroportului Băneasa, avertizate de zborul Divei, o primiseră într-un birou botezat *ad hoc* „VIP Lounge”, iar când începuse îmbarcarea, comandantul aeroportului în persoană o dusese cu mașina până la avion. Echipajul fusese avertizat și stewardesa-șefă, pe nume Ramona, o fată de vreo 25 de ani, blondă, cu fața toată numai zâmbet, cu părul strâns într-o coadă de cal, fusese desemnată de comandantul aeronavei să se ocupe de Stella. La solicitarea impresarului, care voia liniște și pace, fuseseră aduse la bord și câteva sticluțe de șampanie, obținute de compania aeriană printr-un barter sui generis cu Air France: o sticluță de Wyborowa contra una de Moët&Chandon.

După ce se convinsese că toate condițiile ei fuseseră îndeplinite, Diva se așezase comod – cât de comod se putea cu centura legată – și începuse să-și studieze tovarășii de zbor, atâta cât putea să vadă, în timp ce înaintau pe culoarul strâmt, în căutare de locuri. Părinți cu

copii în brațe, părinți cu copii de mână, câțiva bărbați care, în ciuda caniculei, purtau costum și cravată, evident corporatiști, trimiteau mesaje prin sofisticatele lor telefoane mobile, tineri cu rucsacuri uriașe, femei cu haine de ultimele fițe, altele, dimpotrivă, îmbrăcate modest sau, pur și simplu, fără gust. Era permis un singur bagaj de mână, aflase diva la Băneasa. Desigur, nu era cazul ei, nimeni nu ar fi îndrăznit să-i numere ei bagajele! Constată însă, cu un oarecare amuzament, că majoritatea pasagerilor aveau bagaje de mână supradimensionate, din care, odată îmbarcați, scoteau sacoșe cu mâncare, poșete, ziare, laptopuri, eventual cărți. După două femei cu papornițe, trecu pe lângă ea, ce ciudat, o femeie doar cu o poșetă Chanel gri pe umăr. O imitație, observă Stella și ridică ochii s-o vadă pe posesoarea poșetei. Nu era mare lucru de văzut. Părul blond platinat, cu rădăcinile crescute cam de o lună, cădea drept până la nivelul umerilor. Fruntea îi era acoperită de un breton până la ochelarii de soare mari, cu rame de un roz țipător, împodobite cu cristale Swarowski, ochelari „de firmă” contrastând cu rujul de buze într-o nuanță portocalie și cu un mantou subțire, cam ponosit, de culoarea numită „alb-murdar”. De ce-o fi purtând mantou cu mâneci lungi în luna iulie? se întrebă Stella. Găsi imediat mai multe explicații posibile. În urma femeii cu mantou, un bărbat de vreo 50 de ani, ușor încărunțit, ducea de mână o fetiță de patru-cinci ani, care strângea la piept o păpușă Barbie; imediat după ei, o femeie dolofană, șatenă, proaspăt coafată, într-o rochie roșie cu cercuri mari, albe, care-i evidențiau corpolența, căra într-o mână o sacoșă uriașă, cu fermoarul plesnit, în tâmp ce, cu cealaltă mână, încerca să ascundă breteaua neagră a sutienului, căzută de pe umăr. Un bărbat în bermude, cu un îndemn la băut bere pe tricoul care nu-i putea ascunde burta și cu rucsac în spate, vorbea la telefon. Altul, în aceeași ținută, îl apostrofa:

— Hai, bre, mai repede, că nu mai găsim locuri.

— Nu fugi, bre, că-s locuri berechet.

Era un optimist. La închiderea ușilor, dacă rămăseseră zece locuri libere. Stewardesele, elegant îmbrăcate, în fuste mini bej, tricouri de aceeași culoare și jachete în carouri, bej cu alb și bleumarin, se agitau ca întotdeauna la decolare – verificau centurile pasagerilor, închideau compartimentele pentru bagaje, cereau câte unui pasager de la fereastră să ridice storul. Își făceau

micul număr cu ieșirile de salvare și măștile de oxigen. Ramona, stewardesa șefă, anunțase numele colegelor – Marieta și cu ea în partea din față, Cerasela și Andreea în spate.

Stella savurase momentul decolării, mestecând o pastilă mentolată. Îi plăcea clipa desprinderii de pământ, îi dădea o stare de libertate totală, de lipsă de griji. Când venise căruciorul cu gustări și băuturi contra cost, ei i se aduse mâncarea comandată special (tot courtesy of Air France) și Ramona îi deschise o sticluță cu șampanie. Ei, da, se putea călători și la low-cost, dacă știai cum!

Călătoria fusese plăcută, Ramona era simpatică și vorbăreață, așa că Stella, care, în graba plecării uitase să-și ia un roman polițist de citit, își petrecuse timpul conversând cu ea și, din când în când, cu colega ei Marieta, o brunetă tunsă scurt, băiețește. Aflase că Ramona, fiică de aviator militar, visase de mică să zboare și îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, în timp ce Marieta, care era dintr-un sat din zona Găești, încercase fără succes să ajungă fotomodel, apoi aflase de concursul pentru școala de stewardese și i se păruse o idee bună să poată pleca mereu în străinătate și să-și găsească un soț. „Uite, colega noastră Dana, trebuia să lucreze azi cu noi, dar a schimbat tura, s-a dus să-și facă analizele, de săptămâna viitoare pleacă de la noi, se mărită cu un doctor.”

Era cald la Verona, caniculă chiar, peste 35 de grade. Stella ieși din Arena și se așeză pe o terasă. Erau puzderie de cafenele frumoase și animate în jurul Arenei, în Piazza Brà, dar Stella o prefera pe aceasta, mai liniștită, pe străduța din spatele marelui amfiteatru. Pe șervețele scria, sub numele localului, „Il caffé d’autore”. Nu știa cine e autorul, își propusese nu o dată să întrebe, dar uita de fiecare dată, nu conta, cafeaua era divină, o simțea cum îi circulă prin creier, trezind circumvoluțiunile una câte una. Era puțin obosită – ieri, de la aeroport se dusese direct la repetiție, doar cu o minusculă escală pe la hotel. Repetiția fusese scurtă, dar intensă. Repetiție cu pian. Trecuse toată opera cu dirijorul, pentru intrări și tempouri. Azi repetase momentele principale cu partenerii, pentru mișcare. Probase și costumele, era OK, nu se îngrășase prea mult,

costumele din anul precedent îi veneau foarte bine. Mai schimbase câteva vorbe cu dirijorul, pe care-l cunoștea de mult și erau în relații amicale. Foarte interesant, medită Stella, unele prietenii rezistă, chiar dacă persoanele nu se întâlnesc cu anii. Pe cei mai mulți din distribuție îi știa, cu unii cântase chiar aici, la Arena, cu un an, doi sau mai mulți în urmă. Sau la Scala sau la Covent Garden. Cântăreți buni, desigur. Unii chiar faimoși. Dar singura divă era ea. Surâse. Probabil că și alte cântărețe gândeau același lucru despre ele însele. Și, în felul ei, fiecare avea dreptate.

În timp ce cânta „Caro nome", privea arena, goală la acea oră. Seara, la spectacol, sub lumina reflectoarelor, nu avea cum să vadă gradenele pline de spectatori, mulți cu lumânări aprinse, după obiceiul locului (celor care cumpărau bilete ieftine, pe gradene, li se distribuiau gratuit lumânări), nici „platea", partea cu locuri scumpe, exact locul unde cu aproape 2000 de ani în urmă se înfruntau gladiatori și lei. Cum se schimbă lucrurile de la un mileniu la altul, se distră Stella. În timp ce ieșea din scenă („Stella, mio amore, vieni un po' prima stasera, per mettere le luci"), auzi un:

— Bă, du-te-n mă-ta, la ora asta se vine la lucru?

— Dom' Costel, s-a întâmplat…

— Te-ai machit, asta s-a întâmplat! Bă, ăștia te dau afară, că au și ei șomeri, auzi? Mi-am pus obrazul pentru tine…

Stella trecu de cei doi mașiniști fără să dea vreun semn că le-a auzit conversația. Înainte de 1989, tresărea de câte ori auzea vorbindu-se românește. Între timp, devenise ceva obișnuit.

Acum își bea cafeaua, privind Arena și, de-a lungul străzii, coada la bilete. Era un sentiment reconfortant să vezi atâția oameni, din toate țările, dar, desigur, cei mai mulți din Italia, stând la coadă pentru un bilet de operă. Trei fetișcane trecură pe lângă ea, pantofi cu tocuri foarte înalte, fuste foarte scurte, sacoșe de la „Dolce&Gabana"; veneau dinspre via Giuseppe Mazzini, o stradă îngustă, pietruită, plină de case de modă și alte magazine de lux. Vorbeau românește. „Puii mei, ia te uită ce coadă, la ce-o fi? Fată, uite că scrie aici, la operă… Puii mei, fată, stă atâta lume pentru bilete la operă? Mergem și noi? Hai mai bine vizavi, la vuiton, poate au reduceri." Diva rămase impasibilă. „Dar ce de români în Verona, parcă anul

trecut nu erau atâția”, își spuse. O mirase și numărul mare de pasageri din avion. Plecau la muncă, probabil. Desigur, unii plecau să viziteze monumentele Italiei, era plin sezon turistic. Plăti, se ridică de la masă și se alătură cozii. Avea uneori chef să-și întâlnească spectatorii. Nu observă nimic interesant, doar un individ cu burtă care-și plimba degetele pe o tabletă, foarte concentrat, cu aerul important al unui Warren Buffet sau Bill Gates. Stella se apropie și văzu că respectivul juca Solitaire. Aha!

O trezi un zgomot. Căscă, ar mai fi dormit, nu avea nici o treabă. Ce și-or fi găsit astea de țipat chiar sub fereastra ei? Stella se dezmetici. Nu era la Râșnov, era la Verona, de ce trăncăneau femeile alea în românește? Se uită la ceas, era ora opt. Se culcase foarte târziu, pe la patru dimineața, după spectacolul cu „Rigoletto”. Un spectacol foarte reușit, cu multe aplauze și chemări la rampă, cu strigăte de „Bravissima Stella”… Sigur, se strigase „Bravissimo!” și pentru bariton, și pentru dirijor, foarte iubit de publicul Arenei, dar mai ales pentru tenor, care de altfel bisase „La donna è mobile”. Da, bun spectacol, meritase să vină. Și supeul de după spectacol, cu partenerii, fusese bun. Poate băuse prea multă șampanie. Dar ce era cu scandalul de sub fereastra ei?

Oriunde mergea în turneu. Stella cerea o cameră cu vedere spre stradă, îi plăcea să vadă, să simtă atmosfera orașelor în care cânta. Totuși, să fie trezită de două voci feminine stridente spre isterie nu era idealul ei de atmosferă urbană. Se ridică din pat și se apropie de fereastra ușor deschisă. La adăpostul perdelei de dantelă, văzu pe trotuar, chiar sub fereastra ei, două femei tinere care vociferau. De sus, nu le vedea fețele; după voci, puteau fi cele două din via Giuseppe Mazzini:

— Eu o omor, auzi, îi sucesc gâtu’, fir-ar să fie de vagaboantă, e decât o chelnăriță la nivel înalt!

— Stai, fată, ia-o și tu mai ușor, că nu e din cauza la…

— Adică eu muncesc de-mi scot sufletul aici, șterg la cur babe de nouă’j de ani ca să duc un ban în țară, și ștoarfa asta îmi ia bărbatul!?

— Hai, fată, ce puii mei, nu se merită…

Stella se retrase de la fereastră. Greșelile de gramatică și vocile stridente îi făceau, fizic, rău. Oricum, n-o interesau dramele de mahala. Și pe ea o înșelase soțul. Primul soț, la primul ei turneu în străinătate… ce mult e de atunci… divorțase fără ezitare și-și văzuse de viața ei.

Zborul de întoarcere începu ca o copie a celui de la venire. Din salonul VIP al aeroportului Verona Villafranca, Stella fusese condusă la avion și dată în grija echipajului. Întâmplător, personalul de cabină era aproape același, iar de Stella se ocupa din nou Ramona. Diferența era că, dintr-un motiv pe care nu-l știa, erau șase stewardese în loc de patru. Marieta trecuse cu Cerasela în spate, împreună cu nou-venita Dana, cea care urma să se mărite curând, iar Andreea era în față, cu Ramona și cu Ilinca. La fel ca la sosire, Stella îi privi pe cei care urcau în avion. Erau alții, dar la fel – părinți cu copii în brațe sau de mână, bărbați în costum sau în blugi și tricou, femei în rochii lejere de vară, de fițe sau mai modeste, toți cu bagaje de mână voluminoase – trollere, rucsacuri, sacoșe de piață de toate culorile. Două tinere trecură cărând împreună un coș de nuiele care părea să aibă o greutate considerabilă. Un bărbat cu chelia bine lustruită și ochelari fumurii ducea un sac de voiaj dintr-un material înflorat, imitație de *petit point,* ceea ce o făcu pe Stella să zâmbească. N-o amuza atât faptul că sacul nu se prea potrivea unui bărbat, ci avalanșa de imitații din avion. Urmară alte sacoșe de voiaj, trollere, o servietă de laptop, încă vreo două imitații de mărci cunoscute. La un moment dat, avu o impresie de *deja vu:* o femeie fără bagaje, doar cu o poșetă pe umăr, cu părul blond platinat care cădea drept până la umeri și un breton care ajungea la ochelarii de soare. Parcă o văzuse și la venire. O fi aceeași? Poșeta se schimbase, era de data asta un Vuitton mărișor, tot imitație. Mantoul ușor, alb-murdar, era același, la fel și ochelarii roz și rujul portocaliu, la fel și pantofii cam scâlciați, mâinile muncite, cu unghiile tăiate scurt. Nu prea părea o persoană care să pornească la drum numai pentru două-trei zile. Dar, la urma urmei, de ce nu? O fi avut treabă femeia. Să fi făcut drumul pentru spectacolul ei de la Arena? Nu prea arăta. De fapt, nimeni

din avion nu-i făcea impresia că ar fi fost măcar o dată în viață la operă. Poate doar perechea aceea, oameni mai în vârstă, păreau intelectuali… sau cele trei femei, pe la 50 de ani, dar îmbrăcate tinerește, care o salutaseră la urcarea în avion sau italianul acela care continua să vorbească la telefon în timp ce avansa pe culoar:

— *Non posso, signora, mi scusi… ma si… invece vengo dopodomani… Si, ari vederla…*

Pe la jumătatea zborului, Stella citise cam o treime din romanul cumpărat din aeroportul Villafranca. Ghicise criminalul. Căscă ușor. Se făcuse liniște la bordul avionului, toată lumea mâncase și băuse, cei mai mulți dormitau sau vorbeau cu voce scăzută. Stewardesele se adunaseră în oficiul lor din față, aveau și ele un moment de respiro. Prin rotație, câte una dintre ele rămânea în coada avionului, pentru orice eventualitate.

★★★

Acum e momentul! *Acum*! *Dacă n-o fac acum, altă ocazie nu mai am.*

★★★

Se auzea doar zgomotul motorului. Stella privi pe fereastră cerul albastru și norii albi, ca niște banchize. Ce bine că zborul era pe la ora prânzului! Ajungea devreme la București, avea timp să treacă pe acasă și apoi să se întoarcă la Râșnov. Sau să rămână în București, în apartamentul ei, până la sosirea lui Peter, apoi să meargă împreună la mare. Brusc se trezi din visare și văzu ceva neașteptat; Ramona și colegele ei alergau spre coada avionului. Oare de ce? Apoi Ramona se întoarse în fugă și intră în cabina piloților, de unde ieși însoțită de unul dintre piloți. Acesta se îndreptă spre coada avionului, în timp ce Ramona fu oprită de Stella, care voia să știe cauza acestor mișcări de trupe.

— Vai, doamnă, tocmai acum, când sunteți și dumneavoastră la bord!

— Dar ce s-a întâmplat?

— A murit un pasager. De fapt, o pasageră.

— Atac de cord?

Era cea mai simplă presupunere. Dar Ramona nu știa.

— Eu nici n-am văzut, doar m-au trimis să spun.

— Ia să arunc și eu o privire…

Nu era o rugăminte, ci un simplu anunț. Ramona nu avu cum să obiecteze, o conduse pe Stella spre coada avionului, acolo unde colegele ei stăteau pe culoar, blocând accesul pasagerilor spre ultimele două rânduri. Cu această ocazie, Stella constată că de data asta avionul nu era plin; pasagerii ședeau lejer, locurile de la mijloc erau libere, iar ultimele cinci-șase rânduri erau complet neocupate, cu excepția ultimului, unde se adunaseră stewardesele, copilotul și un pasager între două vârste, cu o chelie bine lustruită și ochelari de distanță, ușor fumurii; Stella îl recunoscu, era cel cu valiza înflorată. Ramona îi spuse:

— Colegele mele au întrebat întâi de un medic și domnul s-a oferit.

Văzând-o pe Stella, medicul simți nevoia să se prezinte:

— Doctor Papadopol Valerian.

O femeie ședea pe scaunul de la fereastră, cu capul în piept, pe jumătate răsturnată spre scaunul din dreapta ei, cu o mână pe poșetă și cu cealaltă atârnând fără vlagă. Măsuța era deschisă, dar goală. O băltoacă dedesubt și un pahar de carton rostogolit pe jos arătau că, în cădere, femeia răsturnase paharul cu cafea. Cafea cu lapte, după culoare.

Pilotul tocmai terminase de făcut poze din mai multe unghiuri.

Medicul spuse:

— Cum spuneam, nu mai e nimic de făcut. Decesul a survenit de aproximativ o jumătate de oră. După toate semnele, un infarct miocardic.

Stella, care avea un simț al mirosului foarte fin, zise:

— Parcă simt un miros de migdale amare.

— Migdale amare? Nu simt nimic. Dar se poate. Cianura de potasiu miroase a migdale amare. Deci ar putea fi o sinucidere.

— Sau crimă, pronunță Stella cuvântul pe care medicul evitase să-l spună.

— Crimă? exclamară la unison stewardesele.

— Mai degrabă sinucidere, stărui medicul. În orice caz, dacă e cianură, e ciudat, ar trebui ca unghiile să aibă

o nuanță vânătă.

Stella privi mai de aproape cadavrul:

— Ar fi nevoie de puțină acetonă ca să ne dăm seama de asta, nu credeți? Așa cum e, cu unghiile lăcuite, nu se poate vedea nimic.

Medicul se uită cam nemulțumit la femeia care-i contestase diagnosticul.

— Dumneavoastră… începu el, dar interveni copilotul:

— Mulțumesc foarte mult, deocamdată întoarceți-vă la locul dumneavoastră, vă chemăm noi dacă avem nevoie.

Vizibil ofensat, medicul porni pe culoar.

Stella privea cu o oarecare neîncredere victima. Era femeia blondă care-i atrăsese de două ori atenția. Și acum, se întrebă Stella, ce să facă? Să se implice, să încerce rezolvarea acestui nou mister care-i ieșise în cale sau să se întoarcă frumos la locul ei și să citească mai departe? Nu era în situația de la hotelul Dava[10], unde era singura cu alibi perfect dintr-un grup restrâns de oameni pe care-i cunoștea sau despre care putea obține ușor informații. Aici, la 10000 de metri deasupra Pământului, cu o sută de pasageri, toți necunoscuți, fără telefon și internet, cu o victimă bizară, ucisă nu se știe cum, nu s-ar putea baza decât pe indiciile pe care le-ar descoperi, pe propriile ei observații și pe intuiție. E, oare, suficient? Dar ghicise deja criminalul din ficțiune, deci putea, aproape că trebuia, să opteze pentru realitate. Se decise repede:

— Aveți idee cine era?

— Să ne uităm în pașaport sau buletin, sugeră pilotul.

— Parcă văd ceva… în buzunarul exterior. Vedeți marginea aceea albă? Numai o clipă…

După o clipă de ezitare, Stella își scoase eșarfa de mătase de la gât, își înfășură mâna și, cu grijă, extrase o carte de identitate.

Popescu Cristina era numele de pe document. Născută în 1982.

Copilotul încercă s-o îndepărteze pe Stella, dar cântăreața nu se lăsă.

— Domnule, știu mai multe despre crime decât tot echipajul la un loc, spuse cu vocea ei impostată.

— Dar, doamnă, nu știm dacă e o crimă. Și, în plus, e treaba poliției.

— E vreun polițist în avion? Ar fi ca-n filme. Ahahaha!

— Nu, din câte știu. Dar mai avem puțin până la București…

— Și, oricum, din avion nu poate nimeni să fugă, completă diva. Asta voiați să spuneți? Ahahaha! Știți ce, dumneavoastră chemați poliția, neapărat, să ne aștepte la aterizare, dar până atunci am să mă uit puțin, cu permisiunea dumneavoastră.

Ramona, care știa totul despre activitatea de detectiv amator a Stellei, spuse:

— Doamna Stella a mai investigat crime, nu e prima dată.

Pilotul cedă.

— Dacă e de acord și comandantul, bine, dar cu grijă.

Sigură pe acordul comandantului, care se declarase amator de operă și de romane polițiste, Stella nu pierdu timpul:

— A atins cineva cadavrul?

— Nnu, se bâlbâi Cerasela.

— Da, răspunse în același timp Marieta.

— Da sau nu?

— Părea că doarme, de fapt nici nu știu, avea ochelarii de soare… Am atins-o doar pe umăr, voiam să iau paharul de cafea, și atunci i-a căzut capul, spuse Cerasela, în timp ce colega ei, albă ca varul, nu făcea decât să dea din cap…

— Aha! Asta e tot? Bine, deocamdată ocupați-vă voi de pasageri, rămân să mă ajute Ramona și Andreea. Ramona, vei fi Watson!

— Dar de ce, doamnă? întrebă Cerasela. Scundă, rotunjoară, era cea mai tânără dintre stewardese. Ochii ei căprui, de obicei zâmbitori, erau acum îngrijorați, întrebători. De ce ne trimiteți de aici?

— Pentru că… sunteți în stare de șoc, chiar dacă nu vă dați seama, improviză diva. Nu voia să le sperie, să le spună că sunt primele suspecte.

— Șoc?

— Da, da. Ar fi bine să beți un suc sau să mâncați ceva dulce. Hai, mergeți. A, încă ceva.

— Da, doamnă.

Voci în surdină, să nu se agite pasagerii.

— 45 de minute până la aterizare, avertiză copilotul.

— Hm, criminalul s-a grăbit foarte tare, zise cântăreața. Cine stătea lângă ea?

— Nimeni, zise Cerasela. Era singură, ședea la început la culoar, apoi s-a mutat la fereastră.

— Și nu s-a așezat nimeni lângă ea?

— Ba da, la începutul zborului am văzut pe cineva lângă ea, dar apoi s-a dus mai în față. Înainte să servim sandvișurile și băuturile.

— Îți aduci aminte cine?

— Domnul acela… un domn cu barbă.

— Arată-mi-l discret, ceru Diva.

Fata se uită spre pasageri și-l indică pe unul dintre ei.

— Au urcat împreună, cred. Domnul stătea lângă doamna, când s-a stins semnalul „Legați centurile” s-a dus la toaletă și nu a revenit aici.

— În orice caz, când am ajuns aici cu căruciorul, era numai doamna, spuse Marieta.

— Ce a cerut? A mâncat ceva?

— Stați un pic să-mi amintesc. Da. Voia sandviș din pâine graham, dar nu aveam decât cu baghetă. A luat doar cafea, da, mi-a cerut îndulcitor la cafea și a scos un pachet cu biscuiți din poșetă.

— Aha. Bine, mergeți să vă ocupați de pasageri. Dar vă rog, discreție. Pe cât se poate, desigur, presupun că doctorul a povestit deja tuturor.

Cerasela și Marieta se îndepărtară, la fel și pilotul.

— Hm… mormăi Diva, ridicând mâna stângă a victimei. *French manucure*?! Ce greșeală, ce greșeală!

— S-a întâmplat ceva, doamna Stella? o întrebă Ramona.

— Elementar, dragă Watson. Cred, de fapt sunt sigură, că putem exclude varianta infarctului. Și pe cea a sinuciderii. A fost ucisă.

— Dar de ce n-a țipat? Andreea, care până atunci tăcuse, duse mâna la gură, speriată de propria-i îndrăzneală.

— Corect, aprobă diva. De ce? Fiți amabile, se adresă ea stewardeselor, uitați-vă pe sub scaune, poate găsiți ceva interesant. Ambalajul unui pachet de biscuiți sau chiar pachetul… Eventual o pipetă… o seringă de insulină… De fapt, orice, un stilou, un ac, o agrafa, un

flacon, o sticluță. Și orice altceva găsiți, chiar și o foaie de hârtie sau o pungă. Dar nu puneți mâna, să nu distrugeți amprentele!

Cu micul ei Fuji, fotografie locul crimei din mai multe unghiuri. Știa că unul dintre piloți făcuse poze, dar nu strica să mai aibă un rând. Își puse o pereche de mănuși fine, din mătase cu dantelă, scoase din poșeta încăpătoare de care nu se despărțea nici o clipă. Uitase de ele, le cumpărase chiar în dimineața aceea, într-un mic magazin din Verona. Așa, e cu totul altceva, poate să investigheze ca lumea. Încercă, ușor, să ridice capul victimei, dar renunță, pentru că părul platinat începu să alunece și Stella văzu că era o perucă de sub care se zărea un cârlionț arămiu.

— Ciudat! Și rujul e ciudat! E bej. La urcarea în avion era roșu-portocaliu.

Și parcă văzuse o iritație în zona nasului și a gurii. „Curiouser and curiouser” îi veni în minte o replică din „Alice în Țara Minunilor”. Se întoarse pe culoar și intră în toaleta aflată la nici jumătate de metru de ultimul rând de scaune. Totul era curat, de parcă nimeni nu ar fi folosit toaleta în timpul zborului. Totuși, poate găsește ceva. Până la urmă, detectă niște urme roz-bej pe robinet și pe containerul de săpun lichid. „Aha, fond de ten”, identifică Stella substanța. Ridică ușor, cu două degete, capacul pe care scria „Push”. O hârtie rămăsese prinsă acolo. Era un șervețel demachiant, cu urme de fond de ten, același fond de ten, și de ruj roșu-portocaliu. Cu șervețelul în mână, ieși pe culoar.

— Aveți o pungă de plastic?

Andreea îi aduse o pungă, în care diva plasă cu grijă șervețelul demachiant.

Apoi Ramona și Andreea îi prezentară rezultatele căutării: nici o seringă, nici un stilou, nici o pipetă. Doar un tampon mare de vată, și el cu urme de machiaj, un disc minuscul, roșu, ca un nasture fără găuri și un cartonaș îndoit, pe care scria Guerlain. Toate fură puse, fiecare separat, în pungi de plastic. Stella le mai rugă să încuie toaleta. Nu era cazul să mai intre cineva acolo înainte să vină poliția.

Examină poșeta, un sac din plastic, cu multe buzunare, o imitație de Louis Vuitton *made in China.* Un pachet de batiste de hârtie, un ruj de un roșu-portocaliu strident, deloc potrivit cu tenul victimei și cu rujul pe

care-l purta, un etui de ochelari, Vogue, *made in China.* Mai erau câteva obiecte *made in China* – oglindă măritoare, portmoneu, pudrieră. Stella cântări în mână poșeta. Era cam goală, ce nevoie avea de o poșetă atât de mare? Mai găsi doar un pieptene și o agendă, mai bine zis un carnețel cu pagini albe. Stella îl răsfoi și văzu un șir de date, urmate de numere de trei cifre, între 100 și 300. De pachetul de biscuiți, nici pomeneală. Nici telefon mobil nu era.

★★★

Am bănuit eu ceva… era mai bun un infarct… dacă nu se băga cucoana aia… cine-o fi? Cineva important… o fi din conducerea companiei… altfel n-ar lăsa-o să-și dea cu părerea. Dar nici sinuciderea nu e o idee rea…

★★★

— Deci, e clar, așa cum am spus, e crimă, nu sinucidere. Dar asta rămâne între noi, da? Vă rog, întrebați-i pe pasageri dacă au văzut ceva sau dacă a fost cineva la toaletă în ultima jumătate de oră. Între tâmp, am să vorbesc cu fostul ei vecin de scaun.

Acesta, un domn de vreo 45-50 de ani, nu știa nimic. Se așezase, într-adevăr, lângă doamna blondă, cu o oarecare intenție de a-i face curte. Dar femeia nu era deloc comunicativă, așa că și-a găsit un loc în altă parte, lângă o domnișoară care s-a dovedit mai receptivă. Nu, nu s-a ridicat deloc de atunci și nu a observat nimic. Dintre ceilalți pasageri, doar trei persoane se ridicaseră de pe scaune în perioada precizată și nu văzuseră nimic neobișnuit, O singură pasageră spuse că a văzut-o pe doamna din spate ridicându-se și intrând la toaletă. Nu, n-o văzuse ieșind, nu stătea să păzească. De ce nu le întreabă pe stewardese, ele mișună tot timpul pe culoar, și în loc să-i servească pe pasageri stau la taclale sau blochează toaleta.

Stella văzuse și auzise destul. Chiar prea mult, pentru că printre vocile pasagerilor deslușise una care i se părea vag cunoscută. Dacă avea dreptate, și era sigură că avea, crima era rezolvată, deși încă nu cunoștea identitatea criminalului. Se uită la ceas. Mai erau 25 de

minute până la aterizare. Pasagerilor li se comunicase doar că unei pasagere i s-a făcut rău, dar agitația stewardeselor dăduse frâu liber imaginației. Era intoxicație alimentară… gripă aviară… febră hemoragică… ba nu, fusese împușcată… ba luase otravă de șoareci… otrava era în sandvișuri… în cafea… era venin de șarpe… de albine… nu era otravă, femeia fusese înjunghiată. Și așa mai departe.

Din două cărucioare de servit, Ramona și Andreea, sub îndrumarea Stellei, improvizară o barieră, pentru a izola locul crimei de restul avionului.

— Gata, mergem în față.

Stella străbătu avionul încercând să nu se uite la pasageri. Unul dintre ei era criminalul. Oricum nu putea fi sigură de identitatea lui sau a ei, nu avea rost să-i atragă atenția. Mai ales că, vorba copilotului, mai aveau puțin până la București și din avion nimeni nu avea cum să fugă.

O strigă pe Ramona:

— Ramona, păpușă, pardon, voiam să zic Watson, spune-i, te rog, comandantului că vreau să vorbesc cu el. Ramona obținu permisiunea, Diva intră în cabina de pilotaj și ieși după mai puțin de un minut. Din difuzoare se auzi:

— Stimați pasageri, vă rog să vă legați centurile, traversăm o zonă de turbulențe, după care vom începe coborârea. În aproximativ douăzeci de minute vom ateriza pe aeroportul Băneasa.

Să spun? *Să nu spun*? Să spun? Să nu spun? Nici nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare.

— Nu spui nimic, zâmbi femeia de lângă el.

Stewardesele, care se strânseseră în micul lor colțișor despărțit cu o perdea, ieșiră să verifice dacă pasagerii au centurile legate. Stella le opri:

— Parcă erați mai multe.

— Da, suntem șase.

— Văd doar cinci. Cine lipsește?

Ramona își privi colegele.
— Dana. Unde-o fi?
— Roșcată, cu părul ondulat?
— Da, ea e.
Stella oftă. Apoi spuse:
— Aș vrea să văd poșeta Danei.
— Poșeta?
— Da, și tot bagajul ei.
Ramona, cam mirată, aduse obiectele cerute:
— Nu ar trebui s-o căutăm pe Dana?
— Nu e nevoie. Din păcate, știu unde este…
Stella se uită în fugă prin bagaje, găsi în poșetă cartea de identitate, farduri, printre care un ruj bej, batiste de hârtie, un stick USB, un telefon. Atât. Hm!
— Vreți să spuneți că Dana e…
— Da.
Fetele se făcură albe ca varul.
— Cum?
— Cine dintre voi a văzut-o ultima?
Cerasela și Marieta o priviră speriate.
— Noi…
— A intrat în oficiul din spate, să ia o sticlă cu apă pentru un pasager.
— Aveți idee, care pasager?
— Nu…
Marieta plângea:
— Era fericită că se mărită…
— Da, cred.
— Măcar să-i punem o lumânare…
— De unde lumânare în avion?
— Hai, fetelor, nu plângeți acum, e o tragedie, dar pasagerii nu trebuie să vadă nimic. Mergeți, verificați să aibă toți centurile prinse și am să vă rog două lucruri: unu, să-i numărați pe pasageri, dar discret. Dacă presupunerea mea e corectă, e cineva în plus. Doi, căutați jacheta Danei, trebuie să fie ascunsă pe undeva. Dacă o găsiți, lăsați-o unde este. Și trei… dar asta numai dacă vă simțiți în stare, discutați între voi, întrebându-vă unde o fi Dana.
— Ca să creadă criminalul că nu știm?
— Exact, Watson. Hai, să vă văd ce actrițe sunteți. Nu uitați să zâmbiți!
Fetele se îndepărtară. Diva, rămasă singură pe cele trei locuri, avu un frison. Pentru prima dată de atâția ani

de când zbura, avionul nu mai era un loc agreabil și familiar, devenise ostil, periculos. Simțea o neliniște, nu înțelegea de ce. Părere de rău, da, o viață tânără fusese curmată brutal. Dar neliniște? De ce? Nu-i era frică, dar…

— Doamna Stella, doamna Stella, auzi ea vocea Ramonei.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Doctorul… e mort…

— Poftim? *Oddio*, parcă e o molimă!

Stella dădu să-și descheie centura de siguranță.

— Nu, doamnă, nu e voie, acuși punem roata. Nici o grijă, nu se apropie nimeni, stau Ilinca și Marieta lângă el.

— Cine l-a găsit?

— Andreea, o arătă Ramona pe colega ei care era albă la față și tremura.

— Credeam că doarme. I-am pus mâna pe umăr, voiam să-i spun să-și lege centura, dar…

— Sânge, ceva? Are fața congestionată?

— Nu, nimic. Doar o strâmbătură.

— Vreun miros?

— Daa… ca dincolo. Acum am simțit și eu. Migdale amare.

— Foaaaarte interesant! Foarte. Ia spuneți-mi voi, când a plecat doctorul de lângă victimă… de lângă prima victimă… s-a așezat pe vechiul lui loc?

— Nu, răspunse Cerasela. Știam unde stătea la decolare, mai pe la mijloc, în rândul 11. După ce s-a uitat la…

— Da, continuă, spuse Stella, cu un zâmbet înțelegător.

— S-a așezat un pic mai în spate, pe un rând unde mai era o doamnă. Rândul 14 era. Acolo l-a și găsit Andreea, la 14 A, dar era singur, nu era nimeni lângă el. V-am adus borseta lui, era pe scaunul de alături.

— Borseta?

Stella îi reveni în minte imaginea doctorului, dacă o fi fost într-adevăr doctor, cărând un sac de voiaj mare, dintr-un material care imita *petit point.* Un bagaj de persoană, mai mult nu era permis. Deci? Cine știe, poate că borseta fusese în sac.

Diva își puse din nou mănușile. Borseta era deschisă și primul lucru pe care-l văzu era o foaie de hârtie. O scoase cu grijă. Părea ruptă dintr-un caiet sau carnet și

îndoită. Stella o desfăcu și citi: „EU AM UCISO, DAR FĂRĂ EA AM DECÂT ACEASTĂ SOLUȚIE”. Totul cu majuscule cam strâmbe.

— S-a sinucis! exclamă Ramona. Deci e clar, e crimă pasională. A omorât-o și s-a sinucis.

— Așa se pare, spuse diva. Aș vrea să mă odihnesc puțin.

„Nu pare scris de doctor. Nu mai vorbesc de gramatică… Nu, nu cred că e sinucidere. E crimă toată ziua”, își spuse ea, privind pe fereastră. Pământul părea să se apropie cu repeziciune de avion. Cu aceeași repeziciune, în mintea Stellei, „rula” filmul crimei din avion. O vedea pe femeia blondă urcând în avion, cu poșeta ei mare, imitație de Vuitton. O vedea căutând un loc, o vedea așezându-se strategic, în ultimul rând, în coada avionului, o vedea respingând, cu răceală, avansurile bărbatului care se așezase lângă ea. O vedea bându-și cafeaua cu zaharină, ronțăind biscuiți. O vedea, pregătind, metodic, crima, apoi atrăgând atenția stewardesei. O vedea pe Dana, aplecându-se spre ea, văzând prea târziu bulgărele de vată cu cloroform și prăbușindu-se pe scaun în timp ce femeia de lângă ea îi apăsa cu toată puterea tamponul pe nas și pe gură. Apoi o văzu pe ucigașă scoțându-și peruca și ochelarii și dezbrăcând-o pe Dana de jacheta în carouri, îmbrăcând-o cu mantoul ei, punându-i peruca și ochelarii. O văzu îmbrăcându-se cu jacheta în carouri, luând ce-i mai trebuia și ce i-ar fi trădat identitatea. O văzu pândind un moment în care nimeni nu era pe culoar. O văzu intrând la toaletă, ștergându-și machiajul, poate observând că și-a uitat rujul în Vuitton, o văzu ieșind, cu o bluză colorată, aruncând jacheta Danei în oficiu, apoi, mergând cu dezinvoltură pe culoar și așezându-se pe un scaun liber…

În secunda aceea, cu o zgâlțâitură abia perceptibilă, avionul atinse pista de aterizare. Dintr-o veche obișnuință, câțiva pasageri aplaudară. În depărtare, se vedeau mașinile poliției și o ambulanță.

Se auzi obișnuitul anunț înregistrat care-i ruga pe pasageri să nu se ridice până la oprirea motoarelor. Fără a-i da atenție, unii încercară să se ridice. Dar vocea înregistrată fu întreruptă de vocea de bas a comandantului:

— Stimați pasageri, vă rog insistent să nu vă ridicați, rămâneți cu centurile legate și după oprirea aeronavei.

Repet, rămâneți cu centurile legate. Nu încercați să folosiți telefoanele mobile.

Pasagerii primiră anunțul cu exclamații de nemulțumire. Pe culoar, stewardesele erau atente ca toată lumea să rămână pe loc.

Avionul se opri pe pistă, undeva departe de clădirea aerogării. Stella se ridică (evident că anunțul nu i se adresa) și intră în cabina de pilotaj. Ieși imediat împreună cu copilotul, care deschise ușa avionului. Stewardesele reușeau cu greu să țină sub control pasagerii grăbiți să coboare. Se auzi din nou vocea comandantului:

— Stimați pasageri, sunteți rugați să așteptați cu răbdare venirea poliției.

Acest anunț, departe de a liniști spiritele, declanșă exclamații de uimire și chiar țipete de panică. Nu toți pasagerii aflaseră ce se petrecuse la bord și nu înțelegeau de ce trebuie să aștepte poliția.

Dar deja primii polițiști în uniformă urcau scara avionului. În urma lor venea un grup de polițiști în civil, cu truse și aparatură. Printre ei, un bărbat mic de statură, cu ochelari, purta, poate cam nepotrivit cu situația, un imens buchet de flori, pe care-l oferi Stellei. Cântăreața îl recunoscu pe comisarul Zorniceanu[{11}].

— Ahahaha!

— Sărut mâinile, doamnă, se pare că asta e soarta noastră, iar ne vedem în preajma unui cadavru.

— Chiar două, domnule comisar, îl puse la curent diva.

Echipa de criminaliști se apucă de lucru. Comisarul, după ce văzu cele două cadavre, se întoarse să discute cu Stella. După câteva minute, comisarul îi ceru Ramonei microfonul și se adresă pasagerilor:

— Doamnelor și domnilor, este o situație specială, de aceea vom utiliza o procedură specială de debarcare. Vă rog să aveți răbdare. Iată cum vom proceda: vă veți ridica pe rând, câte unul… întâi persoanele cu copii, apoi ceilalți, începând de la ultimul rând spre primul. Însoțitoarele de bord vă vor ajuta să vă luați bagajele de mână. Când ajungeți pe pistă, vă vor fi controlate actele de identitate, apoi veți urca în autobuse, care vă vor lăsa la ieșirea din aeroport, unde vor fi aduse și bagajele de cală. Abia după aceea veți putea folosi telefoanele mobile. Vă rog, poftiți.

Stella, așezată la locul ei, în primul rând, îi privea pe pasagerii care treceau prin dreptul ei, dar cu un aer absent, ca și cum n-ar fi interesat-o. La un moment dat, ridică un deget. Comisarul Zorniceanu făcu și el un semn. Ucigașa Danei, o femeie de vreo treizeci de ani, cu o fustă bej, o bluză lungă, neagră, fără mâneci, cu o poșetă gri, imitație Chanel, și un sac de voiaj dintr-o pânză care imita *petit point,* fu arestată în momentul când păși pe pistă.

— Ahahaha! A sosit și momentul… Ahahaha! Acum am să vă spun, spre uimirea tuturor, cum am dezlegat misterul… Sigur, și mai frumos ar fi dacă la urmă aș scoate din pălărie alt criminal. Pe domnul comandant al navei, să zicem, sau pe una dintre voi. Nu începeți să tremurați de frică? Ahahaha! Glumeam, preciză Stella care, într-o sală a aeroportului, povestea stewardeselor și piloților cum descoperise identitatea criminalei. Un oficial de rang înalt al companiei aeriene, aflat și el în încăpere, o privi dezaprobator și spuse, adresându-se tuturor celor prezenți:

— Cu cât vorbiți mai puțin despre acest caz nefericit, cu atât mai bine. Mă tem că o să vuiască presa, televiziunile… Vă rog să aveți foarte mare grijă ce spuneți. Trebuie să avem în vedere bunul nume al companiei, nu putem permite ca un incident ca acesta să devină un pretext pentru concurenții noștri să ne ia pasagerii, nu putem tolera ca unii să folosească acest prilej pentru…

— Ahahaha! comentă Stella.

Intră și comisarul, care părea foarte mulțumit.

— Ați avut dreptate, ea era, îi spuse Divei.

— O ucigașă extrem de periculoasă, de o îndrăzneală ieșită din comun. Dar cu o inteligență limitată și cultură precară, neglijență în detalii. Și, fără legătură cu asta, veți descoperi, domnule comisar, că este diabetică.

— Mi-a spus deja asta, dar de unde știați?

— Carnețelul din poșeta Vuitton. Menajera mea din București, Angela, are unul la fel. Își monitorizează glicemia. Mi-am dat seama că era acolo din greșeală. A cerut sandviș cu pâine graham, cafea cu zaharină, era clar. Probabil că veți găsi în sacul de voiaj un aparat de

măsurat glicemia, a, da, l-ați și găsit? Poate și o seringă cu insulina… ba nu, seringa o avea la ea, acolo trebuie să fi fost cloroformul… probabil a aruncat-o în toaletă.

Mi-a atras atenția încă de la drumul spre Verona. Toată lumea avea bagaje multe, ea era doar cu o poșetă. Toată lumea era îmbrăcată de vară, ea purta un mantou. Ochelarii de soare nu se potriveau cu rujul, părul era decolorat, platinat, dar se vedea că nu mai fusese la coafor de o lună și mai bine.

În acel moment, telefonul Stellei sună, ca un clopoțel.

— Alo?! Da, eu sunt. Da, de la Verona. Care ziar? Ahaaa… Cum? Despre crimă? Care crimă? Domnișoară, te anunț, și te rog să-ți anunți și redactorul șef, că nu dau interviuri decât despre muzică și despre spectacolele mele. Dacă vă interesează cum am cântat „Rigoletto” la Arena din Verona, vorbim. Despre altceva, nu.

Închise telefonul și continuă:

— Despre ce vorbeam? A, da, despre coafor. M-am mirat când am văzut-o și la întoarcere. Nu părea din categoria celor care călătoresc pentru afaceri, dus-întors în două zile. Am observat că-și luase o poșetă nouă, mult mai mare, și își vopsise părul. Sau așa părea. Nu mi-am dat seama că e perucă nici când am văzut-o moartă. Adică nu din primul moment. Dar deja văzusem unghiile…

— Unghiile?

— Pe de-o parte, asta m-a făcut să-l bănuiesc pe doctor. Mă rog, cel care zicea că e doctor. Presupun că nu era.

— Vom verifica, zise polițistul. Dar spuneați de unghii…

— Da. Când a urcat în avion, la Verona, am observat că avea mâini muncite, cu unghiile tăiate scurt, nelăcuite. Iar moarta avea French manucure, la fel ca stewardesele. Apoi mi-am dat seama de rostul mantoului. Pentru scurt timp, criminala a jucat rolul Danei. Făcea parte din plan. Dar nu putea urca în avion îmbrăcată în uniformă de stewardesă…

— Vom schimba uniformele stewardeselor, interveni oficialul companiei. Pentru ca…

— …spuneam că și-a ascuns sub mantou fusta și tricoul bej, la fel cum și-a ascuns poșeta gri (ce idee, bej cu gri, nu oricine poate să le combine!) într-o poșetă mai mare.

— Deci, crimă cu premeditare.

— Absolut!

— Săraca Dana! Dar de ce?

— Încă nu știm exact, răspunse comisarul. Nici numele nu e sigur că i-l știm. Cristina Popescu pe cartea de identitate din poșeta Vuitton? Mariana Aldea, cum scrie pe cartea de identitate pe care o avea la ea când am arestat-o?

— Da, zise Stella. Dacă avea două cărți de identitate, putea să mai aibă și altele. Dar… ba nu. Mă gândeam că rețeta de insulină ar putea fi pe numele ei adevărat… dar dacă a urcat în avion cu o identitate falsă, putea fi falsă și rețeta…

— Dar ce s-ar fi întâmplat dacă nu ați fi călătorit cu noi? o întrebă una dintre fete pe Stella. Ar fi scăpat basma curată, nimeni nu și-ar fi dat seama că moarta e Dana.

— Ahahaha! Mă flatezi, dar nu e chiar cum spui. Tot s-ar fi aflat. Măcar de la logodnicul Danei, dacă, așa cum cred eu, e o crimă din gelozie. Recunosc, mă simt cam frustrată că nu știu motivul exact.

— Vă promit că veți fi prima persoană care va afla motivul, spuse galant comisarul.

— Iar compania noastră, deosebit de onorată de viteza cu care ați soluționat cazul și discreția de care ați dat și sper că veți da dovadă, vă oferă șase zboruri gratuit pe an, spre orice destinație, spuse oficialul.

Dar stewardesele mai voiau să afle amănunte, așa că Ramona întrerupse momentul protocolar:

— Dar doctorul? Scrisoarea aceea e falsă, nu? Și el a fost ucis, nu-i așa?

— Sigur. Nu știu cum, dar l-a ucis.

— Vom afla doar după autopsie, interveni comisarul. Dar, sunt de acord cu doamna, nu a fost sinucidere.

Stella continuă:

— Probabil că doctorul, care probabil că nu era doctor…

— Nu, spuse comisarul. Am verificat deja, era contabil. Dar… prelungi el un pic suspansul… lucra într-un spital.

— Atunci se leagă lucrurile. Din ce-a mai prins de la medici, a știut cum să se prezinte și ce să spună. Presupun că și criminala a lucrat într-un spital, măcar un timp, probabil ca infirmieră. Dar să revenim la „doctor”. L-am remarcat și pe el, la urcare, pentru că avea un sac de voiaj

mai potrivit unei femei. Câți bărbați ar alege un sac sau o valiză din imitație de *petit point*? Iar la coborârea din avion, sacul cu pricina îl ducea o femeie cu poșetă Chanel gri… Sigur, la coborâre nimeni nu mai verifică să aibă fiecare un singur bagaj.

— Deci, spuse comisarul, presupuneți că la plecarea de la Verona, criminala l-a abordat pe „doctor”, rugându-l să-i care bagajul. Poate se cunoșteau.

— Poate. Dar „doctorul” a devenit bănuitor, de asta s-a repezit să-și ofere cunoștințele medicale și să constate decesul. L-am cam încurcat eu, cu mirosul de migdale amare. Iar apoi, a recunoscut-o și fără perucă, după un detaliu oarecare – să zicem pantofii. S-a așezat lângă ea și a încercat s-o șantajeze. Iar ea a reacționat prompt. Deși cred că și această reacție era premeditată.

— Povestea cu mirosul de migdale amare nu o înțeleg nâci eu. Medicul spune că…

— Da, de fapt a folosit cloroform, cel puțin în cazul Danei. Cred că avea într-o fiolă esență de migdale, ascunsă într-un cartonaș din acelea pentru eșantioane de parfum. Scopul? Deruta. Dacă nu se constata moarte naturală, venea imediat ideea sinuciderii. Nu uitați, păcăleala trebuia să țină doar până la coborârea din avion, apoi era convinsă că se descurcă.

— Probabil că s-ar fi descurcat, măcar un timp, dacă…

— Dacă Melita Carrère nu s-ar fi îmbolnăvit și impresarul meu nu m-ar fi convins să merg la Verona cu un zbor low-cost. Ahahaha!

Memoriile unui anticar

— Bună dimineața, domnule Andersson, spuse bărbatul care intrase în birou, condus de una dintre secretare. Era mic de statură și părea format din două sfere. Sfera mai mare era acoperită de un costum gri cu croială englezească, în timp ce sfera mai mică era lucioasă, bine lustruită, neacoperită nici măcar de un singur fir de păr. Ochii, lucioși și ei, negri, priveau cu o intensitate de parcă erau două lasere. Zâmbea, dar era doar un zâmbet de politețe care nu avea nimic vesel, și bărbatul din spatele biroului imens se simți brusc slab și vulnerabil.

— Bună dimineața, domnule Young. Mă bucur să vă revăd.

Cu un gest, Stan Andersson își invită oaspetele să se așeze.

— O cafea, o băutură? se auzi vocea secretarei.

— Nimic, mulțumesc.

Secretara se retrase. Musafirul intră direct în subiect.

— Deci, aveți gânduri mari.

— Da, prietenii mei mi-au sugerat… și cred că aș putea fi de folos…

— Da, da, firește.

— Mi s-a spus că sunteți omul care face președinți.

— Hai să nu exagerăm. Nu neg, am ajutat vreo doi candidați…

— Deci, mă puteți ajuta și pe mine.

— Să vedem dacă e cazul.

Scoase din buzunar un carnețel negru și un stilou.

— Așadar, v-ați născut în SUA, aveți minimum 35 de ani împliniți, ați locuit minimum 14 ani în SUA, deci îndepliniți criteriile obligatorii. Mai departe. Tatăl dumneavoastră. Frederick Sandström, a fost naturalizat american în 1955, la fel și mama, Anjelka Sandström, născută Volkova. Cu această ocazie v-ați schimbat cu toții numele în Andersson, numele de fată al bunicii paterne, din motive practice, desigur, fiind un nume mai ușor de scris și de pronunțat. Așa ați devenit, din Stanislas Miroslav Sandström, Stanford Mitchell Andersson, pentru prieteni Stan. Numit uneori de presă *Mitch the Rich.* Ambii părinți sunt decedați, nu aveți frați sau surori,

singura rudă din SUA, mătușa dumneavoastră, sora mai mică a mamei, are 89 de ani și trăiește confortabil la Spring Meadows, un cămin de bătrâni foarte elegant unde o vizitați de două ori pe lună. Ați fost botezat creștin evanghelic, sunteți credincios, dar nu mergeți la biserică decât de trei-patru ori pe an. Ați locuit în Washington DC, ați urmat liceul în Georgetown, apoi ați fost la Strayer Junior College și cam asta-i toată școala pe care ați făcut-o. Ați făcut armata la infanteria marină, ați luptat scurt timp în Vietnam, ați fost rănit în luptă și demobilizat. În urma rănirii ați rămas cu mâna stângă țeapănă. Ați primit Purple Heart și alte câteva medalii, nimic deosebit. După demobilizare v-ați stabilit la New York și ați lucrat un timp pe Wall Street, unde v-ați dovedit foarte talentat și creativ în domeniul financiar-bancar. Anticipând puțin, voi spune că sunteți unul dintre cei – puțini – care au transformat activitatea financiară în industrie. V-ați căsătorit cu Jessica Aimée Maurice, fiica bancherului Ephraim Maurice. Putem spune că ați luat-o din interes, ceea ce probabil e adevărat, dar căsătoria a fost reușită, iar banca socrului – acum a dumneavoastră – a devenit una dintre cele mai importante din lume și a rezistat cu bine la toate crizele, inclusiv la cea din prezent. Aveți doi copii, o fată și un băiat, căsătoriți amândoi. Băiatul v-a luat-o pe urme, este director la banca dumneavoastră, iar fata, Michelle, a încercat o carieră în teatru, dar a preferat viața de familie cu soțul ei, medic oftalmolog, și cu cei trei copii ai lor. Sunteți bunicul a cinci nepoței încântători, pentru că și fiul dumneavoastră Brian are doi copii. Soția dumneavoastră a murit într-un accident de avion acum cinci ani. Aveți o prietenă, Lauren Hubbs-Johnson, avocată. Nu participați la orgii, nu frecventați prostituate. Sunteți pe lista Forbes a miliardarilor, în zona de mijloc. Treceți drept liberal, dar mai moderat decât Warren Buffet. Sunteți obsedat de siguranța personală și a familiei și nu vă deplasați nicăieri fără gardă de corp. În anii 80 ați călătorit mult pentru afaceri în Europa, America de Sud și Asia. Tot atunci ați început să faceți donații caritabile în lumea a treia. Nu faceți obiectul unor scandaluri de presă. O dată sau de două ori au apărut acuzații de evaziune fiscală, dar nimic grav. Nu ați fost niciodată arestat sau condamnat. Numele dumneavoastră nu este legat de trafic ilegal de droguri, persoane sau arme, nici de crima organizată. Nu se știe că ați fi avut

vreodată boli venerice. Nu apăreți în niciun registru al vreunui spital de boli mintale. Nu mai conduceți mașina de patru ani. Ați fost un șofer prudent… sau norocos. Nu ați avut niciun accident de circulație, nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei nu am găsit. Aveți mai multe reședințe în diverse părți ale lumii, se știe că investiți în tablouri și bijuterii, deși la acestea din urmă se pare că ați renunțat, în ultimii ani nu ați mai fost văzut la licitații. Sunteți fan Giants la fotbal american și vă place să vedeți meciurile din tribună, mai ales la Super Bowl. Nu aveți vicii notorii. Nu sunteți băutor, rareori ați fost văzut cu o bere sau un pahar de vin. Se pare că nu v-ați drogat niciodată. Nu există mărturii asupra opiniilor dumneavoastră despre teme sensibile de societate ca homosexualitatea și avortul. Ca patron sunteți bine văzut de angajați, care vă consideră exigent, dar corect. Aceeași părere o au servitorii și personalul de pază. Aveți principii morale stricte și ați concediat un salariat pentru hărțuire sexuală și un șofer pe care l-ați găsit cu o femeie în camera de deasupra garajului, în ciuda ordinelor stricte.

Bărbatul bi-sferic întoarse pagina carnețelului.

— De fapt, toate astea puteam să vi le spun eu, dacă m-ați fi întrebat, spuse gazda.

— Sigur, sunt din surse publice. Am mers însă pe presupunerea că ar putea exista anumite curiozități… Așa că am întrebat și în locuri mai puțin publice.

— Cum adică? De ce?

— Teoretic, există întotdeauna posibilitatea ca un ziarist zelos, în căutare de titluri de prima pagină, să afle pe surse anumite lucruri jenante. Dar nici de la FBI, nici de la CIA nu am primit nimic compromițător. Sau n-ați făcut nimic rău, sau sunteți foarte protejat.

— Deci e bine, nu? întrebă Stan Andersson.

— E prea bine. Suspect de bine. Așa că am mai căutat.

— Să nu-mi spuneți că ați găsit ceva?

— Cine caută, găsește. Ați profitat de prăbușirea pieței imobiliare și ați achiziționat un mare număr de apartamente – 1723, ca să fiu mai exact. Sub diferite identități corporatiste.

— Nu cred că e cifra exactă.

— Atâtea am găsit eu. Poate mai sunt. Mai grav, de fapt singurul lucru care vă plasează într-o zonă… să zicem umbrită, e ce am aflat de la una dintre casele de

licitații pe care le frecventați. A existat o vagă suspiciune în privința…

— S-a lămurit între timp. Totul e în ordine.

— Da, domnule Andersson, totul e în ordine. Când ai miliarde, totul se aranjează.

— Asta e tot? Sunt dezamăgit, credeam că aflu măcar niște bârfe, încercă Andersson să pară destins.

— Ar mai fi donațiile electorale, domnule. Ați donat ani de zile candidaților democrați… Apoi v-ați răzgândit și ați făcut donații candidaților republicani…

— Da, după afacerea Lewinsky…

— Iar la ultimele două alegeri nu ați sprijinit pe nimeni.

Cel puțin oficial.

— Pe nimeni.

— Oficial. Neoficial, pe amândoi. Cash. Fără acte. Fiscul a suspectat ceva, dar nu a găsit dovezi.

— Deci, cum spuneam, pe nimeni.

— Da, domnule Andersson.

— Deci, stau bine?

— Da, domnule Andersson, stați bine. Da. Asta nu înseamnă însă că aveți prea multe șanse, înțelegeți?

— Cred că da.

— Și vă va costa mulți bani. Foarte mulți bani. Serviciile mele costă.

— Știu. Cât?

Bi-sfericul scrise un număr cu multe zerouri pe o foaie. Stan privi cifrele, apoi spuse:

— Bine. Și în caz de eșec?

— Asta e suma în caz de eșec. Dacă veți câștiga, se dublează.

— Rezonabil. De acord.

— Va trebui să apăreți în public, să participați la reuniuni pentru strângerea de fonduri și la evenimente caritabile, să donați pentru cauze juste, să țineți discursuri, să faceți declarații, să dați interviuri, să vă pronunțați asupra unor teme ca Afganistanul, Guantanamo, sistemul de sănătate, Irak, avorturi, dreptul de a purta arme, dolarul, căsătoriile între persoane de același sex…

— Voi face și asta.

— Atunci, cu ajutorul meu și cu mult noroc, peste trei ani ați putea ajunge președinte.

★★★

Am intrat fără zgomot și am închis ușa. Am străbătut tot apartamentul, cu arma în mână, cam așa ca în filmele de la televizor, făceam asta pentru că trebuia, pentru că așa învățasem, pentru că așa mă obișnuisem, dar, de fapt, fără să mă aștept să apară cineva dintr-o debara sau din baie. Eram acasă.

Acasă! Ce cuvânt ciudat. Pentru mine orice cameră de hotel în care stau, orice apartament este „acasă" la cinci minute după ce-am intrat. Cinci minute, cât să mă conving că nu mă așteaptă vreun musafir nepoftit și că nu mi-a montat cineva microfoane sau camere video.

Mă simt acasă peste tot și orice loc devine acasă. Norocul meu. Asta mă ferește de melancolii, depresii și-alte alea. Fandacsii.

De data asta chiar eram acasă, în noul meu apartament parizian. Nou, adică achiziționat foarte recent, profitasem de criza imobiliară să mai cumpăr câteva apartamente și case în diferite țări. Mai aveam un apartament la Paris, dar era cam mic și situat într-un cartier mult prea liniștit pentru gustul meu. Totuși, era o investiție bună. Deocamdată îl închiriam printr-o firmă, dar la nevoie puteam să-l vând oricând. Noul apartament se afla în Marais, un cartier foarte animat. Aveam mai mult spațiu, oglinzi, stucaturi, șemineu – un adevărat apartament burghez. Confort și siguranță. Imobilul avea cod la intrare, dar mai ales avea o *concierge*, Mme Panot, care știa tot ce mișcă. Exista și o a doua poartă, dar puțini locatari o foloseau, dădea într-o străduță paralelă, de fapt un cul de sac, o fundătură, prea îngustă pentru a parca o mașină. Apartamentul era la etajul trei, cu două ferestre spre stradă și celelalte spre curte. Treceam drept chiriaș și nu mai semănăm deloc cu mine, cel din urmă cu câțiva ani, de pe vremea când trebuia să conving Famiglia că am dispărut definitiv. Îi convinsesem. Oricum, nu aveau cum să mă recunoască, după ultimul sejur într-o clinică de chirurgie plastică devenisem ceva mai înalt, mai slab și purtam încălțăminte cu un număr mai mare. Eram alt om.

Am despachetat repede mica valiză în care aveam doar două cărți, niște documente și câteva lucruri de primă necesitate – șosete, o cămașă, pijamaua, periuța de dinți, papuci de casă. Geamantanele mari, pline cu haine

și pantofi – înainte de a mă muta îmi petrecusem câteva zile făcând cumpărături – puteau să mai aștepte.

Am instalat laptopul pe birou, conexiunea la Internet funcționa, m-am așezat să văd ce e-mailuri primisem. Aveam un Iphone, dar nu-mi plăcea să citesc mesaje pe stradă. Nu era prudent. Iar conexiunea directă, prin satelit, era doar pentru extremă urgență și printr-un laptop special, pe care n-aveam chef să-l caut în valiza cea mare.

Pe unul dintre conturile de pe Yahoo! aveam un mesaj anodin, o „scrisoare nigeriană" care intrase direct în spam. Suma cu șapte cifre care mi se promitea era un cod, însemna „urmează mesaj extrem de important". Și știam pe care adresă va veni. Una pe care numai eu și expeditorul o știam. Dar paza bună trece primejdia rea, așa că am renunțat la gândul de a mânca într-unul dintre micile restaurante din Marais și m-am dus pe Champs Élysées, unde am căutat un Internet cafe. Orice comunicare prin Internet poate fi detectată, dacă tot n-aveam cum să ascund faptul că eram la Paris, măcar să „mă pierd" printre milioanele de turiști. Da, nici măcar „ai mei" nu trebuie să știe exact unde mă aflu. Mesajul nu era prea lung, doar trei fraze prin care iubita mea Susan îmi jura iubire veșnică și mă ruga să n-o uit, amețit de farmecul pariziencelor. Am memorat mesajul, l-am șters cu grijă, am mai bântuit un pic pe net, până la epuizarea jumătății de oră pe care o plătisem. M-am ridicat, scaunul a fost ocupat imediat de un puști de 14-15 ani cu părul verde, m-am uitat în jur, nimeni nu părea interesat de mine. O.K.

Am intrat într-un restaurant, am mâncat stridii și un pește delicios, am băut un Pouilly-Fuissé foarte plăcut, am ezitat dacă să iau o cafea, am decis că nu, am plătit și am ieșit din restaurant. Cu metroul am ajuns repede în Marais, m-am așezat pe o terasă, am cerut o cafea și un digestiv. Grappa? Armagnac? Rom? Am ales grappa. La masa de alături, câțiva tineri beau mojito și mi-am adus aminte de Sorana. Oare ce-o mai fi făcând, cu cine și-o mai fi înșelând soțul? Mi-am amintit și de acel week-end cu inundații și crime, de Laurențiu, Valentina și Emilian, și, desigur, de Stella Marian-Harrington[12]. De ea știam ce face, cântă în toate marile teatre de operă din lume, are succes și în ultima vreme și-a făcut un hobby din rezolvarea unor crime. Am zâmbit. „Encore un verre, monsieur?" a sărit la mine chelnerul. *No, merçi*. Am

plătit, apoi m-am îndreptat agale spre locuința mea. Mme Panot a scos capul din camera ei, am spus *Bon soir madame*, i-am zâmbit, a zâmbit și ea, *Bon nuit monsieur*, am urcat cu liftul, am intrat în apartament, am verificat din nou, e un reflex, totul era în ordine.

M-am așezat la birou și am transcris, din memorie, mesajul iubitei mele Susan, apoi l-am decodificat cu ajutorul unui program special. Totul era foarte clar, dar foarte greu spre imposibil. Perfect! Exact genul de misiune pentru care fac eu meseria asta.

M-am culcat foarte bine dispus și am dormit ca un prunc până la ora șapte dimineața. Aveam un plan de făcut, nu-mi permiteam o *grasse matinée*. Pe scurt, trebuia să anihilez un personaj dubios, care deranja anumite cercuri. Nu trebuia să-l lichidez, doar să-l distrug, să-i iau ce avea el mai drag, să-i compromit reputația, eventual să-l fac să se sinucidă. Să devină material didactic. Aviz amatorilor. Deci, nu pușcă cu lunetă, nu pistol, nu *kukri* sau *stiletto*, nu otravă, ci doar „micile celule cenușii" atât de apreciate de Hercules Poirot. Și câteva drumuri. Desigur și bani, dar operațiunea asta stă sub semnul „expense no object". Când adversarul e miliardar, mijloacele folosite împotriva lui trebuie să fie pe măsură.

Sunt un singuratic. Dacă mă gândesc bine, asta face parte din fișa postului. Nu prea am prieteni. Cum naiba să am, când cam la doi-trei ani îmi schimb înfățișarea, iar numele chiar mai des. Există și oameni care mă recunosc oricum, avem un sistem de coduri, firește, ține de meserie. Sunt puțini, foarte puțini, și nici unul nu mi-e foarte apropiat. Nu am un prieten căruia să-i pot spune ce-am pe suflet. Oare am suflet? Nu prea știu ce-i aia, deci presupun că n-am, de unde rezultă că nu pot avea ceva pe el. Personajul care sunt, în schimb, este mult mai sociabil. Pentru că am talentul de a mă împrieteni ușor, dar asta tot de meserie ține, și nu e vorba de prietenie adevărată, ci de ceea ce acum se cheamă „socializare". Numai mie mi se pare oribil termenul? În decursul anilor, pe unde am umblat sau am stat, am întâlnit oameni care mi-au plăcut și care, în alte condiții, mi-ar fi putut fi prieteni. Numai că, asta e, condițiile n-au fost și nu sunt prielnice. Așa că mă mulțumesc cu ce am, o existență pe placul meu, o activitate care-mi oferă exact ce îmi trebuie: bani și adrenalină. Poate nu e foarte exact spus

bani, mai degrabă tot ce pot să-mi permit cu banii respectivi. Multe.

Câteva zile, aproape o săptămână, am studiat personalitatea, familia, relațiile, obiceiurile, pasiunile personajului pe care-l aveam ca temă. Slavă Internetului, e destul de ușor să te documentezi în zilele noastre. Am aflat o mulțime de informații, majoritatea arhicunoscute, multe inutile și câteva care puteau să-mi folosească. Mai primisem un dosar voluminos și de la centrală. A doua zi după ce m-am instalat în Marais, am despachetat valizele și cutiile aduse de firma de mutări. Într-o valiză, bine ascuns printre haine și prosoape, era un laptop mic, dar foarte puternic, care avea din construcție o conexiune ultrasecretă, codificată, prin care puteam comunica, via satelit, numai cu un anumit calculator. Fusesem asigurat că e imposibil de detectat.

Personajul care mă interesa nu era prea ușor de abordat. Câte ceva mai știam despre el din vremea când lucrasem pe Wall Street. Chiar vorbisem cu el o dată sau de două ori, pe la recepții, pe vremea când eram *consigliere,* înainte să intru în programul de protecție a martorilor. Originar dintr-o țară europeană, miliardar, bancher, cu ambiții politice, se deplasa întotdeauna cu pază mai ceva ca a unui șef de stat. Avea un penthouse pe Park Avenue, un mic palat în Florida, numai douăzeci de camere, câteva proprietăți în Ecuador și Panama, o casă în Hong Kong, un *palazzo* la Veneția, pe o *calle* îngustă care dădea în Canal Grande și o vilă în sudul Franței, pe Coasta de Azur, între Èze și Villefranche-sur-Mer. Dacă ar fi fost vorba de eliminarea lui fizică, aș fi optat pentru Hong Kong sau Veneția. Dar trebuia distrus, făcut să sufere, compromis, deci trebuia ceva interesant pentru presă, ceva ce să țină prima pagină a ziarelor luni de zile. Cam așa cum s-a făcut cu DSK, dar fără sex. Pentru un scandal sexual nu s-ar fi apelat la mine, există alți specialiști. Din moment ce mi s-a dat mie misiunea asta, înseamnă că au fost deja încercate alte variante. Oricum, nici din presă, nici din dosar nu am aflat nimic scandalos despre viața sexuală a personajului. Era un om absolut normal, la 67 de ani, cu doi copii mari – un băiat, bancher ca taică-său și o fată cu veleități artistice –, cu doi câini

și, după moartea soției, cu o prietenă, o femeie frumoasă, dar nu *glamour*, de vreo 50 de ani, care avea un mare birou de avocatură. Nu frecventa prostituatele, nu era amator de pornografie, nu participa la orgii. În zona asta, deci, nimic de făcut.

Nici droguri nu consuma, fuma țigări de foi, bea moderat, nu mergea în cârciumi, nu era nici jucător. Evaziune fiscală – da, un pic, dar nu ceva grav, n-ar fi atras atenția nimănui. La naiba! Trebuie să aibă o slăbiciune. Până la urmă am găsit. Pictura. Colecționa tablouri, cheltuia sume imense la casele de licitație, cei de la Sotheby's și Christie's îl cunoșteau bine, participa la orice licitație pentru un tablou de foarte mare valoare. Colecția lui devenise celebră după ce, într-un elan umanitar, a hotărât s-o deschidă publicului. Parțial. Parterul vilei de pe Coasta de Azur devenise galerie de artă și turiștii puteau admira pânze de Velásquez, Vermeer, Degas, Monet, Cezanne, Matisse, Picasso, Dali. Numai în sezon, numai cu programare prealabilă, numai în perioadele când proprietarul era acolo, pentru că marea lui plăcere era să facă pe ghidul, să povestească despre fiecare tablou, despre pictori, despre tehnicile utilizate. Dar se știa că mai are tablouri inaccesibile publicului – se vorbea chiar despre un Leonardo da Vinci – într-o galerie ascunsă, pe care o deschidea doar pentru un număr restrâns de persoane.

★★★

Am luat Eurostarul și în câteva ore am ajuns la Londra. Am luat o cameră la un hotel, foarte aproape de gara St. Pancras, un hotel mare, cu multe camere și foarte frecventat. Nu aveam bagaje, doar o geantă mică de voiaj, cu pijamaua și periuța de dinți. Într-un pub din apropiere am mâncat ouă scoțiene cu salată și am băut un Guinness. Nu mă grăbeam, așa că am făcut o plimbare până la British Museum, am ieșit în Oxford Street, am traversat și am intrat într-un restaurant italian de pe Bond Street, unde știam că găsesc o cafea bună. Mi-am băut cafeaua în tihnă și am mai hoinărit un pic prin West End. Pe la ora 15, am intrat la Fortnum&Mason și am cumpărat o cutie de tablă cu biscuiți fini, una de Cohiba și o sticlă de Glenfidditch Solera de 15 ani. Am luat un autobus spre un cartier oarecum periferic și am sunat la poarta unei case

de pe o străduță cu nume de grădină, una dintre cele șase sau șapte din zonă – Leigh Gardens, Leighton Gardens, Liddell Gardens, Clifford Gardens și încă vreo două. Străzile erau identice, casele la fel, dacă nu știai numărul, riscai să intri în casa altcuiva, ceea ce se întâmpla frecvent. Mi-a deschis chiar cel pe care-l căutam, un bărbat cam de vârsta mea, poate ceva mai mult, îmbrăcat în blugi și o jachetă de tweed peste un pulover subțire bej, împodobit cu o dâră de vopsea roșie și câteva pete verzi. S-a uitat întrebător la mâne, noua mea înfățișare nu-i spunea nimic, dar când a văzut sacul de hârtie pe care scria Fortnum&Mason, s-a liniștit și-a început să râdă.

— Nu te-aș fi recunoscut cu mutra asta, dar nimeni altcineva nu vine la mine cu bunătăți de la Fortnum&Mason. Ai adus și havane?

— Se putea să uit?

Am băut ceai, cu prăjiturele și sandvișuri minuscule. Erau gustoase, se simțea că sunt de casă.

— Să nu-mi spui că te-ai însurat!

— Eu? Doamne ferește! Vine o menajeră o dată la două zile.

— Vecinii?

— Cu treburile lor. Nu mă deranjează, nu-i deranjez.

— Ce-ai mai făcut?

— Hai să-ți arăt.

Ne-am ridicat de la măsuța de ceai și ne-am dus, prin ieșirea din spate a casei, într-un pavilion-atelier, construit în locul grădinii. O hală destul de mare, cu zeci de tablouri în diverse stadii de lucru. Un perete de sticlă împărțea spațiul în două încăperi. Gazda m-a invitat să intru dincolo de peretele de sticlă.

— Scuză-mă, vreau să termin ceva. Își puse ochelarii și luă o pensetă.

— Ce faci aici?

— Leg muște, îmi răspunse el firesc. Încăperea era plină de undițe și scule de pescuit. Un perete era acoperit cu o instalație de sunet din care se revărsa o sonată pentru pian de Beethoven.

— Ce muște sunt astea?

— Pentru somon. Peste două zile mă duc în Irlanda.

— Cred că vei pescui altceva, nu somon.

M-a privit întrebător.

— În Irlanda?

— În sudul Franței.

— Ah, da, păstrăv fario!

Așeză cu grijă musca terminată în cutia ei, apoi puse în ordine materialele de pe uriașa masă de lucru. Era o oarecare solemnitate în gesturile lui. Ca un ritual. Aduse dintr-un dulap niște cârpe, pene, bucăți de blană.

— Ce faci?

— Muscă pentru păstrăv. Cum să pescuiesc păstrăv cu muscă de somon? E adevărat că numele lui este *Salmo trutta fario,* păstrăvul de râu, îți dai seama imediat, după nume, că e din aceeași familie…

Nu mă pasionau relațiile de rudenie între pești, dar trebuia să-l ascult. Așteptă să se termine discul.

— Ziceai că te apuci.

— Pentru musca de păstrăv trebuie muzică specială, zise el și căută printre cd-uri. În curând se auzi cvintetul „Păstrăvul" de Schubert. Cam prea evident, dar dacă asta era plăcerea lui… Începu să lege musca, adică să creeze o momeală dintr-un cârlig, două-trei pene și câteva petice colorate, din mătase și voal. Lucra concentrat, de parcă făcea lucrul cel mai important din lume. Era clar că nu puteam discuta ce mă interesa înainte să termine de legat musca.

Când am plecat de la el, din casa de vizavi a ieșit o femeie de vreo 40 de ani, gen gospodină și a pornit în urma mea. „Copii, nu știți cu cine vă puneți!" mi-am zis în sinea mea. Am urcat în autobus, a urcat și ea. Am coborât la Marble Arch, am luat-o pe jos pe Oxford Street, femeia m-a urmat. Am intrat la Selfridges, am probat câteva costume, îmi place croiala englezească, am încercat și niște pantofi. Puteam să scap în orice moment de femeia care se ținea după mine, dar nu voiam să-și dea seama că am observat-o. După ce-am plimbat-o prin tot magazinul, am intrat într-o berărie, apoi, pe o stradă lăturalnică, într-un sex-shop, numai de-a dracului, să mă distrez pe seama ei. În cele din urmă, am luat un autobus care mergea spre gara Waterloo, pe celălalt mal al Tamisei. Am urcat la etaj, urmăritoarea a rămas în partea de jos a autobusului, foarte corect, n-avea cum să nu mă vadă când coboram. Numai că nu m-a văzut. La a doua stație am coborât liniștit și n-a mai venit după mine. Nu m-a observat, pentru că nu mai purtam pălărie, nici ochelari de soare, nici mustață, bărbia nu mai era ascunsă de fular, nici impermeabilul nu-l mai aveam pe mine, erau toate într-un mic sac de voiaj pe care-l am

întotdeauna, pliat, într-un buzunar. Mă deghizasem pentru vizită deoarece știam că locuința amicului e supravegheată și toți cei care-l vizitează sunt fotografiați și urmăriți până se află ce hram poartă. Dacă vizita mea ar fi fost doar amicală, n-ar fi contat. Dar era o vizită de lucru. Pictorul (Nu-i dau numele, dar pot să vă spun că porecla lui este Turner.) nu se lăsase prea mult rugat, deși nu era ușor ce-i ceream.

— Cam mult de lucru.

— Ai aproape zece luni la dispoziție.

Ca să iasă bine lucrurile, trebuia răbdare. Era sfârșitul lui iulie, iar ziua Z o fixasem pentru ultimul week-end din mai anul viitor.

Două săptămâni mai târziu, amicul din Londra m-a anunțat că e pentru o zi la Paris. Ne-am întâlnit, aparent întâmplător, la coada de la intrarea în Luvru. Era puțin după mine la coadă, ne despărțeau două-trei persoane, iar în urma lui, dar lăsând un interval, așa cum învățase la școală, era cel care-l urmărea. N-am schimbat nici o vorbă, nici măcar nu ne-am salutat. Când, după o jumătate de oră, am ajuns la intrare, ușierul a oprit coada exact după amicul meu. Întâmplător. Bucuria noastră. Urmăritorul, cam agitat, a rămas afară. Probabil încă vreo cinci-șase minute. Timp în care noi am ieșit liniștiți prin aripa Richelieu și am intrat într-o cafenea de pe rue Saint Honoré.

— Am văzut, mi-a spus el. Am notat tot, dimensiuni, materiale, tot. Am făcut o listă, să știi că va costa ceva.

— Nici o problemă.

— Ba, o problemă este, timpul. Durează cinci-șase luni, dacă am tot ce-mi trebuie.

— Vei avea. Cinci-șase luni, să zicem șapte. E bine.

— Și încă o problemă, transportul.

— Nu. Parcă ziceai că ai vrea să stai peste iarnă în sudul Franței?

— Da, ar fi bine, cu reumatismul meu…

— Deci, ne-am înțeles.

— Ah, și când ne mai vedem, poate avem timp să-ți povestesc ceva nostim despre unul dintre tablouri.

— Nostim?

— Mda… Poate nu e cuvântul cel mai potrivit. Interesant, în orice caz.

— Spune acum.

— Nu, e o poveste mai lungă.

Cam atât am vorbit, în afară de niște detalii tehnice. Amicul meu s-a întors, pe intrarea laterală, în Luvru. Iar eu m-am dus acasă și am început pregătirile pentru o nouă călătorie.

Magnatul dădea o recepție, ultima înainte de a închide vila pentru iarnă. Pe terasă, în jurul piscinei și în galerie erau cam o sută de invitați, printre care multe celebrități: câțiva colegi miliardari din diferite țări, miniștri și ambasadori, oameni politici, oameni de afaceri, bancheri, actori, cântăreți, un scriitor care luase premiul Nobel, alți doi care nu-l luaseră încă, vedete de televiziune, staruri de la Hollywood, critici de artă, doi generali, – presa tabloidă ar fi avut despre ce scrie, dacă ar fi avut acces la recepție. Dar nu era nici un reporter de față, nici un fotograf, nici o cameră de televiziune. Când ai miliarde îți poți permite luxul discreției. Bărbații purtau smoching, cu excepția unui diplomat arab, în ținută tradițională albă și a unuia dintre cântăreți, care venise în blugi și cămașă cu mâneci scurte. Culoarea o dădeau femeile. În rochii de seară de la marile case de modă. Chelnerii, în fracuri albe, circulau printre invitați cu platouri pline cu cupe de șampanie și gustări fine.

Eram însoțit de o frumoasă prezentatoare de televiziune, roșcată cu ochi de culoarea mării și rochie la fel. Mai bine-zis, eu eram însoțitorul ei, intrasem în vorbă în holul hotelului din Nisa unde locuiam, era cam bosumflată pentru că se certase cu prietenul ei. O ceartă zdravănă, după care el plecase la Paris. După primul pahar de mojito, ne spuneam pe nume. Avea un nume frumos – Doriane. După încă un pahar, îmi propusese s-o însoțesc a doua zi la o recepție. „La un bogat, ultrabogat, nebun după pictură”. A fost momentul când i-am mărturisit că sunt anticar. Mobilă și tablouri. „Ce bine se potrivește!” se bucurase ea. Firește, aveam propria mea invitație, trimisesem magnatului cartea de vizită cu rugămintea de a-mi face favoarea să vizitez inestimabila lui colecție și, ca răspuns, fusesem invitat la recepție. Dar era mai plăcut – și, de multe ori, util – să merg cu o femeie frumoasă.

Brunet, ușor încărunțit, cu o mustață subțire și o barbă înspicată, foarte îngrijită, cu ochelari cu rame subțiri, eram credibil în rolul de anticar. Puteam, la fel de bine, să mă dau drept critic de artă, dar ar fi fost riscant într-un loc unde veneau critici adevărați și, oricum, ca

anticar mă mai descurcasem și în alte ocazii. Aveam cărți de vizită adecvate, cu o adresă în rue de Provence și o alta la Montreal. Adresa din Montreal explica un oarecare accent și faptul că nu aveam prea multe cunoștințe printre invitați. De fapt, îi cunoșteam pe destul de mulți dintre ei, doar că ei mă știau sub alte nume și înfățișări.

În timp ce o orchestră de cameră cânta Strauss (Johann, nu Richard) și Mozart, iar lumea asculta vag, pentru că oamenii erau preocupați de desert, de cafea, de încă un pahar, de discuția cu cineva important (și erau mulți importanți pe acolo) sau de o bârfă pur și simplu, un tânăr, care se recomanda secretarul francez al miliardarului, trecea printre oaspeți și-i invita, pe alese, în *sancta sanctorum,* camera-safe cu comorile cele mai de preț. Am fost printre aleși și mă îndreptam spre locul respectiv când, dintr-un grup aflat ceva mai încolo, s-a auzit un râset de femeie:

— Ahahahaha!

O singură femeie putea să râdă așa. Să fie o coincidență? Voi vedea asta ceva mai târziu. Ar fi amuzant să ne întâlnim aici… Să vorbesc cu ea? E riscant, dar…

Am intrat în camera ascunsă. Era la același nivel cu galeria. Miliardarul găsise un arhitect inteligent. Doi pereți păreau să fie din stâncă – și chiar erau, vila era construită în pantă, folosind relieful, nu mutilându-l. Ceilalți doi pereți, care dădeau spre interior, erau blindați. Camera era impenetrabilă. La ușă (Ca să nu par prea interesat, n-am fost de față când miliardarul a deschis-o.), un agent de pază supraveghea tot ce intra și ieșea din safe. Norocoșii cărora li se îngăduia să intre erau rugați să semneze pe niște cartonașe, introduse apoi într-o cutie ca de bijuterii, din argint masiv, apoi, sub privirea atentă a gazdei, puteau să admire tablourile. Aveai ce admira. Exista, într-adevăr, un Leonardo, alături de un Vermeer, un Rubens, un minunat Degas cu două balerine, un portret de femeie, tot de Degas, un mic nud de Renoir, un Jackson Pollock și alte câteva lucrări. Tabloul de Leonardo da Vinci era un San Girolamo, semăna cu cel de la Vatican, dar era mai mic, numai figura sfântului, fără leu și fără peisajul de deșert din jur.

Am semnat fără ezitare pe dreptunghiul de carton lucios, numai bun pentru luat amprente. Deșteaptă chestie! În caz de ceva, are amprentele tuturor. Nu și pe

ale mele. Știam la ce să mă aștept, așa că venisem pregătit.

Nu te puteai apropia de tablouri, un cordon de catifea mov, aflat cam la un metru de pereți, îi ținea pe vizitatori la distanță de prețioasele lucrări. Probabil că dincolo de cordon erau senzori. Nu se vedea nimic, podeaua era făcută din dale mari, de culoarea grafitului. Probabil ardezie. Iar peste podea, un covor gros, mițos, în care se scufunda piciorul, de aceeași culoare mov ca și cordoanele de catifea. De ce n-o fi pus parchet, sau dușumea de lemn, în stil *provencal*?

Turner avea dreptate, era ceva de lucru.

Aș mai fi stat, să mai fac un rând de fotografii, pentru orice eventualitate. Aveam un aparat ascuns în ceasul de la mână și altul într-un nasture. Ca-n filme! Dar nu puteam să stau prea mult, alții își așteptau rândul. I-am spus lui Mitch câteva vorbe de laudă despre un portret al lui Napoleon de François Gérard, la urma urmei Premier Empire era epoca de care se ocupa anticariatul meu. Am ieșit fără să mă uit la body guard, o matahală cam de vârsta mea, care arăta ca și cum ar fi avut sub smoching o vestă anti-glonț și o centură cu pistoale. Probabil chiar avea. Am făcut câțiva pași prin galerie, apoi am pornit în căutarea Stellei Marian-Harrington. Ea era, cu părul bogat, negru, adunat într-o coafură complicată, cercei lungi, o rochie neagră cu model din ceva sclipitor și pantofi argintii cu toc foarte înalt, ea era, cu râsul ei inconfundabil de soprană, o adevărată divă, așa cum o cunoscusem cândva, când făcea pe detectivul amator. De atunci, n-am mai întâlnit-o, dar, așa cum am înțeles din presă, crimele continuau să se țină de ea. Dacă știam că e aici… Era o idee. O crimă aici, Stella, vorbind cu vocea ei impostată și căutând criminalul, iar eu, între timp… Nu, prostii! Așa ceva se întâmplă numai în filme.

Partenera mea, roșcata Doriane, mânca înghețată și flirta cu un tip care arăta ca un actor de cinema, dar era directorul unei mari bănci. Așa că m-am apropiat de grupul dominat de Stella Marian-Harrington, care râdea cu poftă. Probabil cineva spunea anecdote. Ba nu, se bârfea despre președintele Franței. La un moment dat, diva s-a scuzat și s-a îndepărtat de grup. Am riscat:

— Sărut mâna, doamnă, am spus sotto voce în românește, cu accentul lui Guy Carneau. A tresărit și s-a uitat fix la mine, era clar că îmi recunoscuse vocea, dar

figura mea cea nouă nu-i spunea nimic. Am continuat în franceză, ceva mai tare:

— *Bon soir madame, quel plaisir que de vous rencontrer!*

— *Bon soir, monsieur…*

Se opri, ezitând.

— *Demart. Jean-Pierre Demart.*

— *Ah, oui, bien sur, monsieur Demart…*

— Vă amintiți, ați venit în anticariatul meu din rue de Provence, ați căutat, dacă nu mă înșel, o măsuță de… nu, gata, un *secretaire empire*.

— A, exact, îmi amintesc foarte bine, mă bucur să vă văd aici, ce mai faceți?

Ce prezență de spirit!

— Mulțumesc, ca de obicei.

— Ahahahaha!

— Am un sentiment ciudat, de *déjà vu,* i-am mărturisit. La urma urmei…

— Așa este. Doar că, slavă Domnului, nu trebuie să cânt. Și, sigur, aici sunt mai puțini parveniți. Dar, în fond, e același lucru.

— Iar amfitrionul nostru…

— E un Laurențiu mai bogat și mai versat. Dar sper să nu-l omoare nimeni în seara asta, n-am chef să fac pe detectiva.

Și a continuat:

— Mâine seară cânt Traviata la Opera din Monte Carlo. Dacă vă face plăcere să veniți, sunteți invitatul meu.

Aveam intenția să plec a doua zi la Paris, dar poate că era mai bine să nu mă grăbesc. Am acceptat cu multe mulțumiri invitația.

Ciudate sunt femeile! Ce știa Stella despre mine? Că sunt un ucigaș cu sânge rece. Asta ar trebui s-o facă să mă evite, nu să mă invite la operă. Bun, dacă a citit scrisoarea pe care am făcut imprudența să i-o trimit, știe că sunt și altceva. Sau mai ales altceva. Oricum, nu părea speriată. Și poate se va dovedi că n-am fost prea imprudent când i-am trimis scrisoarea.

Discuția mea cu diva n-a trecut neobservată. Am fost abordat de o mulțime de oameni care nu mă cunoșteau, dar erau impresionați de evidenta prietenie cu Stella Marian-Harrington. Chiar și Doriane s-a uitat cu mai mult respect la mine:

— O cunoști bine?

— Da, oarecum.

Nu era să-i spun că ne-am întâlnit o singură dată, în preajma unor cadavre.

În schimb, i-am spus de invitația la operă și i-am oferit un loc.

— Daaaa! Crezi că mi-ar da un interviu? E o scorpie, așa zice lumea. Și nu dă interviuri decât foarte rar.

— Încercăm. Scorpie, zici?

A doua zi, am cerut micul dejun în cameră și am anunțat că mai stau două zile. Era final de sezon, așa că hotelul nu mai era foarte plin. Am mâncat, mi-am băut cafeaua și am ieșit din hotel pe o ușă laterală. Nu voiam să mă întâlnesc cu Doriane, prietena mea roșcată. M-am plimbat vreo jumătate de oră pe Promenade des Anglais, apoi m-am așezat pe terasa unei cafenele, cu fața spre mare. Era destul de aglomerat, am avut noroc că am găsit o masă liberă. Ultima. Rămăsese liberă pentru că era la soare și toată lumea se înghesuia la umbră. Am cerut un demi.

— E liber?

Am ridicat privirea de pe ziarul Nice-Matin pe care-l citeam, am dat din cap și mi-am continuat lectura. Bărbatul, un zdrahon de doi metri înălțime, cam de vârsta mea, s-a așezat, a comandat și el un demi.

— Cum e?

— Sanatoriu, a răspuns el. Când patronul e aici, dimineața am liber, în afară de zilele cu vizite, dar nu sunt prea multe. Săptămâna viitoare pleacă și rămân stăpân pe moșie. Aseară, după recepție, ne-am uitat la poze.

— Ce spui?

— Da, fiecare invitat e fotografiat, filmat. Patronul și amanta lui comentau la fiecare fotografie. Când a ajuns la poza ta, el a zis:

— Mi-ar putea fi util. Înțeleg că vinde și tablouri. I-a plăcut Napoleon al meu, se pricepe.

— L-am văzut stând de vorbă cu cântăreața aia de operă, a zis doamna. Păreau vechi cunoștințe.

— A, cu atât mai bine. Ea e O.K. Știi de ce n-a venit lordul?

— Cred că e în Australia.

M-am uitat la ceas, era aproape ora prânzului. Am mai băut câte o bere, am mai discutat câte ceva, apoi

bărbatul de lângă mine s-a ridicat, a pus câteva monede pe masă și a dat să plece, dar i-au scăpat din mână două monede. M-am aplecat să le recuperez, mi-a mulțumit și a plecat, cu pas grăbit, surprinzător de sprinten pentru masivitatea lui.

Am terminat de citit ziarul și am comandat un sandviș și o porție de cartofi prăjiți. Și încă o bere.

În holul hotelului m-am ciocnit de Doriane.

— Credeam că ai dispărut, că mi-ai tras clapa pentru diseară.

— Cum, imposibil, din moment ce am promis.

Am stabilit să ne întâlnim în hol la ora 18:30. Spectacolul începea la ora 20, aveam timp berechet să ajungem la Monte Carlo, să bem și o cafea înainte de spectacol.

M-am scuzat, aveam o urgență (după atâtea beri, era normal). Am urcat în cameră, am încuiat bine ușa, am verificat dacă nu mi s-a umblat printre lucruri. Totul era în ordine. Am scos din buzunar o monedă, de fapt ceva ce semăna a monedă. Era un fel de stick USB mai special.

Am tras draperia, apoi am introdus „moneda” într-o fantă aproape invizibilă a laptopului. Am văzut vila, cameră cu cameră, din pivniță până în pod. Și grădina. Piscina. Garajul. Căsuța paznicului. Și galeria și chiar camera ascunsă. Și toate tablourile.

Numai codul nu reușise să-l obțină.

Mi-a adus, în schimb, planurile vilei.

Mai aveam nevoie de câteva detalii. Uitasem ceva important…

Am închis laptopul, am făcut un duș și m-am întins în pat. Diseară am de jucat o carte mare și nu știu dacă-mi pot permite. Dar, mai ales, nu știu dacă-mi pot permite să n-o joc.

Stanford Mitchell Andersson, pentru toată lumea Stan sau Mitch, iar pentru presă *Mitch the Rich*, refuzase un contract cu firma de pază a primăriei, care funcționa fără eșecuri de ani de zile. Paznicii aveau cheile tuturor proprietăților abonate și de câte ori făceau rondul lăsau la poartă un bilețel ca de tramvai, cu ora vizitei. Dar el nu avea încredere și nu voia să dea cheile pe mâna unor oameni pe care nu-i cunoștea. Prefera să aibă propria lui pază, șase oameni, în ture. Iar pentru galeria de artă se baza pe un arsenal electronic de camere video, lasere și

senzori. Partea ascunsă a galeriei era un safe cât o cameră mărișoară; pentru a-l deschide, era nevoie de un cod pe care numai patronul îl știa, plus de amprentele lui, pe un sistem aleatoriu, după care era o altă ușă, cu alt cod. Între cele două uși era un spațiu de cam un metru și jumătate, un fel de culoar strâmt, care devenea o capcană în cazul în care uitai codul, pentru că un cod greșit introdus în a doua ușă o închidea pe prima, deci orice intrus devenea prizonier până la venirea magnatului. Dacă supraviețuia. Deci, nimic deosebit, fără aligatori în grădină, fără bazin cu piranha sau o cobră care să păzească operele de artă. Din astea n-am văzut decât în filme. De altfel, piranha nu sunt atât de periculoși cum se crede la Hollywood. Sigur, dacă le e foame, papă tot. Dar cine nu face la fel?

Chiar și fără pază carnivoră, camera-safe era inaccesibilă. Și cod și amprente, apoi încă un cod, asta nu e la îndemâna oricui.

Mitch era mulțumit de noul lui șef al pazei de la vila din sudul Franței. Îi câștigase încrederea încă înainte să-l vadă, când citise în CV că a fost în Legiunea Străină. Deci un om care nu știe ce e imposibilul. Exact ce-i trebuia. E adevărat că nici asta nu era o garanție absolută, și fostul șef al pazei fusese în Legiunea Străină. De fapt, aproape că regreta gestul impulsiv de a-l concedia pentru un fleac. Dar principiile sunt principii, omul încălcase regulile, deci nu avea altă soluție. Noul venit părea perfect. La interviu l-a surprins nu doar statura lui de uriaș, ci și ușurința cu care schimba franceza cu engleza și italiana și a remarcat, din discuție, o bună familiarizare a solicitantului cu geografia, istoria și obiceiurile de pe Coasta de Azur. O rupea chiar și în dialectele locale, occitan și monegasc.

— Ești din partea locului? îl întrebase.

— Nu, dar am locuit câțiva ani în zonă.

N-a precizat unde. Nu obișnuia să vorbească despre sine mai mult decât era strict necesar. Făcuse instrucția la Castelnaudary, iar după niște ani petrecuți mai mult în Africa decât în Europa, lucrase la centrul de recrutare de la Aubagne.

Chiar a doua zi după angajare, Thierry, așa spusese omul că se cheamă, făcu o neprevăzută demonstrație de eficiență. Era zi de vizită în galerie. Mitch, după ce le vorbise celor cinci sau șase vizitatori despre comorile lui și tocmai începuse să descuie safeul, auzi un „Nu!” scurt

ca o împușcătură. Se întoarse și văzu un om atârnat în aer, ținut de guler de noul șef al pazei.

— A încercat să profite că toată lumea se uita spre safe și tocmai voia să pună mâna pe tabloul ăsta cu nudiști, zise el arătând spre o pânză de Ingres.

La pictură nu se pricepea, asta era clar. Dar putea conta pe forța și prezența lui de spirit. Eventual și pe devotament, ceea ce se asigură cu bani. Așa rezolva Mitch toate problemele: cu bani. La asta se pricepea cel mai bine.

Naturalizat francez după stagiul în Legiunea străină, noul șef al pazei, pe a cărui *carte d'identite* scria Thierry Monod, acceptase postul de la vilă ca pe o vacanță binemeritată. Primea o sumă destul de mare și, în afara sezonului, nu prea avea altă treabă decât să verifice de câteva ori pe zi dacă totul e în ordine. Locuia într-o aripă a vilei, unde avea un mic apartament cu tot ce-i trebuia. Ceilalți paznici erau din partea locului și veneau la ore fixe, câte doi pe tură. Fostul șef, un oarecare Jules Marigni, fusese concediat pentru că într-o seară patronul îl găsise cu o femeie în cameră. Regula era strictă: fără femei. De fapt, fără persoane străine, indiferent de sex. Și fără băutură.

În perioadele când vila era nelocuită, Thierry trebuia să treacă zilnic prin toate încăperile, să se asigure că totul e în ordine. Ținea oarecum și loc de intendent – avea grijă să nu intre rozătoare, se uita să nu se fi spart vreo țeavă, verifica instalația electrică. Peste tot, în afară de camera-safe, pe care nu putea și nu trebuia s-o deschidă. Fusese înăuntru de câteva ori, o dată imediat după angajare, când Mitch îi prezentase casa, apoi de câte ori Mitch voia să se laude în fața invitaților sau a vizitatorilor galeriei. Avea acolo niște tablouri mai speciale. Nu le arăta oricui.

La ora 18:30 eram în hol, îmbrăcat iar în smoching și mirosind a Bulgari. Doriane se lăsă așteptată, am folosit timpul făcând o rezervare la Hotel de Paris, pentru după spectacol. Stella îmi spusese, când am acceptat invitația:

— Iar după spectacol ne vedem la Hotel de Paris.

Nu-mi place să intru într-un restaurant și să întreb de masa unei doamne, așa că am făcut o rezervare, pentru orice eventualitate.

Am comandat un Haig, până să coboare Doriane îl băusem pe al doilea. Iat-o, în fine!

Era în altă rochie, mai puțin decoltată, neagră, foarte elegantă. I-am oferit ceva de băut, n-a vrut decât o cafea, apoi am comandat un taxi. La recepția din seara precedentă fusesem cu o mașină închiriată, dar în seara asta aveam chef să beau.

Am ajuns mai devreme în Monte Carlo, ne-am plimbat puțin, Doriane ar fi avut chef să intre la Cazino, dar nu era timp. La intrare am găsit invitația promisă de Stella Marian-Harrington, locurile erau într-o lojă. Am intrat, admirând creația lui Garnier, același care construise și Opera Mare din Paris. Fusesem nu o dată la Monte Carlo, dar niciodată până acum, la Operă, aflată în aceeași clădire cu Cazinoul.

Nu mă pricep la muzică, deci nu pretind că am înțeles de ce mi-a plăcut spectacolul – dar mi-a plăcut foarte mult. Doriane era fericită. Mi-a povestit, într-una din pauze, că în adolescență voia să devină cântăreață de operă, iar Traviata era pasiunea ei.

La final, au fost aproape cincisprezece minute de aplauze și aclamații pentru Stella, pentru tenor și bariton, dar, spre uimirea mea, mai ales pentru dirijor, care părea foarte iubit de public.

Am ieșit, am traversat și ne-am dus direct la Hotel de Paris. Masa rezervată în celebra Salle Empire ne aștepta, am comandat un *supreme de poulet*, Doriane a luat lup de mare. Am băut un rose, Cote de Provence, din anul recomandat de *sommelier.* Eram pe terminate când a apărut Stella, însoțită de un bărbat destul de înalt, cu alură sportivă, blond, ușor încărunțit. În jurul lor se agitau vreo cinci chelneri, atenți ca totul să fie pe placul divei. După ce s-a așezat, ne-a observat și ne-a chemat la masa ei. Ne-a prezentat domnului cu care era, nimeni altul decât lordul Peter Harrington.

— *Darling*, domnul e anticar la Paris, ți-am spus că voiam un *secretaire empire*…

— Sigur că da.

Am prezentat-o pe Doriane, ne-am așezat.

— Peter e cam obosit, a sosit azi dimineață din Australia. *Darling*, imaginează-ți, pe domnul l-am întâlnit absolut întâmplător, aseară, la recepția lui Stanford Andersson.

— *An exceedingly vulgar person, don't you think?*

Nu puteam decât aproba.

— *And fishy. Shady. Don't stand him.*

— *At least he didn't hire me to sing*, îi găsi diva un punct favorabil.

— Am auzit despre el tot felul de lucruri urâte, zise lordul, de la trafic de arme la finanțarea unor teroriști. Iar acum se pare că are tupeul să vrea să candideze la președinție. Își imaginează că miliardele pot cumpăra orice.

— Am auzit și eu cam același lucru despre el, am spus.

Ca la comandă, în clipa aceea a intrat în restaurant chiar Stan Andersson, cu prietena lui și cu cei doi copii, cu familiile lor. Un grup numeros, care se instală la o masă rotundă, mare, în celălalt capăt al salonului. În clipa în care i-a văzut, diva a ridicat șervetul de olandă ca pe o cortină, să n-o vadă. Inutil, după ce s-au așezat, careva dintre ei a observat-o, așa că miliardarul însuși a venit să-și prezinte omagiile.

După un șir de complimente gen „O interpretare magnifică", „un spectacol de excepție", „cel mai bun spectacol pe care l-am văzut", Mitch trecu la subiect:

— Mă bucur că soțul dumneavoastră a sosit cu bine. Australia, nu? Cum ați călătorit?

— *Darling*, i se adresă lordul divei, nu mi l-ai prezentat pe domnul.

— Ah, credeam că-l cunoști, zise Stella cu vocea ei impostată, vocea de divă. Este domnul Stanford Mitchell Andersson.

Lordul se ridică, politicos și se prezentă.

— Îmi pare bine, spuneți-mi Mitch.

Lordul își reluă locul la masă și, cu un gest, îl pofti pe american să se așeze și el. Acesta profită imediat de prilej:

— Am o rugăminte. Mi-ar face o mare plăcere dacă ați putea veni amândoi mâine la vila mea, la un *brunch* intim, numai familia și dumneavoastră. Cu ocazia asta veți putea și domnia voastră – se întoarse către lord – să-mi vedeți colecția de artă.

Realizând că Doriane și cu mine eram și noi acolo, extinse invitația și pentru noi. Am refuzat din prima:

— Regret foarte mult, aș fi încântat să vin și să mai văd o dată acel superb portret de François Gérard, dar mâine seară trebuie să fiu la Paris.

Aproximativ. Nu trebuia neapărat să ajung a doua zi la Paris, puteam să mai amân plecarea. Totuși, nu era cazul să-l vizitez de două ori, la două zile diferență.

Dar pe miliardar nu-l interesa prezența mea. Se uita întrebător la Stella și la soțul ei. Am prins privirea divei și am dat din cap aproape imperceptibil, în semn de da.

— *Darling*, hai să mergem, să vezi ce vilă superbă, și ce colecție de tablouri, sunt sigură că nu vei regreta. Ahahaha!

— Domnule Andersson, suntem onorați de invitație și venim cu toată plăcerea, zise lordul pe un ton ceva mai cordial.

Mitch se ridică, fericit, se scuză și se întoarse la masa lui.

Doriane nu apucase să spună nimic. Abia acum deschise gura:

— Eu pot să merg?

— Sigur, doar te-a invitat.

Am profitat și eu de moment și i-am spus Stellei:

— Doriane ar vrea să vă ia un interviu dar nu îndrăznește să vă întrebe, a auzit că sunteți o scorpie.

— Ahahaha! Dar eu nu dau interviuri decât criticilor muzicali.

Doriane, roșie toată, îmi aruncă o privire furioasă, trase aer în piept și spuse:

— Cândva am vrut să devin cântăreață de operă. Am și studiat doi ani de canto, dar…

— A, atunci avem ce discuta, e cu totul altceva. Sigur, cu plăcere. Dar cine zice că sunt scorpie?

— Unii ziariști, spuse vag Doriane.

— A, presa mondenă! Ahahahaha! Normal, nu vorbesc cu ei. Ahahaha!

Era târziu, ar fi trebuit să plecăm, dar aveam nevoie de un minut să fiu singur cu Stella. Am propus să mergem undeva să dansăm. Doriane ar fi vrut, dar Stella și lordul erau obosiți, ea după spectacol, el, după zborul din Australia. Stella a înțeles ce doream de fapt și a întrebat:

— Unde aveți hotelul?

— În Nisa.

— Minunat, și noi la fel. Sunteți cu mașina?

— Nu, am venit cu un taxi.

Imediat, lordul ne-a invitat să mergem cu mașina lor, o Mercedes E cabrio, decapotabilă. Închiriată, firește. Stella o împinse pe Doriane pe locul din față.

— Stai acolo, lui Peter îi place să converseze cu fetele frumoase.

Iar Stella Marian-Harrington și cu mine ne-am așezat în spate și, în cele nici cincisprezece minute cât a durat drumul, am stat de vorbă. Cei din față nu aveau cum să ne audă, de vâjâitul motorului. Fără să-i dau prea multe amănunte, i-am spus ce mă interesa.

— Ahahahahaha!

Sigur că era de acord, o amuza chiar acest rol nou. Formidabilă femeie, păcat că-și pierde timpul liber cu crime mărunte. Cu prestigiul ei artistic și relațiile în high class-ul mondial, ar putea face carieră în domeniul meu.

Am mai băut un pahar în barul hotelului cu Doriane, apoi ne-am dus în camerele noastre. N-am încercat să trec de limitele prieteniei în relația cu ea. Era încă supărată pe iubitul ei, care, ca penitență probabil, o suna din oră în oră. Mai bine să-și rezolve ei problemele, nu era nevoie de mine, ca factor perturbator. Sunt sigur că nu m-aș fi plictisit cu ea în pat, dar nu pentru asta venisem la Nisa. Fusese corespunzătoare în rolul ei strict decorativ, iar faptul că se simțea ea datoare față de mine era un bonus. Interviul cu Stella va aduce un mare plus de vizibilitate emisiunii ei, un talk-show pe teme culturale, care în prezent avea în grila respectivei televiziuni doar rolul de a demonstra și preocupări mai înalte decât politica și desuurile vedetelor. Iar fotografiile făcute de lordul Peter Harrington (din proprie inițiativă îi promisese că o va fotografia a doua zi, la vila miliardarului) o vor aduce pe coperta unor reviste, fără să fie nevoită să se dezbrace pentru asta.

Când am ajuns în cameră, mă aștepta o surpriză neplăcută. Umblase cineva. Nu dispăruse nimic, dar unele lucruri erau altfel decât le lăsasem eu. Biletul de tren pentru a doua zi era sus, pe teancul de hârtii. Îmi aduceam aminte perfect că pusesem deasupra lui o foaie albă. M-a deranjat. Să fie un avertisment? Sau un prim efort al unui diletant? Cine voia să se convingă că sunt cel drept care mă dau? Oricine ar fi fost, nu putea să afle nimic, nici documente, nici amprente, nici măcar ADN-ul de pe periuța de dinți nu putea să-l ia.

Am coborât la recepție și am făcut scandal. Evident, nu știau nimic. Camerista intrase în cameră, dar numai cât să schimbe prosoapele în baie. Un băiat de la recepție și-a amintit că adusese cineva un plic pe numele meu. Nu mi-l

dăduse când am venit de la operă, pentru că urcasem din bar direct cu liftul, fără să fac un ocol pe la recepția aflată în celălalt capăt al holului. În plic era o invitație, nesemnată, la un vernisaj. Ora era neobișnuită. Unsprezece dimineața. Și locul. *Théâtre de la Photographie et de l'Image*, în Nisa. Habar nu aveam că există.

În camera mea, am evaluat situația. Cine putea să fie? E clar că între invitație și „percheziție" e o legătură. Serviciile franceze? Nu cred. Miliardarul? Nu părea prea interesat de mine. Lordul? Posibil. Mă tem că și-a dat seama ce hram port. Presupun că și el face parte dintre „băieții buni". În serviciul Majestății Sale, desigur. A trimis pe cineva, probabil șoferul – mi s-a părut ciudat că lordul însuși conducea mașina aseară –, cred că atunci când a plecat puțin de la masă, ca să răspundă la un telefon, i-a spus ce avea de făcut. Era normal să încerce să afle cine e atât de bun prieten cu soția lui. E drept că nici eu nu m-am ferit foarte tare de el.

Dimineața am coborât la micul dejun. Doriane era deja acolo, ronțăia un măr. Mi-a mulțumit încă o dată că am ajutat-o să obțină un interviu de la Stella Marian-Harrington și mi-a promis că mă va căuta la Paris. Ne-am luat rămas bun, ea a urcat să se pregătească pentru *brunch*-ul la miliardar, eu am pornit spre necunoscut. Mă rog, spre *Théâtre de la Photographie et de l'Image*. Nu era foarte departe, așa că m-am dus pe jos, am mai intrat într-o cafenea, m-am uitat la vitrine. Nu mă urmărea nimeni. La ora unsprezece fără cinci am ajuns în fața clădirii care adăpostea originalul muzeu – căci, după cum am aflat de pe Internet, e mai mult muzeu decât teatru. Se adunase ceva lume în față, deci chiar era un vernisaj. Nu mă grăbeam, așa că m-am îndreptat spre bistroul din colț. Pe trotuar, la o masă, lordul Peter Harrington rânjea:

— Eram sigur că ne vedem la vernisaj.

— Ca să fiu sincer, și eu eram sigur.

Am râs amândoi.

Lordul avea la el un aparat de fotografiat, un Hasselblad Planet V, era prima dată că vedeam unul în mâna cuiva. Mi-a observat privirea:

— Dacă tot mă duc la ticălosul ăla, măcar să fac câteva fotografii. Am auzit că peisajul e superb.

— Peisajul da, sigur.

— Deci, sunteți și dumneavoastră de părerea că lumea ar fi mai bună fără individul ăsta?

— Indubitabil.

— Îmi face impresia că e destul de vulnerabil. Un lunetist sau…

— *My lord*, ideea e să sufere și să știe de unde-i vine suferința. Moartea ar fi prea puțin.

— Hm, posibil. Aș putea fi de acord cu asta. Am o singură cerere: n-o mai amestecați pe soția mea în asemenea treburi. Se entuziasmează și devine imprudentă.

— Nu vă faceți griji, vă asigur că voi face tot ce depinde de mine ca doamna să nu fie în pericol nici măcar o clipă.

— Eram mult mai liniștit când citea romane polițiste și nu simțea nevoia să le trăiască, mai spuse lordul și se ridică. Plecați azi?

— Da, plec.

— La revedere, domnule… Demart.

— La revedere, *my lord*.

Ne-am strâns mâinile și ne-am despărțit. El a plecat, eu am mai stat, preț de o bere și un sandviș, am vizitat expoziția, apoi m-am întors la hotel, mi-am luat bagajele – nu erau prea multe – și am plecat la gară.

În tren exista conexiune la Internet, am deschis laptopul și m-am documentat asupra unor persoane, locuri și subiecte care mă interesau, fără nici o legătură cu întâmplările de pe Coasta de Azur. Mai aveam și alte treburi. Cele aproape șase ore au trecut pe nesimțite. La opt fără un sfert soseam în Gare de Lyon, am găsit o frizerie deschisă și, la opt și jumătate, fără barbă și mustață (ei, da, asta fusese pregătirea mea de călătorie, mi-am lăsat barbă; grație clinicii de chirurgie estetică la care mi-am schimbat înfățișarea, posed o soluție de creștere rapidă a părului; așa am scăpat și de chelie!), o salutam pe Mme Panot. Am cinat într-un mic restaurant italian din cartier, am băut o grappa la bistroul din colț și pe la ora unsprezece m-am retras în apartamentul meu, unde un ușor strat de praf arăta că nu intrase nimeni de la plecarea mea.

Am deschis laptopul să văd ce e-mail-uri primisem. Pe una din adrese, o adresă specială, cu un nume feminin, flori-underscore-niște cifre la yahoo.com, aveam un mesaj de la Stella Marian-Harrington. În românește.

„Dragă Flori, sper că ești bine. Eu mai stau câteva zile aici, pentru că mai am un spectacol, apoi plec la Londra și, pe la jumătatea lunii, sper să reușesc să ajung la București. Azi mi s-a întâmplat o chestie caraghioasă. Eram într-o vizită și într-o cameră era un covor mițos, mov, o frumusețe, gros de o palmă. Pe tocurile mele de 15 cm abia mergeam pe el, se agăța de toate firele. Iar la un moment dat mi-am pierdut un cercel, din perechea aceea care ți-a plăcut ție, aur cu turcoaze și diamante și să ne fi văzut, oameni în toată firea, de-a bușilea pe covor, căutându-l. Nemernicul se băgase sub covor, nu știu cum a reușit, o fi fost vreo gaură, iar când nu mai aveam nici o speranță să-l găsim, gazda a avut inspirația să ridice un colț al covorului și acolo era.

Trebuie să-ți mai spun că am văzut și un salon cu pereții îmbrăcați în foiță de aur. Nu-ți vine să crezi, nu-i așa? E o cameră orientală, cu sofale acoperite cu covoare persane și cu o narghilea mare în mijloc. Ce idee! Și totul pare galben, din cauza aurului de pe pereți. Mi s-a părut ciudat, nu se potrivea cu restul casei.

Dacă ai timp, treci te rog pe la Angela, să vezi dacă Pichi e bine. Mi-a spus Angela la telefon că a chemat veterinarul.

Te pup, Stella”.

Acum puteam să fac planul exact al operațiunii, să-mi plasez ajutoarele în locurile potrivite și să fac un calendar al diferitelor etape. Era vorba de un plan pe un an, chiar mai mult. Deci nu era foarte mare grabă, dar nici nu aveam timp de pierdut.

Singurul lucru care mă deranja la misiunea asta era faptul că nu mă puteam descurca singur. Și cum regula mea nr. 1 este „Să nu ai încredere în nimeni”, urma o perioadă destul de dificilă. De fapt, poate mai puțin decât cred. În Thierry pot avea toată încrederea, în Turner la fel, chiar dacă din motive diferite.

Numai că misiunea asta se complică pe zi ce trece. Iar trebuia să plec, aparent fără vreo legătură cu restul preocupărilor mele.

★★★

Fata mânca fără să-l privească. Nu privea pe nimeni, se uita doar în farfuria din fața ei. Mânca foarte repede, înfigându-și în carne dinții albi, egali, cu excepția unui

canin crescut strâmb care-i dădea, atunci când zâmbea, o expresie ștrengărească. Numai că acum nu zâmbea. Mânca. Mesteca foarte repede, apoi își înfigea din nou dinții în carne. Era evident preocupată de mâncare și, mai mult ca sigur, lihnită de foame. Tocmai terminase friptura de pui, o pulpă mare, rumenă și mai cerea una. A patra!

O observa de două zile, de când stătea la acest hotel de lux, cinci stele, unde nimerise prin voia întâmplării și a unei fundații care-i finanța un voiaj prin mai multe țări europene. Era fascinat de această tânără și abia aștepta un prilej să intre în vorbă cu ea. Nu mai văzuse, nu mai întâlnise în viața lui o ființă umană atât de carnivoră. Dimineața, la prânz și seara, mânca numai carne. Dar nu orice fel de carne, ci numai pasăre și pește, nu vită, nu porc, nici un fel de tocături sau mezeluri. La micul dejun mâncase un ou fiert. De băut nu bea decât apă. Apă minerală, apă plată, eventual apă tonică. Și cafea, multă cafea. Deși părea hămesită și mânca la fiecare masă cât trei, era manierată, decupa carnea și peștele cu furculița și cuțitul frumos, de parcă ar fi urmat vreun pension de pe vremuri, dar foarte repede și fără să dea impresia că-i place mâncarea. Se hrănea, pur și simplu.

— Nu doriți o salată? o întrebase chelnerul la prânz.

— Nu! – venise răspunsul, mai degrabă un mormăit, dar cu o ciudată nuanță de agresivitate.

Acum chelnerul îi aducea încă o pulpă de pui, frumos rumenită, pe o farfurie mare. Friptura era ornată cu o foaie de salată și o felie de roșie. Așeză farfuria în fața fetei. Aceasta luă furculița și, deodată, începu să țipe cât o ținea gura:

— Asasinilor! Canibalilor! Luați salata de aici!

„E nebună!” își spuse Mark. „Ce-o fi apucat-o?”

Chelnerul voi să ia repede farfuria, dar fata o prinse cu mâna dreaptă, în timp ce cu furculița pe care o ținea, după bunele maniere, cu stânga, luă ornamentele vegetale și i le aruncă în față. Apoi începu să mănânce calmă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Chelnerul, ca într-o comedie, începu să culeagă rămășițele bombardamentului de pe bărbie, nas și de pe plastronul alb, scrobit, pe care-l purta la frac. Era un restaurant elegant și ținuta chelnerilor trebuia să fie ireproșabilă.

— A, văd că țineți regimul Atkins, i se adresă fetei o doamnă care stătea și ea în hotel.

— Nu, doamnă, nu țin nici un regim, răspunse fata cu un efort vizibil de a rămâne politicoasă.

— Dar văd că mâncați doar…

— Mănânc doar ce am eu chef. Aveți ceva împotrivă? se răsti fata, iar doamna se retrase. E drept, curiozitatea ei se dovedise mai mare decât discreția, dar oroarea de scandal depășea curiozitatea. Să ridici vocea în public! Unde va ajunge omenirea în felul acesta?

Mark încercă să facă un rezumat al situației, atâta cât putea din puținele date pe care le deținea. Primul și cel mai important fapt, cel care declanșase acțiunea în care se trezise implicat, era dispariția unor oameni. Desigur, în orice țară și întotdeauna au existat cazuri de dispariție. Uneori, asta însemna dispariția definitivă, alteori doar fuga de acasă (a soțului, soției, a unui copil sau a unui părinte). Existau și cazuri mai complicate. Dar niciodată nu se aglomeraseră atâtea dispariții neelucidate într-un timp atât de scurt. În trei ani, dispăruseră fără urmă câteva mii de persoane și poliția nu reușise să afle mai nimic. Singurul numitor comun, – se stabilise după un timp – era vârsta. Toți erau tineri, aveau maximum douăzeci și cinci de ani.

Dacă asta s-ar fi întâmplat cu mai mulți ani în urmă, când curentul hippie îi făcea pe tineri să-și abandoneze nu numai familia și școala, ci și stilul de viață, și să trăiască în comunități proprii, disparițiile ar fi avut, poate, o explicație.

Dar nu mai erau acele vremuri și singura presupunere cât de cât logică era existența unei mari rețele de trafic de carne vie, mai ales că majoritatea persoanelor dispărute erau fete. Poate că tinerele dispărute fuseseră răpite și apoi obligate să se prostitueze. Dar nu existau argumente, informații, dovezi concrete. De obicei, traficanții de persoane se dădeau drept impresari în căutare de dansatoare sau de fotomodele. Dar cele mai multe dintre tinerele dispărute erau cam urâțele și nu prea aveau măsurile 90-60-90. Putea să fie o sectă care racola tineri în cine știe ce scop. Nici pentru această teorie nu existau dovezi. Sau încă nimeni nu le găsise, ceea ce era aproape același lucru.

Iar acum trei zile fusese semnalată apariția uneia din persoanele dispărute. Mai precis, cartea de identitate a

uneia dintre tinerele de pe lista de dispariții fusese prezentată la recepția unui hotel.

Mark (vom continua să-i spunem astfel, cu toate că, așa cum a ghicit cititorul, îl chema cu totul altfel) primise un mesaj destul de succint: îi era prezentat cazul și i se sugera că ar avea legătură cu misiunea lui. Prea puține date, își zise Mark. Prea vag. Va trebui să improvizeze, era bun la asta. După o oră, se urca în avion.

Mark compară fotografia de pe cartea de identitate cu cele din dosarul poliției. Ea era! Dar fata pe care o vedea de două zile în restaurantul hotelului semăna doar foarte vag cu fotografiile. În primul rând, era cu cel puțin 30 de kilograme mai grasă. În al doilea rând, era brunetă, dar asta nu conta prea mult. În al treilea rând, părea cu zece ani mai în vârstă decât la data când fuseseră făcute fotografiile. Își făcuse pașaportul în ziua când împlinise 18 ani. O săptămână mai târziu dispăruse. Mai erau o mulțime de rânduri, dar un amănunt care îi scăpase la prima lectură a documentelor îl izbi acum: din relatările, părinților și prietenilor reieșea că fata era vegetariană. Cum se potrivește asta cu apetitul ei exagerat pentru carne, constatat chiar de Mark?

Porni în căutarea fetei. Dispărea între mese, dar nu stătea în cameră, cheia atârna cuminte în cuiul ei de la recepție. Pe unde-o fi hoinărind? Mark începu să investigheze sistematic hotelul și împrejurimile. Mica localitate montană trăia grație pârtiei de schi care aducea iarna mii de turiști. Vara însă nu vedeai nimic deosebit, nici măcar peisajul nu-ți tăia răsuflarea. Un cazino, singurul din regiune, părea, teoretic, un punct de atracție în orice anotimp. Dar, după două sinucideri, un hold-up, o crimă purtând semnătura Mafiei și mai ales după ce managerul fugise cu soția unui client și cu numerele de cont, amatorii de câștiguri la masa verde începură să ocolească acest loc care, ziceau gurile rele, aducea ghinion. Dintre cele patru hoteluri, unul singur funcționa, celelalte se deschideau doar în sezonul de schi. E drept că acesta, Majestic, era cel mai mare și mai modern dintre toate, cu piscină, saună, sală de gimnastică utilată cu tot felul de aparate, cinematograf, club, magazine, trei restaurante, cinci baruri și suspomenitul cazino, cu intrarea gratuită pentru clienții hotelului.

De ce aici? Cum ajunsese fata la hotel? De unde venea? Pe cartea de identitate nu era nici o ștampilă, ceea

ce însemna că nu părăsise granițele Uniunii Europene. În timp ce aștepta, în holul hotelului, să intre în tură o recepționeră care-l simpatiza, Mark căută pe internet informații despre hotel. Îi venise ideea că ar fi interesant să afle cine e proprietarul. Era Freude Gmbh din Germania, o firmă al cărei proprietar era Glede Ltd din Norvegia, la rândul ei proprietatea Alegria Ltda din Portugalia, al cărei proprietar era Joy inc. din Sheffield, și așa mai departe, un lanț foarte simplu, dar foarte lung, care la un moment dat traversa Atlanticul și, după o escală în insulele Cayman și una în Panama, ajungea în SUA și, cu un mic ocol, se oprea la un holding deținut de grupul bancar al lui *Mitch the Rich*.

De la recepționera care se uita galeș la el, află doar că fata e „o nebună carnivoră", că plătea totul în cash și părea să aibă destul de mulți bani. Nu era un hotel ieftin.

O găsi în sala de fitness, pedalând pe o bicicletă ergonomică. Avea aceeași îndârjire, aceeași privire concentrată ca atunci când mânca. Mark alergă preț de zece minute pe o bandă, apoi trecu pe la două aparate de forță. Abia după o jumătate de oră, fata termină cu bicicleta și trecu la aparate pentru musculatura umerilor și a brațelor. Ridica haltere din ce în ce mai grele, era toată transpirată, dar continua, vizibil cu eforturi uriașe. După o jumătate de oră de chin, fata se opri și, după o pauză de nici cinci minute, începu să alerge pe bandă. Mark o privea, fără ca ea să-l observe, din micul bar cu sucuri din fructe proaspete și, teoretic, organice, dintr-un colț al sălii. Deci fata se îndopa cu carne și își întărea mușchii. Care-o fi logica? Un program de slăbire? Cam ciudat, deși…

A doua zi scenariul se repetă. Era exact ce-și dorea Mark. Cum o văzu pe bicicletă, se întoarse în camera lui, apoi se furișă în camera pe care o ocupa fata, cu un etaj mai jos. În cameră nu găsi mare lucru – doar haine, destul de puține și obiecte de toaletă banale. Prelevă, pentru orice eventualitate, amprente de pe tubul de pastă de dinți și luă din pieptenele de pe policioara din baie câteva fire de păr, pentru analiza ADN. În dulap, ascuns sub o grămăjoară de lenjerie, găsi un laptop. Îl deschise, era aproape gol, conținea doar câteva documente. Nu avea timp să le citească, mai ales că erau parolate. Transferă pe un stick de memorie tot conținutul laptopului și îl puse cu grijă la loc. Remarcă o carte pe noptieră, după ștampila

de pe copertă fusese împrumutată din biblioteca hotelului, era un volum de Jonathan Swift, deschis la celebrul eseu satiric „A modest proposal”. Mai multe pasaje erau subliniate. Un marker galben aflat pe noptieră părea să indice că sublinierile erau recente. Fluieră a mirare, lăsă cartea așa cum o găsise și se întoarse neobservat în camera lui.

Descarcă informațiile de pe stick în propriul lui laptop. Hm, are un fișier cu toate ID-urile și parolele. Nu prea inteligent din partea ei. E drept, fișierul era și el parolat, dar lui Mark nu i luă prea mult timp să-l deschidă. Celelalte fișiere aveau titlul „Jurnal”. Jurnal 1, Jurnal 2, Jurnal 3. Mark le luă cronologic.

Dragul meu jurnal, numai ție pot să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat. Geo m-a părăsit. Pur și simplu, azi dimineață mi-a spus, la micul dejun: „Sper că n-ai să mi-o iei în nume de rău, de azi nu ne mai vedem. A fost bine, a fost frumos, dar s-a terminat”. N-am fost în stare să scot nici o vorbă, de uluire și cred că nici n-am înțeles exact ce voia să spună. Am izbucnit în plâns, ședeam cu ceașca de cafea în mână și plângeam. El și-a mâncat omleta cu șuncă, apoi s-a ridicat și a plecat. Înainte de a ieși pe ușă mi-a mai spus: „Nu mai plânge. Ai să mă uiți repede.” Cum să-l uit? Și cum a putut să mă părăsească, după tot ce-am făcut pentru el? I-am dăruit tot, m-am dăruit toată, a fost primul meu iubit și singurul, da, singurul, nu va mai fi nimeni, pentru că eu nu voi mai exista, nu voi putea supraviețui.

Viața tot nu are sens, dar cred că am găsit un modus vivendi. Mia, colega mea de clasă, m-a invitat la Vega Club. Credeam că e ceva cu astronomie, dar este de fapt o adunare de vegani, un fel de vegetarieni care nu mănâncă nimic de origine animală, nu numai carne, dar nici lactate, nici ouă. Mia e vegană, mai demult râdeam de ea la școală, cu salatele ei insipide și sandvișurile ei cu soia. Dar m-am dus. E frumos acolo. Și are sens ce spun ei, cu lupta împotriva cruzimii față de animale, cu o

viață curată… Iar Jim, coordonatorul clubului arată… Wow! Și ce deștept e! Pe mine m-a convins. Am început să nu mai mănânc carne, pește, lapte și ouă. A fost greu în primele zile, mai ales că nici prăjituri sau cozonac nu e voie, dar mă simt bine. Abia aștept următoarea reuniune.

★★★

Încă o lună de chin și împlinesc 18 ani. Voi putea pleca de acasă, voi scăpa de pisălogeala părinților, de lipsa lor de înțelegere. Și ce dacă nu vreau să mănânc carne? Nu pot să mă oblige. Nici să mă convingă. Auzi, cică am nevoie de proteine. Jim ne-a explicat foarte bine că asta e o prejudecată. Are perfectă dreptate. Așa scrie și în broșurile pe care trebuie să le distribuim în oraș. Mi-e dor de Mia, a plecat într-o tabără a clubului cum a început vacanța. Dar ea a împlinit 18 ani de luni de zile și are pașaport. Eu mai am de așteptat o lună, o lună întreagă!

★★★

Au mai rămas doar câteva zile! Încerc să mă port cât mai frumos cu ai mei, să nu-i contrazic prea violent. Nu trebuie să bănuiască nimic. Dora, care i-a luat locul lui Jim, e foarte mulțumită de progresele mele și zice că am mari șanse să plec în tabără, imediat cum am pașaportul. Am întrebat unde, mi-a spus că pe o insulă. Ca și Mia? Da, ca și ea. Oare de ce nu-mi scrie Mia? Am primit de la ea o singură vedere, cu niște palmieri. Scria doar atât: „E super aici, pup”. Nici pe mess n-a mai intrat. Să nu aibă conexiune acolo? L-am întrebat pe Jim, mi-a promis că se interesează, dar n-a mai apucat. A doua zi, în locul lui a venit Dora. E drăguță, dar nu e ca Jim…

★★★

Am fost cea mai bună la distribuit pateul vegetal, am vândut toate cutiile în câteva ore! Dora m-a lăudat de față cu toți și mi-a spus că mi-a și făcut rezervare la

avion. Mâine împlinesc 18 ani și mă duc la poliție să fac cerere de pașaport.

Mark își aminti o întâmplare din urmă cu câțiva ani… Era la Paris și pe platoul de la Fontaine des Innocents, aproape de Hale, era un târg de produse „de terroir”, inclusiv un minunat paté de foie gras, dacă luai o tartină cu paté, primeai și un pahar cu vin. Dejunase în acest fel cu o zi înainte și acum voia să mai cumpere două cutii de paté, de fapt trei, revenea mai ieftin dacă luai trei, de ce nu, la urma urmei e ceva bun și poate fi dăruit oricui. Deseori, invitat la o aniversare sau pur și simplu la masă, nu știa ce cadou să cumpere, așa că nu strica să aibă în casă o mică provizie. Dar ajunsese prea devreme lângă Fontaine des Innocents. Târgul încă nu se deschisese, se vedea mișcare, se pregăteau etalaje. Aștepta. Deodată, se pomenise cu o tinerică:

Nu doriți să gustați un *paté* vegetal? îl îmbiase ea.

Curios din fire, acceptase o tartină. Gustul nu era rău… dar nici bun. Îi spuse cu sinceritate:

Paté-ul de *foie gras* e mai bun.

Fata încercase atunci să-l convertească la vegetarianism, să pledeze în favoarea bietelor animale, sacrificate pe altarul poftei și cruzimii umane. Mark răspunsese că detestă ipocrizia, că mai văzuse vegetarieni militanți care purtau pantofi din piele. Tânăra îl asigurase cu seriozitate că nu era cazul ei. „Vai, domnișoară, ce trebuie să-ți pută picioarele”, îi venise să-i spună, dar ea îi dădea înainte, plină de milă față de animale, mai ales de vacă și de porc, bietele mamifere persecutate. Încercase să-i spună că și o lăptucă e ființă, dar ea o ținea morțiș cu mamiferele. „Sunt la fel ca noi!”, îl asigură ea.

— Dar văd că sunteți rasistă, îi spusese el, lăsând-o cu gura căscată. Adică putem mânca liniștiți orice sau pe oricine e altfel?

Primul fișier se termina brusc: „Mâine plec!”

Al doilea fișier începea pe un ton cam dezamăgit:

Călătoria cu avionul a durat doar trei ore, însă după aterizare ne-au urcat într-un autocar și am mai mers vreo două ceasuri. Era noapte, așa că n-am văzut marea. Încă n-am văzut-o, deși au trecut trei zile. Tabăra e în mijlocul unui parc imens. E frumos aici, dar disciplina este mai strictă decât mi-am imaginat. În fiecare zi avem opt ore

de studiu. Nutriție, sociologie, oratorie. Mai e și un curs de „scopuri și obiective”, despre principiile și idealurile Clubului Vega Universal. Cei mai buni vor fi atestați drept coordonatori ai cluburilor Vega din întreaga lume. Participăm și la un mare studiu de nutriție. Ne-au împărțit pe grupe. Fiecare grupă primește alt tip de mâncare, desigur, numai vegană. Foarte tare! Cartofi prăjiți, salată de vinete, din păcate fără ceapă, gogoși cu sirop de zmeură, tăiței cu miere și nuci, banane, struguri, ciocolată neagră. Wow! Ne cântăresc în fiecare zi. Am și pus aproape un kilogram.

Ne-au luat laptopurile și telefoanele mobile. Le vom primi la plecare, ni s-a zis. Internet nu există pe insulă. Avem acces la niște calculatoare, dar n-am nici un CD, nici un stick USB… Fără telefon și net mă simt cam izolată, dar am să mă obișnuiesc. Cum îmi mai scriu însă jurnalul fără laptop, pe un calculator la îndemâna tuturor? Nu că aș avea cine știe ce secrete de ascuns, dar…

Azi am văzut-o pe Mia. OMG, în ce hal s-a îngrășat! Cât pe-aci să n-o recunosc. Spunea că în curând va pleca. Părea foarte fericită. Toată lumea e fericită aici. Și eu sunt fericită, mai ales că l-am văzut și pe Jim. El ține cursul de oratorie, ne învață cum să vorbim, cum să fim cât mai convingători. L-am întrebat de net, s-a făcut că nu aude, dar azi mi-a strecurat un stick USB.

Mark trecu repede peste următoarele pagini. Îi căzu privirea pe o frază scrisă cu majuscule; MÂNCAREA ESTE HRANĂ!

A treia săptămână de tabără. Iar ne-au schimbat regimul alimentar. Iahnie de cartofi, sote de morcovi și ca desert mălai dulce. Ce de bunătăți! Plus suplimente alimentare. Betacaroten, Omega 3, vitamine. Eseul meu „MÂNCAREA ESTE HRANĂ” a luat cea mai mare notă. Adevărul este că nu trăim ca să mâncăm ci mâncăm ca să trăim, mâncarea e doar un combustibil, deci nu contează ce mănânci, cu condiția să fie hrană sănătoasă, vegană, desigur.

Mia a plecat săptămâna trecută. Am condus-o la autocar. Părea deprimată și vorbea cam fără sens:

— Îmi pare rău că te-am făcut să vii aici…

— Ce spui? Dar e minunat! Îți sunt recunoscătoare…

Mia s-a uitat împrejur, apoi, după ce s-a asigurat că nu e nimeni în apropiere, mi-a șoptit:

— Nimeni nu pleacă de aici.

N-am înțeles nimic. Eu sunt foarte fericită aici, e bine, e minunat, e paradisul pe Pământ, nici nu vreau să plec…

★★★

După plecarea Miei și dispariția lui Jim (ni s-a povestit că a fost accidentat de o mașină, ce îngrozitor!), nu mai e atât de plăcut aici. Nu prea mai am cu cine să schimb o vorbă. Nici poftă de mâncare nu mai am ca înainte. Săptămâna asta am slăbit puțin, ceea ce mi-a adus o notă proastă și am fost chemată la conducere.

Nu mai fusesem în partea aceea a taberei. În general, mișcarea nu era recomandată. Puteam să ne plimbăm în parcul din jurul pavilionului, dar nu aveam voie să alergăm sau să facem gimnastică. „Se schimbă parametrii”, ni s-a spus chiar din prima zi. N-am înțeles despre ce parametri e vorba, dar regulile trebuie respectate.

Așa că am ajuns la birouri leșinată de oboseală, abia mai aveam suflu. Nu era nimeni în anticameră, m-am așezat cuminte într-un fotoliu, așteptând să fiu chemată. Cred că am ațipit. La un moment dat am auzit un telefon, o voce de femeie – desigur, secretara –, apoi o voce de bărbat. Mi-am dat seama că ușa spre cabinetul directorului era întredeschisă. Somnoroasă cum eram, n-am auzit toată conversația:

— …desigur, numai pentru adevărații gourmet… nu, nici vorbă, puteți avea toată încrederea… da, cea mai bună calitate… Cum, încă n-ați gustat? Vai, nici nu știți ce pierdeți… o frăgezime, o savoare cum nici nu vă imaginați. Da, sigur, puteți comanda acum pachetul promoțional…

N-am înțeles nimic, habar nu aveam ce se producea acolo, în afară de pădure n-am văzut decât lanuri de porumb, asta trebuia să fie. Dar mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să aud discuția, așa că m-am ridicat din fotoliu, m-am dus tiptil la ușă și am trântit-o, ca și cum abia aș fi intrat.

Din biroul directorului a ieșit o femeie înaltă, cu ochelari, slabă ca un țâr. Mi-a făcut semn să intru. Directorul m-a primit cam încruntat. Era un tip mărunțel, îmi ajungea până la umăr, blonziu, de vreo 45 de ani. În birou mirosea ciudat, un miros pe care nu-l mai simțisem de mult. Sau mi se părea mie că simt o vagă aromă de friptură? Probabil că mi se părea. Sigur mi se părea. De unde friptură în acest loc?

M-a certat că am slăbit, eu am promis că am să mănânc suplimentar și m-a lăsat să plec. A fost amabil, chiar mi-a oferit mașina lui ca să nu obosesc până la pavilion. La despărțire mi-a spus:

— Ai grijă ce faci, mi-ar părea rău să ne despărțim prematur.

Mark se opri din citit. Înțelesese tot. Înțelesese și că fata era în pericol, în mare pericol. Închise laptopul și porni în căutarea ei.

O găsi în sala de fitness, fără suflare. Una din halterele grele cu care se antrena îi căzuse pe cap.

★★★

Întors la Paris, am început să cercetez… dacă e cum cred eu, s-a zis cu *Mitch the Rich*. Iată cum viața îmi oferă cel mai desăvârșit plan B în caz că varianta „Anticarul” nu reușește. Aproape că aș trece direct la planul B. Dar până nu am toate dovezile, nu pot să risc. Deci, fără grabă…

★★★

De fapt, acest sfânt nu-mi era simpatic. Fanatic al celibatului, virulent împotriva desfrâului, considerat vinovat moral de moartea unei tinere dintr-o familie romană. Sub influența lui Ieronim, aceasta a ținut posturile cu atâta strictețe că a murit, practic, de inaniție. Este și motivul pentru care Ieronim a ratat scaunul papal. În mod ironic, a murit exact în anul când Biserica Catolică a statuat celibatul preoților. Pe de altă parte, este sfântul protector al traducătorilor și arheologilor, pentru bune motive: a fost primul care a tradus Biblia, din greacă și ebraică, în latină și este autorul primelor studii de

arheologie. Este posibil ca nici lui Leonardo să nu-i fi fost prea simpatic, pentru că tabloul – o lucrare de tinerețe –, a rămas neterminat.

Iar istoria tabloului este aproape la fel de plină de dramatism ca viața sfântului. Poate nu i-aș fi dat atâta importanță, dacă în ziua aceea, la Roma, când fugeam de unii care mă urmăreau, n-aș fi intrat în Muzeul Vaticanului. Sunt mulți ani de atunci, eram tânăr și fugeam repede. Urmăritorii – erau doi – făceau parte din… vreau să spun, erau „băieți răi”, cel puțin pe vremea aceea, a războiului rece. Acum, Dumnezeu mai știe cine e bun și cine nu. Știam că intrând în Vatican pot să scap de ei. Sigur, puteau să mă aștepte la ieșire. Am decis să iau lucrurile pe rând și, dacă tot eram acolo, să vizitez muzeul. Cine știe când voi mai avea ocazia, dacă o voi mai avea. Am văzut practic tot, adică tot ce era expus. „Școala din Atena” a lui Raphael era închisă pentru restaurare, în schimb am văzut Capela Sixtină și multe alte lucruri interesante. În galeria de artă contemporană am avut o revelație. Văzând calitatea operelor de artă create în secolul XX, mi-am dat seama ce forță este și astăzi Biserica Catolică. Teoretic, știam. Sculpturile lui Giacometti m-au convins. Nu mă pricepeam deloc la artă, de altfel nici azi nu sunt cine știe ce specialist, chiar dacă fac față ocazional în rolul de anticar sau de critic de artă. Pe la sfârșitul traseului, am vizitat Pinacoteca. Tablouri superbe, de mari maeștri, majoritatea înfățișând sfinți sau miracole divine. Și, desigur, un mare număr de madone cu pruncii respectivi. Luasem la intrare un pliant și știam că există și un tablou al lui Leonardo da Vinci. În ultima sală, în locul tabloului „San Girolamo” era o mică reproducere și un carton pe care scria că pictura este la restaurare. M-am simțit îngrozitor de frustrat, jefuit, păcălit, parcă aș fi venit la Roma și aș fi vizitat Vaticanul numai pentru acest tablou. Dar eram de peste trei ore în muzeu, îmi era și foame. Trebuia să ies din Vatican fără să fiu văzut. Și am ieșit. Cine să se uite cu atenție la un călugăr franciscan? Nu în Roma și, în orice caz, nu în zona Vaticanului.

De atunci n-am mai fost la Vatican, chiar dacă prin Roma am mai poposit de multe ori, cu treabă. Dar o dată, la o beție cu un fost angajat al Pinacotecii, am aflat o poveste interesantă despre această restaurare. Și, foarte

recent, Turner mi-a dezvăluit și el un mic secret legat de San Girolamo.

Sosirea celebrei Stella Marian-Harrington produse senzație în holul bătrânului hotel Riviera. Era o clădire în același stil Belle Epoque ca faimosul Hermitage din Monte Carlo, dar ceva mai mică, așa cum și orașul în care se afla era mai neînsemnat, chiar dacă devenise capitala unuia dintre noile state apărute pe harta Europei. Avea încă un aer provincial, ușor vetust, dar nu neplăcut, de Mitteleuropa. Vara, populația orașului se dubla, datorită turiștilor veniți să se bronzeze ieftin sub soarele Adriaticii. Dar perioada de glorie a localității era în luna aprilie, când cele mai mari vedete ale operei din întreaga lume se adunau la festivalul „Primăvara operei". Cele patru sau cinci mari hoteluri, relicve de pe vremea Imperiului austro-ungar, și cele câteva hoteluri moderne, construite mai recent, se umpleau până la ultima cameră cu artiști și cu iubitori de operă veniți din toată Europa, din SUA și Canada, din Japonia. Odată cu populația sezonieră, creșteau și prețurile, așa că festivalul avea o contribuție deloc neglijabilă la PIB-ul micului stat. Cu vreo treizeci de ani în urmă, un potentat local crease festivalul de dragul soției lui, o mezzosoprană cu oarecare renume. Încet-încet, festivalul devenise aproape la fel de cunoscut ca Glyndebourne.

Zâmbind, Stella Marian-Harrington își făcu intrarea ca și cum holul somptuos al hotelului ar fi fost o scenă. Era urmată de un portar care împingea cu grijă un cărucior încărcat cu cinci sau șase bagaje. Un alt portar căra încă trei valize. Cu o pălărie imposibilă, cu boruri imense, funde și voaluri suprapuse, care-i stătea foarte bine, cu un taior de culoarea ciocolatei, peste care își pusese etola de vizon, cu pantofi cu tocuri foarte înalte și o poșetă mare din piele de crocodil, era în mod vizibil o divă. Nu singura, căci festivalul se bucura de invitați de prestigiu. Așa că, de la intrare până la recepție, fu întâmpinată numai de zâmbete, mai mult sau mai puțin sincere, pupături și întrebări politicoase de sănătate, la care răspundea la fel, dar avu parte și de un schimb de replici mai contondente cu o altă soprană. Aceasta tocmai

ieșise jumulită dintr-un alt duel verbal. Pe un ton acru, îi spusese unei colege:

— Vaaai, ce-i cu cearcănele astea? Ești bolnavă?

La care primise răspunsul:

— Cred că ai exagerat cu botoxul, draga mea, ți s-a urcat la creier!

Iritată, deoarece crezuse că botoxul e secretul ei, mai ales că atunci când îi făcuse injecțiile, medicul, o somitate în branșă, îi promisese solemn că nimeni nu va observa, soprana se întoarse către Stella, care tocmai trecea pe lângă ea, în drum spre recepție:

— Vaaaai, dragă! De unde ai luat pălăria asta oribilă?

— Ahahaha! De la pălărierul reginei Angliei. Ahahahaha!

De fapt, o luase la Paris, de la Viviane, o tânără speranță a modei, dar o purtase cu succes la Ascot, ba chiar primise complimente de la doi pălărieri care lucrau și pentru familia regală.

— *Bonjour, madame*, bine ați revenit la noi, spuse recepționerul. Vechi angajat al hotelului, știa exact ce dorește diva. Apartament, preferabil cel mai bun, vedere spre parc și spre mare și, neapărat, un pian. Aproape toți oaspeții hotelului asta voiau – cel mai bun apartament, vedere spre mare și pian. Stella Marian-Harrington era însă cunoscută de salariații hotelului nu numai pentru excentricitatea ei, ci și pentru bacșișurile grase pe care le împărțea, deci apartamentul ei era chiar cel mai bun dintre cele mai bune. În afară, desigur, de apartamentul prezidențial, fost imperial, adjudecat fără drept de apel celebrului dirijor Sturmwangler, Generalmusikdirektor al unui mare teatru de operă german, a cărui prezență la festival era un magnet nu atât pentru public, cât pentru cântăreți. Nimeni nu putea refuza onoarea de a cânta sub bagheta lui.

Stella urcă încet scara largă, în spirală, până la primul etaj. Exista și un lift, construit la ultima renovare a hotelului și plasat într-un ungher mai ascuns al holului, ca să nu ofenseze privirile puriștilor. Ce-i drept e drept, un lift electronic nu prea se potrivește cu decorul Belle Epoque. Stella știa de lift, dar după orele de nemișcare din avion simțea nevoia să se dezmorțească. Așa cum se aștepta, camera era exact pe gustul ei, cu draperii și tapițerie în culori calde, cu ferestre largi și balcon. Pianul

era un Bösendorfer vechi, de la începutul secolului XX. Își trecu degetele pe claviatură, pianul era impecabil acordat. Da, hotelul își merita pe deplin cele cinci stele. Totul era perfect. Păcat că acceptase să fie în juriul concursului de canto, va fi destul de obositor. Dar, în același timp, interesant și plăcut. Avea și câteva spectacole – două *Zauberflöte* și câte unul cu Rigoletto, *Cosi fan tutte* și *Traviata*. În trei săptămâni nici nu era cazul să fie mai multe, mai ales că era și în juriu.

Și totuși ceva nu era în ordine, avea o senzație, ca o presimțire, nici în avion nu se simțise ca de obicei. Păcat că Peter n-a putut să vină cu ea, era plecat în America de Sud, dacă-și termină mai repede treburile, poate vine măcar spre finalul festivalului.

Despachetă, ceea ce îi luă un oarecare timp, pentru că își adusese lucruri ca pentru trei săptămâni, și toate rochiile trebuiau puse pe umerașe. Costumele de scenă le va trimite la teatru, să le calce cabiniera. Duse în baie trusa de toaletă, puse pantofii în partea de jos a dulapului. Zece perechi, inclusiv pantofii de scenă, plus papucii de casă și o pereche de adidași, pentru orice eventualitate. Douăsprezece cu totul, să nu uite la plecare. Se mai întâmplase. Călătorea întotdeauna cu multe bagaje, prea multe. Noroc că nu trebuia să le ducă ea însăși, se ocupa impresarul să existe o persoană care să facă asta. Tot el aranja și plata suprataxei pentru bagaje, nu doar mai multe, ci și mai grele decât acceptau companiile aeriene. Hotelurile scumpe, bagajele multe, zborurile la clasa I și, desigur, țipetele și înjurăturile cu care-și trata impresarul erau răsfățul pe care și-l permitea. Pe scenă, în schimb, era extrem de disciplinată, punctuală la repetiții și spectacole, bună colegă, prietenoasă cu personalul tehnic și cu cabinierele. N-ar fi dus cu mâna ei nici măcar o cutie de pălării pe stradă, dar pentru un spectacol, la nevoie, făcea orice: putea să care obiecte de decor sau recuzită, să calce sau să ajusteze un costum, cum se întâmplase nu o dată.

Se uită la ceas, cum a trecut timpul, ar putea să coboare la cină. Nu-i era prea foame, dar seara obișnuia să mănânce devreme, cu excepția zilelor când avea spectacol. Putea să meargă la masă în taiorul cu care călătorise. Ah, nu, e un dineu de bun venit, chiar în restaurantul hotelului. Oare de ce uitase?

Se îmbrăcă într-o rochie de cocteil, elegantă, dar nu stridentă. Își refăcu machiajul și coborî. Multă mâncare, multă băutură, multe discursuri. Întâlniri cu colegi pe care nu-i mai văzuse de ceva timp. O atmosferă de bună dispoziție. *„Comedamus et bibamus, cras enim moriemur*!”, zise un bariton care băuse câteva pahare în plus. „Doamne ferește!”, răspunse cineva, „mâine începe festivalul!”. Râsul de soprană al Stellei împrăștie ușoara tensiune creată de zicala latinească. O femeie într-un taior „office” se apropie de ea și se prezentă, era șefa PR a festivalului. Nu ar vrea doamna Stella Marian Harrington să dea un interviu presei locale și internaționale?

— Sigur că da.

— Despre succesele dumneavoastră ca detectiv.

— Sigur că nu. Numai despre succesele mele ca soprană. Ahahahaha!

— Sigur?

— Sigur.

— Ce păcat, asta ar fi promovat festivalul…

— Un festival de operă se promovează prin muzică, nu prin crime.

— Dar dacă s-ar întâmpla ceva… dacă ar fi un mister de dezlegat, și ar trebui să investigați?

— Doamnă, repet, sunt soprană, nu detectiv.

Cu greu reuși să scape de „piaristă”. Ce specie oribilă! Aproape la fel de oribilă ca impresarii.

Seara târziu, după dineu, mai bine dispusă și fără angoase după trei cupe de șampanie, Stella își făcu programul pentru a doua zi, pe ore: ora 9, vocalize, ora 10, repetiție în camera ei cu pianista promisă de directorul festivalului, ora 11:30 – *brunch* cu Vernini, tenorul cu care cânta în Traviata. Voia să-i spună ceva, probabil despre un proiect. Ăsta are întotdeauna câte un proiect. Uneori, chiar interesant. La ora 14:30 trebuia să fie în sala concursului, la prima întâlnire a juriului, iar seara la spectacolul inaugural, cu opera Carmen. O zi grea, bine că nu trebuia să cânte, primul spectacol cu *Zauberflöte* era peste trei zile.

Înainte de culcare își citi e-mail-urile. Peter îi scria din Valparaiso, se pregătea să meargă în Patagonia, la Punta Arenas și în Țara de Foc. Câteva zile probabil nu va avea net, îi va scrie imediat cum va putea. Îl invidia uneori pe Peter pentru mobilitatea lui – nu că ea ar fi stat prea mult într-un loc – și pentru lucrurile interesante pe

care avea ocazia să le vadă. Ea cunoștea perfect culisele celor mai mari teatre de operă din lume, hotelurile de lux din orașele respective și cam atât. Mă rog, mai știa și care e cel mai bun loc în diferite avioane, care companie aeriană dădea mâncare comestibilă și unde se află, în fiecare aeroport important, librăria de unde își mai putea cumpăra, în ultima clipă, un roman polițist. La urma urmei, nu e chiar puțin. E drept că viața ei este, în general, cam lineară, lipsită de condimentul aventurii. Dar în Țara de Foc n-ar avea, probabil, confortul din acest hotel. Lakutaia, așa se cheamă hotelul la care va sta Peter în Puerto Williams, cea mai sudică localitate din Patagonia. Iar la Punta Arenas, Rey Don Felipe.

La opt și jumătate, se auzi o bătaie în ușă. Stella, în halat de baie, tocmai își savura cafeaua de dimineață. Camera avea în dotare cană-fierbător și pliculețe de ceai și cafea. Și zahăr. Și lapte. Iar Stella, prevăzătoare și cu experiență, avea, întotdeauna în bagaj ceva de ronțăit – biscuiți, brioșe, fructe. Asta mai ales pentru a evita micul dejun mult prea bogat de la hotelurile în care stătea. Se ridică de pe canapeaua din camera de zi a apartamentului și se apropie de ușă.

— *Who is there?*

— *Room service*! se auzi o voce slabă de femeie.

— *You are wrong, I didn't ask for room service.*

Cam mirată, Stella se întoarse pe canapea. Fusese nepoliticoasă, putea măcar să deschidă ușa. Dar nu-i plăcea să fie văzută dimineața, nefardată, necoafată, în negligé. Și își amintea perfect că pusese pe ușă, înainte de culcare, semnul „Do not disturb!" Nici hotelul ăsta nu mai e ce-a fost! De dincolo de ușă se mai auzeau niște zgomote, părea să fie o busculadă, însă Stella nu era atentă. Își începu vocalizele. După o jumătate de oră se opri. Se îmbrăcă și făcu ordine în cameră în așteptarea pianistei. La ora zece și un sfert, aceasta încă nu venise. La dracu'! știa ea că nu e bine să se bazeze pe organizatori, trebuia să fi venit cu Anamaria sau cu Jerry. Sună la teatru, i se spuse că pianista solicitată ar trebui să fie deja la hotel. Stella, intrigată, sună la recepție. Îi răspunse o voce necunoscută:

— Coborâți în hol, poate că e aici.

Foaaaaaarte ciudat!

Avea o mică neliniște, dar își luă poșeta și coborî. Deja de pe scară își dădu seama că situația era departe de

a fi normală. Țevile a patru sau cinci arme – păreau Kalashnikov – erau îndreptate spre ea. Nu era deloc plăcut să cobori o scară în spirală pe tocuri de 15 cm în condițiile astea. „Sper că e o glumă”, gândi ea. Când ajunse în hol; unul dintre bărbații înarmați (presupunea că sunt bărbați, dar nu le vedea fețele, acoperite de cagule) îi făcu semn să meargă spre restaurant. Stella duse o mână la piept, pe cealaltă o întinse într-un gest teatral, emise un:

— Aaaaaaaaaaaaaah!

Și se prăbuși pe o canapea aflată în apropiere. În cădere, scăpă din mână poșeta și o parte din conținutul acesteia se rostogoli pe marmura holului. Unul dintre bărbații înarmați se aplecă și, punând arma pe canapea, o ajută să strângă pașaportul, portmoneul, telefonul, mănușile, un pix și alte mărunțișuri. Apoi Stella se ridică și, zâmbind, porni cu pas sprinten spre restaurant. Când mai avea câțiva pași, exclamă:

— Cercelul! Am pierdut un cercel!

Se întoarse, căutând cercelul, cu ajutorul a doi dintre bărbații înarmați. Erau ciudat de binevoitori. Găsi cercelul, era un briliant mărișor, ar fi fost păcat să-l piardă. În cele din urmă, reuși să intre în restaurant.

Doi indivizi cu cagule îi țineau în bătaia puștii pe cei prezenți. Stella îi privi – erau toți oaspeții hotelului: cântăreți, un dirijor, o primă balerină și câțiva oameni de afaceri, mai mult sau mai puțin melomani, veniți cu consoartele sau consorții la festival. Vreo treizeci de persoane. Era acolo și personalul hotelului – de la șeful recepției la cameriste. Toți erau tensionați, speriați, cu un aer de incredulitate că așa ceva li se poate întâmpla lor. Unii, era clar, deschiseseră ușa și fuseseră luați ca din oală, în pijamale sau halate de baie, dovedindu-se mai puțin prevăzători decât Stella. Sau poate chiar așteptau room service-ul. Nu departe de ușă ședea o femeie înaltă, solidă, de vreo 45 de ani, cu o expresie derutată. Când Stella trecu pe lângă ea îi șopti într-o engleză aproximativă că este pianista pe care o așteptase. Stella dădu din cap, apoi alese o masă de la care putea să vadă toată sala și se așeză. Singurii aparent netulburați erau chelnerii, care ofereau tuturor cafea, apă și sandvișuri. Era cât se poate de ciudat.

★★★

Se pare că numai pe ea o așteptaseră, pentru că indivizii din hol intrară și ei.

— Atenție! bubui într-o engleză cu puternic accent meridional o voce de bas. Era unul dintre indivizii cu cagule, probabil șeful lor. Nu avea pușcă, ci un pistol, un Glock 17, îl recunoscu Stella. Se pricepea oarecum la arme, deși nu trăsese niciodată. Dar un prieten al soțului ei, Sir Edward Styles, avea la conacul din Wiltshire o sală de arme, un adevărat muzeu, în care găseai orice, de la săgeți de silex la puști cu laser. De câte ori îl vizitau, era plăcerea lui Sir Edward să-i arate Stellei diferite arme, să-i explice cum funcționează. Am constatat, continuă mascatul, într-o engleză poticnită, că noi avem prea puțini bani, iar voi aveți prea mulți. Așa că am decis să facem o mică redistribuire. Nimeni nu va părăsi hotelul până în momentul în care fiecare va plăti răscumpărarea pe care o cerem. Nu vrem o sumă globală. De la fiecare după posibilități… Și există oameni cu posibilități. Avem chiar și un miliardar aici. Dar dacă nu primim banii, peste exact 24 de ore aruncăm în aer hotelul. Și pe voi, evident. Pe toți.

Apoi reluă același text în italiană, pe care o vorbea mult mai cursiv decât engleza, chiar dacă făcea unele greșeli…

O soprană tânără, foarte în vogă, izbucni în plâns. Stella știa de ce. Fata era foarte bună, excepțională chiar și foarte bine plătită, dar toți banii se duceau pe tratamentul copilului ei de doi ani, atins de o boală necruțătoare.

— Liniște! bubui din nou șeful răpitorilor. Îi voi comunica fiecăruia suma pe care o are de dat. Fiecare dintre voi are dreptul să dea un telefon pentru a cere banii. Un singur telefon. Apoi voi strânge toate telefoanele. Le veți primi înapoi la plecare… când și dacă va fi cazul.

Și începu să citească de pe o foaie. Începu cu miliardarul, un rus venit cu întreaga familie. Acesta obiectă:

— Cinci milioane de euro? Sunteți nebuni?! De unde?

— Din valize, răspunse răpitorul. Aveți într-o valiză patru milioane și în alta trei. Deci vă mai și las niște bani de cheltuială.

Urmă Stella.

— Nu am milioane la mine, domnule, spuse cu vocea ei impostată. Nu am milioane, în general.

— Dar soțul dumneavoastră are. Sunați-l la Londra să trimită urgent două milioane de euro. În lire sterline asta ar veni…

Scoase un calculator și zise:

— 1.598.549,75. Aproape un milion șase sute… dar rotunjim la un milion cinci sute, să nu ziceți că sunt un om rău.

— A, nu, sunteți foarte bun, desigur.

Individul nu prinse ironia.

— Să nu spuneți că lordul Harrington nu are banii ăștia.

— Lordul Harrington sigur nu are, e plin de datorii.

— Doamnă, nu mă păcăliți, ne-am documentat. Uite-aici în listă: Lord Peter Harrington…

— Sunt două persoane diferite. Lordul Harrington este cumnatul meu.

Răpitorul se enervă:

— Deci, sunați-l la Londra…

— Nu e la Londra, e plecat.

— Dar unde e?

— În Patagonia.

Se auziră râsete răzlețe. Oricât de grea ar fi situația, anumite cuvinte stârnesc râsul. E normal.

— Liniște! nu mai râdeți! Doamnă, îndreptă el arma către Stella, nu ne arde de glumă.

— Dar nu e glumă, soțul meu chiar este în Patagonia, azi ajunge la Punta Arenas, iar mâine pleacă la Puerto Williams.

— Hm, mai vedem, mormăi răpitorul și se întoarse spre un bărbat care ședea la masa vecină. Era un tenor american nu prea cunoscut, rareori primea un rol principal. Dar la acest festival era invitat ca vedetă, cânta Alfredo din Traviata (nu în reprezentația în care apărea Stella, slavă Domnului!), Contele de Almaviva din *Il Barbiere di Seviglia* și Nemorino din *Elissir d'amore*. Trei roluri grase, prea bune și prea grele pentru el. Explicația? După tată, era originar chiar din orașul în care se aflau și autoritățile se mândreau cu el.

— Trei milioane. De dolari.

— De unde să iau eu…

— De la soția dumneavoastră. E la New York, nu?

— Dar dacă…

— Are de unde. Și dacă nu are, poate să împrumute. Nu este cumnata lui *Mitch the Rich*? Hai, sunați-o chiar acum.

Stella tresări. Uitase că soția lui Beppe era sora răposatei soții a miliardarului. Tenorul avea un nume lung și complicat de pronunțat, dar i se spunea simplu Beppe, după rolul din *Pagliacci,* în care debutase la Met, într-un spectacol cu Placido Domingo în rolul principal. Dacă-l auzeai vorbind, ai fi putut crede că el cântase rolul principal, nu Domingo. De multe ori soția îl însoțea, păzindu-l de admiratoare. Artist mediocru, Beppe era însă un bărbat frumos, cu șarm, și, lăsat de capul lui, făcea cuceriri pe bandă rulantă. De data asta soția lui nu venise, probabil era ocupată cu afacerile. Poseda mai multe apartamente în New York și New Orleans, o fabrică de medicamente în Africa de Sud și una de componente electronice în Singapore, probabil și multe altele.

Oare o fi o simplă coincidență? Ah, de-ar putea să trimită un e-mail… ăștia confiscă telefoanele, era de așteptat… poate uită de laptop-uri și tablete…

— Nu răspunde, nu știu ce-o fi cu ea.

Apoi spuse o frază în limba țării în care se aflau. Șeful bandiților răspunse în engleză:

— Ca să fie clar, nu fac favoruri. Și ce dacă sunteți originar de aici?

— Dar trei milioane…

— Bine, fac o reducere pentru un compatriot. Două milioane nouă sute nouăzeci și nouă.

— Dar ați văzut, n-o găsesc pe soția mea.

— Termenul este mâine dimineață, v-am mai spus. Dacă nu…

Făcu gestul clasic al tăierii gâtului și trecu la altcineva.

Dura cam mult toată povestea, așa că Stella se ridică:

— Dacă aveți nevoie de mine, repet în camera mea. *Come with me, please*, îi spuse pianistei, care se ghemuise speriată când auzise că răpitorii cer milioane. O urmă docilă pe divă în cameră. Nu înțelegea nimic. Ce se întâmplă, de fapt?

— Nimic, spuse Stella. E o farsă. Nu știu în ce scop. Hai, să nu mai pierdem timpul.

Începu cu câteva exerciții vocale, apoi trecu toate scenele ei din *Zauberflöte* cu pianista. Răpitorii le lăsară în pace, cu excepția unui moment, abia urcaseră și corepetitoarea încă nu încercase pianul, când bătuseră la ușă să confiște și laptopul.

— Ah, cam târziu v-ați trezit, se distră diva. Am și trimis mail-uri… Ce să vă fac?! Ahahaha!

Cagulatul îi aruncă o privire cruntă, luă laptopul și plecă.

De fapt, nu trimisese nici un e-mail. Nu încă. Abia după ce termină repetiția, o trimise pe corepetitoare în restaurant, „Trebuie să mâncăm de prânz, nu-i așa?”, apoi scoase dintr-o valiză un iPad. Nimeni n-o întrebase. Îi ceruseră laptopul, da? Ezită un pic. „E o farsă, asta e clar. Mai mult ca sigur, o farsă care mi se face mie. Poate se așteptau să reacționez altfel? Să fac crize de isterie? Să chem poliția? Să le smulg cagulele? Habar nu am ce vor, dar nu e cazul să-l sperii pe Peter. Nici pe altcineva. Totuși, ar trebui să înțeleg despre ce e vorba. Oare cine mă poate ajuta?” Se simți dintr-odată foarte singură și vulnerabilă. Era într-o țară a cărei limbă nu o vorbea, într-un oraș în care nu cunoștea decât muzicieni… Avea nevoie de un sprijin, dar nu voia să cheme oficial poliția. „Dacă e o farsă, mă fac de râs. Dacă nu e, mă întreb dacă poliția ar interveni în hotel. Prea riscant, prea multe celebrități…”

Cine dintre prietenii ei ar putea s-o ajute? Sigur, Nigel Osborne, prietenul lui Peter, fost coleg la Eton, jurnalist la un mare cotidian. Ținea „cronica neagră” și publica, sub pseudonim, romane de spionaj. El ar putea avea relații… Totdeauna l-a bănuit că ar fi „in Her Majesty’s service”. Dar ar întreba-o de ce nu a vorbit cu Peter. Și, oricum, telefonul ei era la oamenii cu cagule, iar adresa de e-mail a lui Nigel n-o avea. Cine ar mai fi? Poate „anticarul”, da, el precis ar ști ce e de făcut… dar Peter îi sugerase să stea mai la distanță de el, pe cât posibil. Sigur, în caz de forță majoră… Dar oare era un caz de forță majoră? Deocamdată, părea de forță minoră spre medie. Avea nevoie de mai multe informații. Intră pe Google, scrise cuvântul „Airsoft” și numele orașului în care se afla; rezultatul o uimi și o amuză, dar, în același timp, o și puse pe gânduri.

Se uită la ceas, trecuse de 11 și jumătate. Aoleu, Vernini o aștepta la restaurant, uitase complet de el! Paolo Vernini, un tenor de mare forță, dar cu un timbru cald, ca al lui Benjamino Gigli, nu stătea la hotel. Prefera, de câte ori avea de petrecut mai mult de trei zile într-un oraș, să ia un apartament cu chirie, ceea ce îi asigura două lucruri importante: confortul și discreția. Gloria lui de tenor era însoțită, aproape la același nivel, de faima lui de seducător. Impresarul lui se ocupa, desigur, ca apartamentul să aibă tot ce trebuie și ca vecinii să fie de acord cu vocalizele cântărețului. De cuceriri se ocupa tenorul.

Între el și Stella fusese un mic episod, preț de două stagiuni, pe vremea când erau amândoi foarte tineri. Se despărțiseră la timp, înainte să înceapă să se certe, așa că rămăseseră foarte buni prieteni.

Nu se mai văzuseră de ceva vreme și stabiliseră să iasă împreună la un *brunch*, într-un restaurant de lângă Operă. Acum o aștepta, desigur… Apoi va încerca s-o sune… apoi va veni la hotel să vadă ce se întâmplă… și va intra și el în capcană.

Pe punctul de a ieși din cameră, Stella se întoarse din drum. Îi venise o idee. Se dezbrăcă de taior și-și puse un trening. În fine, ceea ce ea numea trening, adică un costum de jogging, negru, cu grifa unei foarte cunoscute case de modă. Cu adidași în locul pantofilor cu toc, cu părul strâns, îndesat sub o șapcă, deveni aproape altă persoană, iar ochelarii de soare, mari și negri, o mascau foarte eficient. Ieși pe coridor, trecu neobservată până la scara de serviciu. Coborî la subsol, unde era sala de gimnastică a hotelului, o sală veche cât hotelul, acum rebotezată „fitness club”, dar etalând cu mândrie aparate vechi de peste o sută de ani, încă în perfectă stare. Tot acolo era și o ieșire spre parkingul public de sub piața centrală a orașului. Nu văzu pe nimeni de pază. „Diletanți și neserioși!” comentă Stella în gând, în timp ce traversa parkingul spre ieșirea din partea opusă. La 12 fără un sfert intra în restaurant. Vernini încă nu-și pierduse răbdarea. O privi uluit:

— Stella, *amore mio*, ce s-a întâmplat? La telefon răspunde altcineva în locui tău, te-ai mascat de să nu te recunosc…

— Dacă nu mă recunoști tu, e OK, alții cu atât mai puțin.

Îi spuse de luarea de ostatici, rugându-l să fie discret. Cel mai probabil era doar o farsă, deși nu prea înțelegea cui ar folosi.

— Poți să-mi împrumuți telefonul? îl rugă ea pe Vernini. Acesta îi întinse telefonul. Stella formă un număr lung, desigur internațional și vorbi, cam două minute, în românește. În sfârșit îi venise ideea cea bună, să-l sune pe GS, care o ajutase în cazul de la hotelul Dava. Noroc că memorase numărul lui. Îl rugă pe GS să-l sune pe comisarul Zorniceanu, care, la rândul lui, să sune la poliția din orașul unde se aflau. Sau la centrul Interpol. Sau oriunde avea cunoștințe de încredere. După mai puțin de un sfert de oră, timp în care Stella și Vernini discutaseră despre muzică, bârfiseră puțin și se delectaseră cu *sarde in saor* (o minunată specialitate venețiană, pe care n-o prea găseai în afara Serenissimei. Dar restaurantul avea un nou *chef,* venețian de origine, ceea ce explica prezența sardinelor în meniu și calitatea lor excepțională), un tânăr mărunțel, în blugi și geacă de piele, se apropie de masa lor. Se prezentă, era șeful biroului Interpol din țara respectivă.

Ascultă cu un aer sceptic povestea Stellei, dar deveni foarte interesat când auzi de Airsoft[13].

— Chiar ieri s-au furat opt AK-74 și un Glock 17 de la magazinul din centru. Dar cum v-ați dat seama?

— Mi s-a părut prea teatral totul. Coboram scara, ca la operetă, zâmbind, și m-am trezit cu cinci AK-74 îndreptate spre mine. Ce era să fac, am leșinat pe o canapea, iar unul dintre ei s-a oferit, galant, să mă ajute. În cădere, am scăpat poșeta, el a ridicat câteva obiecte de pe jos, timp în care a pus arma pe canapea și am văzut că e copie. Apropo, aveți aici amprentele individului, în caz că folosesc.

Și îi întinse polițistului un plic în care se afla un evantai din lamele de lemn lăcuit.

— Credeți, signora, că e recidivist?

— Sincer, nu. Toți par începători. Mai rău, diletanți. Sau actori prost distribuiți într-o farsă. Dar cine știe pe unde și-a lăsat omul amprentele.

După o jumătate de oră, diva se ridică de la masă:

— Deci, facem cum am stabilit. Mă întorc în colivie, ahahahaha!

Stella parcurse drumul invers, intră în hotel neobservată, prin parcare, se opri în sala de gimnastică,

alergă un pic pe bandă, apoi urcă în camera ei fără a întâlni pe cineva. Făcu un duș rapid, se îmbrăcă în taior și coborî, nu înainte de a-și pune o pereche de cercei mari, nou-nouți și un pandantiv asortat, la fel de nou.

În restaurant atmosfera era oarecum mai calmă, poate și pentru că oaspeților (sau ostaticilor) li se servise prânzul și, se știe, cu burta plină vezi viața mai în roz. Sau poate că se resemnaseră. Stella se așeză la masa ei strategică și privi în jur. Da, toată lumea mânca, în afară de indivizii cu cagule. Nu toată lumea era însă mai bine dispusă. La masa de lângă ea, tenorul de faimă locală se certa cu o femeie. Era nevastă-sa, Nadine. Cumnata lui Mitch. Sau Mirče, cum spunea Peter că îl cheamă în realitate.

— Mircea? întrebase ea.

— Nu, Mirče, de la Miroslav.

Stella o salută, dând din cap, pe soția lui Beppe. Se cunoșteau vag, se întâlniseră de câteva ori la spectacole și recepții, fără să se împrietenească însă. Stella era prietenoasă de felul ei, dar nu comunica decât cu persoanele care-i plăceau. Femeia asta nu-i plăcea, nu pentru că era urâtă – și era, deșirată, slabă, cu o figură acră și ridată pe care n-o putea înfrumuseța nici o cremă, nici un fond de ten. Nu-i plăcea pentru că i se părea meschină. La banii ei ar putea face efortul să arate bine.

Veni un chelner, aducându-i un platou cu tartine și o salată. Și apă. Și un pahar de vin alb. Stellei nu-i era foame după *brunch*-ul cu Vernini, dar făcu un efort să mănânce două tartine minuscule cu *foie gras* și una cu somon, luă puțin din salată, bău vinul, apoi ceru o cafea. Hm, nu prea seamănă a *menu* pentru ostatici. La masa de alături Beppe și soția lui continuau să se certe. Vechea poveste, ea făcea o scenă de gelozie, el nega că ar avea o relație cu o altă femeie și încerca s-o împace.

— I am sure you are involved with some local woman.

— No, honey, I not…

— Three million bucks for you? Ask her for the money, not me!

— But they kill me, I dead… Honey!

Când se enerva, vorbea engleza chiar mai prost ca de obicei. Acum era și nervos și speriat, o combinație letală pentru cunoștințele lui de engleză. Nu era prima dată că

Stella îi auzea certându-se, dar de ce i se părea că acum tonul e mai strident ca oricând?

— *Silence*! *Silenzio*! strigă șeful bandiților, care se plimba printre ostatici și agita pistolul.

Un chelner, altul decât cel care o servise până atunci, îi aduse cafeaua. Deși pe masă exista o zaharniță frumoasă, argintată, Stella găsi pe farfurioară două pliculețe cu zahăr. Pe unul dintre ele scria: „Go!”

Ceasul mare din restaurant arăta ora 14:15. Stella se ridică:

— Pot să aflu, domnilor, cât mai durează comedia asta? Nu de alta, dar peste un sfert de oră trebuie să fiu la prima întâlnire a juriului. Și nu numai eu, ci și maestro Sturmwangler, arătă ea spre dirijor. A, da, și signora Anita del Fiore.

Tânăra cântăreață o privi mirată pe Stella. Nu era în juriu. Stella știa foarte bine asta, dar voia s-o scoată de acolo pe Anita, care de dimineață plângea întruna. Nu conta o mică minciună.

Individul cu pistol strigă din nou:

— *Silence*! *Silenzio*!

Netulburată, Stella continuă:

— Dacă nu ajungem, vor începe cu telefoanele, apoi vor veni aici, cu poliția, cu presa… Poliția s-ar putea să nu vadă cu ochi buni mica voastră farsă cu măști. V-ați distrat, ați terorizat oameni nevinovați, mare mirare că n-a făcut cineva infarct. Și pentru ce? Ca să-mi faceți mie o farsă? *Una burla*? Ahahaha!

— O farsă?

— Dar au arme!

— E o farsă, repetă Stella.

Tenorul Beppe se repezi la șeful bandei și începu să-l scuture:

— O farsă, nenorocitule?

Cagulatul încercă să scape de el, în timp ce Beppe se străduia să-i ia pistolul.

Toți urmăreau cu sufletul la gură încleștarea, ceilalți bandiți lăsaseră armele jos, nimeni nu înțelegea nimic.

Deodată se auzi un pocnet. Pistolul se descărcase. Stella tocmai voia să liniștească lumea, să strige că nu e o armă adevărată, când o văzu pe soția lui Beppe. Nadine alunecase de pe scaun și se lungise pe mocheta bleu a restaurantului. Pe bluza ei de mătase crem se întindea văzând cu ochii o pată de sânge.

(*Va urma.*)

Lucia Verona
MOARTEA ZBOARĂ cu LOW COST

Excelent roman polițist scrie Lucia Verona. Personajele contemporane, tipologii recognoscibile ale actualității, ba și personaje reale inserate în acțiune în modul cel mai credibil evoluează într-o acțiune palpitantă parcă desprinsă din Agatha Christie. De fapt, pe lângă nivelul polițist al cărții, ea este o jucăușă și subtilă parodie la clișeele romanului polițist, mai ales la tabieturile ilustrei înaintașe.

Horia Gârbea

Lucia Verona a asimilat perfect lecția romanului polițist de factură clasică, în care accentul cade pe rezolvarea unui mister. Iar dacă aș fi în locul ei, n-aș lăsa-o pe celebra soprană de coloratură Stella Marian-Harrington doar în paginile romanului „Crima de la jubileu”. Aș purta-o, ca protagonistă, în multe alte cărți *à la* Agatha Christie. Diva de renume internațional are o certă înzestrare de anchetator, prezență de spirit, capacitatea de a descifra natura umană. Autoarea a descoperit un personaj feminin cu un potențial care merită să fie exploatat la maximum, o eroină captivantă și originală, cum n-am mai întâlnit de multă vreme, nici în literatura noastră de suspans, nici în alte literaturi.

George Arion

Lucia Verona

MOARTEA ZBOARĂ cu LOW COST

Excelent roman polițist scrie Lucia Verona. Personajeie contemporane, tipoiogii recognoscibile aie actualității, ba şi personaje reale inserate în acțiune în modul cel mai credibil evoluează într-o acțiune palpitantă parcă desprinsă din Agatha Christie. De fapt, pe lîngă nivelul polițist al cărții, ea este o jucăuşă şi subtilă parodie la clişeele romanului polițist, mai ales la tabieturile ilustrei înaintaşe.

Horia Gârbea

Lucia Verona a asimilat perfect lecția romanului polițist de factură clasică, în care accentul cade pe rezolvarea unui mister. Iar dacă aş fi în locul ei, n-aş lăsa-o pe celebra soprană de coloratură Stella Marian-Harrington doar în paginile romanului „Crima de la jubileu". Aş purta-o, ca protagonistă, în multe alte cărți *à la* Agatha Christie. Diva de renume internațional are o certă înzestrare de anchetator, prezență de spirit, capacitatea de a descifra natura umană. Autoarea a descoperit un personaj feminin cu un potențial care merită să fie exploatat la maximum, o eroină captivantă şi originală, cum n-am mai întâlnit de multă vreme, nici în literatura noastră de suspans, nici în alte literaturi.

George Arion

ISBN 978-606-8320-9
9 786068 320 9
virtual project
tritonic.ro
tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro/ebooks
Recomandat de:
PRwave
FLACĂRA
TRITONIC
Ilustrație Coperta 1 © Swashippo | Dreamstime.com

virtualproject.ro

{1} Soprană de coloratură de renume mondial, originară din România, locuiește la Londra, este căsătorită cu lordul Peter Harrington (fotograf de personalități, proprietar al unei mari case de editură). Este pasionată de romanele polițiste, pe care le citește, de obicei, în timpul călătoriilor cu avionul. Este personajul principal al romanului „Crima de la jubileu”, în care are ocazia să-și demonstreze calitățile de detectiv.

{2} Vezi romanul „Crima de la jubileu”

{3} Cititorii au observat (sau nu) că, spre deosebire de „Crima de la jubileu”, aici Alex o tutuiește pe Stella Marian Harrington. Normal, doar sunt deja vechi cunoștințe, aproape prieteni!

{4} Cititorii români nu au nevoie să li se explice unde este „Cireșica”.

{5} Personaj (real) din „Crima de la jubileu”, milionar în roman; în realitate, regretabil, nu.

{6} Celebră cântăreață de operă de origine română, personajul principal din romanul „Crima de la jubileu” de Lucia Verona.

{7} Cunoscut critic literar real, personaj al romanului de mai sus

{8} Lordul Peter Harrington, fotograf de celebrități, editor, soțul Stellei, cunoscut din același roman.

{9} La momentul acțiunii, aeroportul Băneasa mai funcționa.

{10} Locul unde se petrece acțiunea romanului „Crima de la jubileu”

{11} Cunoscut deja din „Crima de la jubileu”

{12} Personaje din romanul „Crima de la jubileu”.

{13} Pentru cei care nu știu, este vorba de copii perfecte, dar inofensive, ale unor arme, încărcate cu bile de plastic în locul gloanțelor.

Table of Contents

Misterul de la Casa Scriitorilor
Moartea zboară cu low-cost
Memoriile unui anticar

Table of Contents

Misterul de la Casa Scriitorilor 4
Moartea zboară cu low-cost 32
Memoriile unui anticar 57